

Patricia St. John

MISTERUL DIN PĂDURE

MISTERUL DIN PĂDURE

de

Patricia St. John

Noi ne prezentăm

Era un cămin plăcut în care eu și fratele meu am crescut sub îngrijirea mătușei noastre Margareta.

Casa albă se afla la poalele unui deal, în spatele căruia apunea soarele. În fața casei era o grădină de flori, iar în spatele ei se întindea o grădină cu pomi fructiferi, la umbra cărora se legănau în vînt ciuboțica cucului și trifoilul sălbatic.

Filip și cu mine dormeam în cele două mici cămăruțe de la mansardă cu ușile deschise în așa fel, că puteam comunica unul cu altul. Eu nu eram în stare să stabilesc bine care dintre ferestre îmi era mai dragă, a lui Filip sau a mea. A lui îmi dădea un simțămînt de siguranță, căci dădea înspre grădini înconjurate de pini și de zidul de apărare al dealului ce se înălța ușor și pe care creștea ferigă și grozamă. Fereastra mea însă trezea în mine un minunat simțămînt aventuros, căci arăta spre o cîmpie întinsă cu ogoare și cireși înfloriți și spre coline îndepărtate ce priveau spre mine ciudat și tainic.

Eu iubeam aceste dealuri. Cîteodată păreau verzi și aproape, iar altădată șterse și îndepărtate. Le priveam ca pe un fel de țară de basm, în care atunci cînd voi fi mare aș putea intra.

Dimineața cînd Filip venea la mine și se așeza pe marginea patului ca să asculte cîntecul primelor păsărele, sau să admire răsăritul înfocat al soarelui peste

cîmpie, atunci ne povesteam tot felul de păreri despre acel deal, despre animale rare, care (după închipuirea noastră) trăiau pe pîrînișurile lui.

Filip era cu un an și jumătate mai mare decît mine și îl iubeam mai mult ca pe oricare altul pe lume. Era un băiat blînd, meditativ, ce avea nevoie de mult timp pînă să ia o hotărîre. Odată ajuns la aceasta, o ducea cu multă perseverență pînă la capăt. După cîte-mi pot aduce aminte, Filip era prietenul, apărătorul și mîngîietorul meu, de care numai în timpul școlii trebuia să mă despart. Eram așa de diferiți unul de altul, cum numai într-o frați se poate întîlni. Filip era viguros, cu ochii albaștri și o față rotundă, liniștită; eu dimpotrivă eram mică și uscățivă, aveam părul blond și lung și bărbia ascuțită. Filip era cuminte și ascultător. Eu eram sălbatică și îndărătnică. Că mătușa îl îndrăgea pe Filip, putea s-o vadă oricine. Asupra mea dădea din cap și zicea c-o îmbătrînesc înainte de vreme.

Pe vremea povestirii mele trăiam deja de 5 ani la mătușa Margareta și uitasem cum arătau la înfățișare atît mama cît și tata.

Aveam 4 anișori cînd părinții au plecat în India. Desigur că mama de multă vreme ar fi vrut să se întoarcă acasă, însă războiul a împiedicat-o. Mătușa Margareta tot mereu îmi zicea că biata mea mamă tare o să fie dezamăgită de mine, iar eu din cauza aceasta doream ca întîlnirea noastră să fie amînată cît mai mult. Din scrisorile mamei mele se părea de fapt că m-ar iubi foarte mult, însă aceasta, presupuneam eu numai pentru că nu mă cunoștea. Dacă ar veni, desigur că i-ar plăcea mai mult de Filip decît de mine. Și el ar iubi-o.

Filip era iubit de toți, iar el iubea pe fiecare – și eu voiam să-l păstrez doar pentru mine.

De aceea am lăsat la o parte gândul reîntoarcerii mamei și doream ca aceasta să mă preocupe cât mai puțin.

Filip însă își amintea de mama și uneori când îmi vorbea, deveneam nesigură.

Nu voi uita niciodată acea seară când eu, ca fetiță de vreo opt ani, fusesem trimisă flămîndă la culcare, pentru o oarecare faptă rea ce-o săvîrșisem. Îmi amintesc cum în frumoasa lumină de amurg a acelei zile de primăvară, zăceam acolo înfierbîntată, supărată, flămîndă, așteptînd un singur lucru: tropăitul regulat a doi papuci de fotbal, în care un băiat urca treptele la culcare. Filip veni de-a dreptul în camera mea. Cîteva minute în șir se osteni să scoată un bulgăre curios din ciorapul său. Și ce a ieșit afară? O prăjitură destul de zdrobită, plină de puf și cu miros de lînă. Filip însă era foarte mîndru de aceasta, căci el a lăsat-o să alunece în ciorap în timpul cinei, chiar sub nasul mătușii Margareta și ea nici măcar n-a observat.

Eu înghiții delicatețea cu-o inimă mulțumitoare. Între timp Filip se așeză pe perina mea și mă îmbrățișă, căci el știa că în astfel de împrejurări aveam nevoie de multă milă și compătimire.

– Ce ați mai avut de mîncare? mă interesai cu gura plină de prăjitură.

– Din păcate am avut și perișoare de pește, răspunse Filip pe un ton scuzabil, însă ele au fost prea zemoase pentru a le ascunde în ciorap. Nici n-au fost așa de gustoase, așa că n-ai pierdut prea mult.

– Este groaznic din partea mătușii Margareta să mă trimită la culcare fără să cinez, suspinai eu cu o voce tragică. Dacă ar fi mama aci, nu m-ar trata așa de neprietenos.

– Nu! răspunse Filip cu convingere. Negreșit că nu! Dar uite, tu ai fost foarte obraznică cu mătușa Margareta. Față de mama n-ai fi fost niciodată așa.

– Cum poți tu să știi aceasta? obiectai eu. Ar fi fost foarte posibil.

– O, nu! mă asigură Filip. Tu n-ai fi putut. Tu ești numai necuviincioasă când ești amărită. Cu mama n-am fost niciodată așa. Ea era așa de veselă și senină, iar când noi eram numai un pic neascultători, rîdea și ne lua în brațe, povestindu-ne cîte și mai cîte, încît uitam de-a binelea să mai fim neascultători. Aș dori mult ca tu să-ți poți aminti de ea, Rut.

Eu deschisei gura fără să mai pun alte întrebări, dar Filip a sărit dintr-o dată din patul meu și a fugit ca un iepure speriat pe coridor. Eu auzii un foșnet grăbit și apoi nimic mai mult. Foarte curînd răsunau pașii mătușii Margareta pe trepte.

Ea intră în camera lui Filip, iar eu auzii cum merge la el și-i netezește pătura, iar Filip, cu respirația aproape întretăiată, spunînd: „Noapte bună, mătușă!”

Apoi s-a îndreptat spre mine și s-a oprit la ușa camerei mele. „Noapte bună, Rut” spuse ea.

Dacă i-aș fi răspuns la urare și i-aș fi spus că-mi „pare rău”, ar fi venit și la mine și m-ar fi învelit pentru noapte. Eu însă nu puteam suferi să-mi cer iertare. De aceea m-am prefăcut că dormeam, și am lăsat să se audă un sforăit puternic că nimeni nu s-ar fi înșelat că dormeam

cu atât mai puțin mătușa mea.

– Regret că tot mai ești indispusă, spuse ea cu voce rece și nepăsătoare. Apoi se întoarse și coborî jos.

– N-a observat că nici nu te-ai dezbrăcat? șoptii eu peste hol.

– Nu! răspunse Filip în șoptă. Eu mi-am tras pătura pînă sub barbă. Noapte bună, Rut!

– Noapte bună, Filip! răspunsei eu.

Mă întorsei spre fereastră și privii în întunericul de afară. Gîndurile mele erau pline cu ceea ce-mi spusese Filip despre mama. Ea ar fi venit la mine și m-ar fi sărutat, chiar dacă mi-ar fi părut rău sau nu și apoi desigur că mi-ar fi părut rău. Ne-am fi uitat împreună la stele și mi-ar fi spus povești. Pe cînd s-adorm, mai că simțeam brațele ei în jurul meu. În visele mele însă fugea cu Filip departe de mine, iar cînd eu încercam să fug în urma lor, nu-mi puteam mișca picioarele din loc.

PLANURI DE VACANȚĂ

Au trecut doi ani de atunci. Eu eram acum de 9 ani și jumătate, iar Filip avea aproape 11 ani.

Prima zi a vacanței de Paști sosise.

Dimineață devreme la ora 6.30, Filip, îmbrăcat numai în pijama, s-a strecurat în camera mea și s-a suit în patul meu de lângă fereastra deschisă, avînd cu el un creion și un carnet de notițe. Ne-am sprijinit amîndoi pe pervazul geamului și făuream la planuri.

În această primăvară eram posedați de o singură pasiune: să observăm păsările.

Noi aveam un album în care înregistrasem diferitele soiuri de păsări pe care le întîlnisem, împreună cu tot ceea ce puteam descoperi despre ele: cîntec, construcția cuibului, obiceiuri, etc. Filip și-a schițat singur albumul, iar însemnările erau minunat de curate și exacte. Cînd găseam ouă, eu le desenam și le coloram în acelaș timp, însă pictura mea nu era deosebit de naturală.

Dorința fierbinte a lui Filip era un aparat de fotografiat. „De-aș putea numai să fotografiez cuiburile“, se tînguia el mereu. „Eu aș putea deveni în mod sigur un mare naturalist – poate cartea mea ar putea fi tipărită“.

Însă cel mai ieftin aparat ce-l văzusem noi în vitrină costa o sumă serioasă, iar pușculița noastră cu bani conținea o valoare neînsemnată, cu toate că de multă vreme economiseam împreună banii de buzunar. Noi răsturnasem banii pe plapumă și-i numărăram și iar îi

numărarăm, doar pentru cazul că ne-am fi înșelat prima dată. Însă suma ieșea tot aceea. Filip oftă din greu.

– Aproape că va trebui să merg la internat pînă vom putea cumpăra aparatul, spuse el cu tristețe. Numai de-am putea cîștiga ceva, Rut.

Noi priveam abătuți afară în grădină și ne spărgeam capetele spre a găsi o idee bună. Însă nici o idee spontană nu voia să ne vină în ajutor.

Luna aprilie sosi și odată cu ea o mare de flori de la pomii fructiferi ce se ondulau pe cîmpie. Prunii noștri erau albi și mirositori. Printre trunchiurile pomilor puteam vedea o mulțime de flori de „Cuiboșica cucului” și „Narcise galbene”, strălucind în razele soarelui. Eu privii spre dealurile mele, însă ele erau învăluite în ceața dimineții acelei zile frumoase de primăvară.

Dintr-odată simții corpul lui Filip încordîndu-se lîngă mine. În ardoarea lui după păsări, s-a aplecat, atîrnînd pe jumătate peste fereastră.

– Un scorțar! strigă el, colo pe prunul acela!

Mă aplecai și eu în afară. Studiam împreună mărunțica pasăre cenușie ce se cățăra cu pași mici în sus, ciocnind scoarța pomului după insecte. Filip privea cu atenție mărită, reținîndu-și respirația pentru a observa fiecare mișcare și comportare a păsării.

Curînd drăgălașa creatură își întinse aripile și dispăru după colț. Filip își scoase creionul și carnețelul și 5 minute în șir stătu adîncit în schițele lui.

– Rut! spuse el cu voioșie, ridicîndu-și ochii de pe album. Astăzi trebuie să mergem devreme în pădure ca să avem mult timp pentru noi. Aseară stînd în pat mi-am imaginat ce va extraordinar. Noi ar trebui să avem

neapărat un cartier general, ca naturaliști. Trebuie să ne construim o colibă, unde să putem păstra în cutii creioane și hîrtie de rezervă, în loc să le purtăm cu noi peste tot. În tot timpul vacanței noi o să mergem zilnic în pădure, însă trebuie să mergem dimineața devreme, înainte ca mătușa Margareta să se gîndească ce să ne dea de lucru.

Eu eram gata să cad din pat, de înflăcărată ce eram. „Splendid!“ strigai eu plină de bucurie. „Ne terminăm lucrul de vacanță cît se poate de repede și voi fi drăgălașă ca un înger, de-abia îi va veni în minte mătușii să mă controleze unde sînt.

După ce am măturat în sufragerie și am șters praful, o șterpelesc înainte de-a avea timp să-mi mai dea ceva de lucru. Și dacă întreabă unde am fost, spunem că am adunat lemne. Sigur c-o să aducem și cîteva lemne acasă, ca să fie și adevărat. Eu nici nu văd, de altfel, de ce trebuie ca în vacanța noastră să și lucrăm.

Eu știu ce fac acum: mă îmbrac repede și cobor în fugă s-o ajut pe mătușa Margareta să pregătească micul dejun. Atunci ea va crede că sînt grozav de harnică.“

Într-o clipă mă îmbrăcai și după zece minute intrai în bucătărie, drăguț pieptănată și încinsă cu un șorț curat. – Pot să te ajut mătușico? întrebai eu modestă, m-am sculat devreme astăzi, pentru că mă gîndeam că poate ai nevoie de mine.

Și fiindcă eu eram cunoscută ca una care mă sculam tîrziu, mătușa îmi aruncă o privire mirată.

– Mulțumesc, Rut! răspunse ea veselă, încercînd să-și ascundă nedumerirea. Eu sînt bucuroasă dacă așterni fața de masă.

Totul a mers bine. Filip și cu mine înghițirăm în grabă micul dejun, nemaigăsindu-ne locul pe scaune. Ne agitam de nerăbdare, în timp ce unchiul Petru și mătușa Margareta sorbeau a doua ceașcă de cafea și făceau planuri pentru programul zilei. Apoi unchiul Petru plecă, iar mătușa se întoarse spre noi.

– Oare ce planuri aveți voi? ne întrebă. Filip avea răspunsul gata pregătit.

– Îndată ce ne-am făcut lucrul nostru vrem să mergem în pădure după lemne, mătușa Margareta răspunse el cu vocea-i iubitoare.

– Bine! spuse mătușa, cam nesigură. Însă voi trebuie să vă gândiți că eu am nevoie de ajutorul vostru în primele ore de dimineață. Rut este destul de mare ca să mă ajute în gospodărie. Trebuie mai întâi să spele vasele, să măture în sufragerie și după aceea vom vedea noi

Eu puteam fi sprintenă când voiam și în foarte scurt timp reușii să spăl vasele de la micul dejun. Apoi, fără alte discuții cu mătușa Margareta, pusei mîna pe mătură și pe cîrpa de praf și mă îndreptai spre sufragerie. Răscolii praful de pe linoleum într-o goană nebună și ștersei în grabă mobila. Fărășul nu-l zării nicăieri, însă nu pierdui nici o clipă pentru aceasta. Măturai praful și făcui o grămăjoară pe care o băgai repede sub covor. Apoi cu pași mărunți și în vîrfurile degetelor mă strecurai în bucătărie, pusei mătura și cîrpa de praf la locul lor și o zbughii iute pe ușă afară.

Într-o dimineață de aprilie, în care strălucea soarele, păsările cîntau și mieii behăeau, ce plăcere! eu fugii ca o vijelie în spatele casei unde mă izbii așa de violent de Filip, că, mai-mai să-l dobor la pămînt. El însă era obiș-

nuit cu felul meu. Nu se sperie peste măsură de tare.

– Ești gata deja? întrebă el mirat.

– Da! Tu încă nu?

– Nu! răspunse el, eu trebuie să tai în bucăți vreascurile acestea și să le fac legături. O să dureze o veșnicie.

– Oh! strigai eu, n-avem timp de așteptat. Ai făcut destule legături. Nimeni nu va ști că tu nu ești gata, dacă nu le vede pe cele rămase. Dă-mi-le repede încoace!

Și înainte ca fratele meu conștiincios să poată obiecta, aruncai restul într-o groapă și le acoperii cu frunze.

– Gîndește-te doar, strigai eu sărind ca o sălbatică în jurul lui, cît de repede vom găsi noi vreascuri cînd ne va trimite să căutăm altele.

Într-o clipă mă întorsei și fugii spre livada de pomi cu iarba umedă, presărată îndesat cu ciuboțica cucului și petale de flori. Ca o nevăstuică mă strecurai prin deschizătura gardului din spatele grădinii, iar Filip mă urmă.

Spărtura din gardul viu era taina noastră absolut personală, bine păstrată.

Mătușa Margareta putea vedea de la fereastra bucătăriei numai porțița de la grădină. De aceea noi preferam ca plecările și sosirile noastre să rămînă cît mai neobservate.

Spărtura în gardul viu o descoperisem noi în spatele cotețului de găini, care din pricina crengilor ce atîrnau și pe care trebuiam numai să le dăm la o parte, era invizibilă pentru oricare nebinevenit. Această deschizătură dădea într-o pajiște care se mărginea cu ulițe, ce ducea spre pădurea noastră mult iubită.

Odată ajunsă în uliță, săream și strigam de nu-mi încăpeam în piele. Era într-adevăr o adevărată plăcere să trăiești într-o dimineață așa de splendidă.

Filip mă urma ceva mai încet. El își ținea privirea ațintită spre gardurile vii ce înconjurau ulița și se oprea din când în când să tragă cu urechea sau să pîndească. Eu cred că speriam pe cele mai multe păsări înainte ca Filip să ajungă măcar în vecinătatea lor.

Dintr-un salt sării peste poarta ce ducea spre o fîneață. Aici mă oprii pentru o clipă să privesc prevăzătoarele oi împreună cu mieii lor poznași cu picioare lungi, cum săreau ca și mine printre bănuței. În timp ce stăteam eu așa și priveam, dintr-odată unul dintre mielușei mă observă și veni în fugă spre mine. Avea năsucul și picioarele negre și scoase un behăit vesel de bunvenit. Eu mă tupilai în iarbă, desfăcîndu-mi larg brațele. Mielușelul veni de-a dreptul la pieptul meu și începu cu ardoare să-mi lingă obrazul cu limba-i calduță.

– Filip! strigai eu, uite ce plăcut!

El ajunsese între timp la mine și împreună am îngenuncheat în iarbă, în timp ce mielușelul ne îmbrîncea și ne lingea, sărind de la unul la altul în brațe.

Apoi veni și bătrînul păstor spre noi. Se rezemă de poartă și ne privi zîmbind pe sub mustață.

– E o mielușea orfană! ne lămuri el. Este hrănită cu biberonul și nu se sperie de nimeni. Celelalte oi o împing la o parte, însă ea își vede voioasă de drum. Micuța ștregară are tot timpul ceva în cap.

În această clipă mielușeaua sări de pe genunchiul meu și fugi spre poartă. Bătrînul se plecă și o luă în brațe.

– Îmi cunoaște deja bine glasul. Nu-i așa? spuse zîmbind. Apoi băgă micuțul animal sub pelerină și se îndreptă spre gospodăria țărănească.

– Acesta-i un păstor nou, zisei eu lui Filip. Nu l-am mai văzut niciodată.

– Eu, da! răspunse Filip. Acuma însă hai să mergem. Nu mai avem timp de pierdut.

El sări în sus și fugirăm peste cîmpia întinsă, cu păru-mi fluturînd în vînt. După ce mai sărirăm un gard ajun-serăm la pădurea „noastră“.

COLIBA INDIANĂ

Ce minunată era pădurea noastră.

Dedițeei acopereau pământul, asemenea stelelor, vioarele formau pete albastre prin luminișuri, iar tulpinițele ascuțite ale zambilelor răsăreau peste tot. Razele soarelui cădeau pieziș printre trunchiurile stejarilor și luminau povârnișurile și vâlcelele, unde măcrișul iepuresc privea de sub frunziș, iar veverițele și păsărelele nu-și găseau astîmpăr.

Filip și cu mine părăsisem cărăruia și străbăteam cu greu prin pădurica tînăra unde caprifoiul se cățara de la un trunchi la altul.

În cele din urmă ne-am oprit ca să ne uităm în jurul nostru. Filip se așează pe o perină de mușchi iar eu mă ghemuii lîngă el pe pămînt.

– Aici ne facem cartierul general, mă anunță el. Acesta este un punct bun de plecare pentru alte expediții.

Lui Filip îi plăceau cuvintele lungi și uneori citea ziarul, numai ca să caute astfel de cuvinte, însă nu le înțelegea întotdeauna.

– Cum vrei tu să faci aceasta? întrebai eu.

– Noi construim o colibă de indian! mă lămuri el. Vezi sorbul acela? Din el putem face stîlpul de la mijloc. Vom căuta crengi ca să le punem de jur împrejur strînse unele de altele; apoi le împletim cu vrejuri de caprifoi și lăsăm doar o deschizătură suficient de mare,

cît să ne putem tîrî înăuntru. Pe jos aşternem ferigă şi muşchi şi-n felul acesta o să fie moale şi comod. Este aproape aşa ca şi cînd am vrea să construim un cuib. În spatele colibei săpăm o groapă şi o căpuşim cu pietre şi crenguţe. Acolo ne ascundem proviziile şi le acoperim cu ferigă, în aşa fel, ca nici să nu se observe. O să arate exact aşa cum era pămîntul înainte.

Eram încîntată. Mă apucaii fără întîrziere de lucru. Pînă la orele de prînz muncirăm zdravăn, cărarăm crengi uscate de prin desiş şi tăiarăm cu briceagul lui Filip ţaruşi lungi. În curînd scheletul colibei noastre se ridică solid din pămînt.

Ne-au trebuit cîteva zile pînă să terminăm coliba. În fiecare dimineaţă făceam acasă treburile în grabă, apoi dădeam fuga în pădure.

Cu fiecare dimineaţă grămăjoara de praf se mărea sub covor. Şi fiindcă mătuşa Margareta nu de multă vreme terminase curăţenia generală de primăvară, neglijenţa mea încă nu se observa.

În aceste minunate ore petrecute în pădure, rareori rămîneam împreună. Fiecare îşi vedea de lucru şi se lăsa în voia gîndurilor lui. Ne întorceam mereu la punctul nostru de plecare, cu braţele încărcate de ferigi şi vrejuri.

Fiecare din noi găsea comorile lui personale şi avea împlînrile lui deosebite pe care le împărtăşeam unul celuilalt la întoarcere.

Descoperirea lui Filip cea importantă era un cuib de Țiclean. Am dat peste el în timp ce Filip se ghemuise neclintit într-un şanţ, cu privirea fixă la o tufă de păducel. Eu mă trăseii lîngă el la pămînt.

– Un țiclean! șopti el, hrănește puii. Îndată se va înapoia la cuib.

În timp ce el încă vorbea, auzirăm sfîrșit de aripioare și foșnet de frunziș. În clipa aceea văzurăm pe micuța mamă cu o îmbucătură în cioc, zburînd iute ca o săgeată spre cuib. Noi auzirăm piuitul agitat al puișorilor și frămîntarea ce domnește de obicei într-un cuib de păsărele la timpul mesei. Apoi țuști! Mama plecă iar în căutare de hrană, dispărînd printre copacii din pădure.

– Vino repede! îmi șopti fratele meu. Vrem să ne uităm în cuib înainte de-a se întoarce.

Cu grijă dădurăm crengile la o parte și căutarăm cuibul. Era o minge rotundă perfectă ca formă, țesută des din păr de licheni, cu o deschizătură laterală. Ni se părea o minune că o păsărică așa de minusculă să fi fost în stare să construiască o căsuță așa desăvîrșită! În timp ce noi studiam cu atenție cuibul, puii au simțit prezența noastră și o mulțime de ciocuri galbene, curioase, se înghesuiră țîrînd spre deschizătura cuibului. Însă noi n-aveam vermișori pentru ei și ne-am retras pentru a nu speria pe mama lor.

– În curînd vor începe să zboare. spuse Filip, atunci ne vom ascunde în șanț ca să-i privim.

În zilele ce-au urmat am întrerupt adeseori construcția colibei, ca să putem observa puișorii ce zi de zi se făcură mai mari, mai puternici. Penele deveniră mai dese și în aceeași măsură și piuitul devenise mai tare și mai energic.

Aceste păsări nu erau singurii noștri vecini.

Fagul de dincolo de coliba noastră avea sus în vîrfurile lui o creangă bifurcată. Într-o zi, pe cînd împleteam

liniștită la peretele colibei noastre, auzii un foșnet de aripi. O bufniță cenușie trecuse în zbor pe lângă mine. Într-o clipă mă cățărâi ca o veveriță pe trunchiul fagului, sărind de pe o cracă pe alta; căutam cu ochii în toate scobiturile după cuib. Oboseala mea fusese răsplătită. Acolo pe creanga bifurcată din vârful copacului, într-un leagăn de paie și pene cenușii, era un singur ou alb ca zăpada și fierbinte de căldura mamei ce-l clocea.

Mă coborîi ceva mai jos ca să n-o deranjez pe pasărea mamă și mă așezai pe o cracă, bălăbănind cu picioarele încoace și încolo. Cît de minunat se putea privi de aici! Povîrnișurile din spatele pădurii erau albastre de zambile, iar prin vălul subțire al verdelui proaspăt sclișeau în galben plantele de baltă. Eram așa de fericită, că-mi venea să plîng de bucurie. Atunci îl zării pe Filip. Venea încet printre copaci cu brațele încărcate cu ferigă. Mi se părea foarte mic de statură. Îndată se urcă și el lângă mine. Împreună privirăm cu desfătare la această curată minunăție. Nu trecu mult și o văzurăm pe viitoarea mamă într-un fag din apropiere, clipind mînioasă din ochii ei galbeni. Ne gîndirăm c-ar fi mult mai bine să coborîm. Într-o clipă își desfăcu aripele-i uriașe și se lăsat pe cuib. Noi ne așezarăm pe burtă în coliba noastră și vorbirăm despre puii de bufniță.

O săptămînă a mers totul bine. Mătușa Margareta părea a nu dori să ne stăvilească libertatea.

Cînd observam că mătușa era obosită și extenuată, îmi ziceam: „Asta nu mă privește pe mine, vacanțele îmi aparțin și eu vreau să le petrec cum îmi place.“

Dealtfel nu prea eram bună pentru gospodărie, de

aceea îmi displăcu foarte mult faptul că mătușa Margareta într-o dimineată mă reținu strângându-mă de mână, tocmai când eram pe cale de-a pleca și mă întrebă unde mă duc.

– Afară cu Filip! răspunsei, încercînd să mă desprind din strînsoarea mîinii ei. Eu mi-am făcut lucrul meu! Pe cuvînt de onoare că l-am făcut, mătușă Margareta! Te rog lasă-mă să plec, căci Filip mă așteaptă.

– Bine, bine! replică mătușa mea fără șovăire. Filip va trebui să meargă singur astăzi! Eu am nevoie de tine, Rut. Astăzi am spălătură mare și tu poți să mă ajuți la întins rufe. Ar fi și timpul ca tu să faci ceva mai mult ca pînă acum!

Eu tropăii în podele și mă uitai cum nu se poate mai posomorît.

– Eu vreau chiar astăzi neapărat să mă duc! răspunsei necăjită.

Mătușa Margareta mă zgîlți un pic.

– Tu poți foarte bine, pentru variație în lucru, să mai faci cîte ceva pentru altul, ripostă ea. Și dacă nu vrei să faci de bună voie, vei rămînea și după masă acasă. Eu văd că tu devii pe zi ce trece tot mai leneșă și mai egoistă. Cu cît te calmezi mai degrabă, cu atît mai bine.

Ea păși greoi spre bucătărie, iar eu trebui, de bine, de rău, s-o urmez. Băteam din picioare și mîrîiam răutăcios. Eram furioasă chiar. Așa un ghinion! Poate chiar azi o să iasă din ou puiul de bufniță și eu n-o să fiu acolo. Puișorii de țiclean își vor părăsi poate cuibul și numai Filip singur o să-i vadă. Era nedrept! În această clipă o uram pe mătușa Margareta. Hotărîi în inima mea să n-o ajut cu nici un chip, ci să mă port cum nu se

poate mai rău. Atunci o să regretre că m-a oprit acasă.

Aici șirul gândurilor fuse întrerupt, căci ușa din spate fusese izbită cu putere și capul lui Filip se ivi. Lucrase în grădină pentru unchiul Petru și arăta de-a dreptul înfierbîntat.

– Tu vii, Rut? întrebă el cu un glas vioi.

– Nu, ea nu vine! răspunse mătușa răstit. Spre binele ei, trebuie să fie și altora folositoare. Du-te și te joacă singur în dimineața aceasta, Filip! Dacă se va purta cuviincios, Rut va merge cu tine după masă.

Eu cu mătușa petrecurăm o dimineață deplorabilă. Eu mă strîmbam către perete și-mi descărcam mînia pe rufe. Suspinam și căscam, izbeam cu picioarele mele în picioarele mesei și aruncam mătușii mele, pe la spate, priviri nimicitoare. Ea însă lucra din greu la albia cu rufe și părea a mă trece cu vederea. Se făcea că nici nu observă toanele mele, ceea ce mă enervă și mai mult. „Ce rost are să fac pe bosumflata, dacă nici măcar nu se uită cineva la mine?” Devenii tot mai înfuriată.

În cele din urmă reușii să-i atrag atenția. Ea îmi spusese tocmai să duc afară un lighean plin cu batiste spălate și să le întind pe frînghie la uscat. De fapt n-aveam de gînd să le las să cadă jos, însă eram așa de preocupată cum să fac ca să izbesc ușa cît mai tare, iar cîrligele de rufe să le amestec de-a valma, încît ligheanul îmi alunecă din mînă și toate batistele căzură jos. Pe lîngă tot ghinionul, în timpul nopții trecute, plouase, așa că pe jos era murdar de-a binelea.

Mătușa mea era foarte supărată. Eu cred că avea chef să mă palmuiască, căci văzui cum își freca mîinile una într-alta. Îmi spuse adevărul despre mine însumi și-

mi făcu cunoscut că acuma puteam pleca; căci într-o dimineață așa încărcată cu lucru eram mai curînd o povară, decît un ajutor.

Pentru aceasta însă trebuia ca timp de o săptămînă întreagă să rămîn acasă în fiecare dimineață, să ajut la ceva. Probabil că-n felul acesta voi putea învăța și eu să fiu mai amabilă, mai săritoare și totodată mai puțin stîngace. Mătușa îmi reproșă egoismul meu și mă asigură încă odată, că voi fi o groaznică decepție pentru mama mea. Îmi luă din mîini ligheanul cu batistele acum murdare și-mi întoarse spatele.

Cu greu îmi stăpîneam lacrimile, dînd din picioare. Apoi însă ridicai capul și pornii afară pe poarta grădini. Ce-i drept, pierdusem o săptămînă întreagă, toate diminețile. Acuma însă îmi rămase încă o oră pînă la prînz, în care timp doream să ies în calea lui Filip.

Era o dimineață liniștită, călduroasă. Cerul era încă înnorat iar un miros de pămînt proaspăt, acrișor, umplea aerul. Florile își ridicau iar capetele, iar păsările cîntau pline de veselie. Totul era pașnic. Numai eu, cu gîndurile urîte, furioasă, cu fața udă de lacrimi, mă simțeam cumva nelalocul meu. Acest sentiment mă cuprinse cu o astfel de forță, încît mă oprii pe loc să cuget, privind în jurul meu.

Aici puteam vedea copacii care-și împlineau datoria fără grabă sau zgomot, fiecare frunză se desfăcea în chip desăvîrșit. Fiecare floare se deschidea ca o minune. Nu era nici o grabă și nici o împotrivire, ci numai pace și comportări juste.

Odinioară n-aș fi putut exprima în cuvinte, însă acea pace părea a se revărsa înăuntrul meu și cîteva minute

în șir am stat să cuget cât de frumoasă ar fi viața dacă eu aș putea fi mai drăgălașă.

Nu-mi doream să fiu prea des așa, însă în această clipă doream să fiu supusă, fericită, folositoare; să fiu în armonie cu frumoasa creațiune a lui Dumnezeu. Această dorință mă făcu să-mi împreunez mâinile și să murmur: „Eu doresc doar să fiu cuminte! Nu mai vreau să fiu nici mînioasă și nici egoistă! Ah, de ce nu pot fi ascultătoare?“

Însă cuvintele mele păreau a fi spuse în gol, căci eu nu știam nimic despre Acela ce era foarte aproape de mine și m-ar fi schimbat.

Pentru mine El era doar un om ce trăise cu mult, mult timp în urmă și despre care auzisem la serviciul divin. După cîteva minute strînsei din umeri și plecai mai departe. „Niciodată nu voi fi mai bună“ murmurai eu. „Întotdeauna voi fi îngrozitoare și lipsită de bunul simț! Nimeni nu mă va suferi!“

Îl găsii pe Filip din cale afară de bucuros și părea a nu-mi fi simțit deloc lipsa.

– Am văzut oul spărgîndu-se! strigă el. M-am urcat pînă sus în copac și „mama“ a zburat. Cînd m-am uitat mai de aproape, coaja era spartă în două și eu puteam vedea cum se mișcă pielea oului. Nu îndrăznii să mai rămîn de frică, ca nu cumva să se răcească oul și puiul de bufniță să moară. Acum pasărea s-a întors la cuib, să clocească mai departe, așa că nu te-aș sfătui să te sui să vezi și tu acum, căci te-ar ciupi cu ciocul de mîini.

Oricum aș fi vrut eu, era prea tîrziu, căci trebuia să ne întoarcem acasă pentru masa de prînz. Pe drum îi povestii lui Filip de acea dimineață, iar eu mă simții

mai bine, cu toate că îmi dădeam perfect de bine seama că nu meritam nici un pic de milă. Filip încetă de-a mai vorbi în felul lui delicat, despre felul cum am petrecut fiecare în parte acea dimineață, iar restul drumului îl străbăturăm făurind la planuri pentru după amiază.

Terry

După trei zile noi trăirăm prima aventură de vacanță când ne cîștigarăm un nou prieten.

Coliba indiană era realmente gata. Un refugiu devenit așa de plăcut, cum nici nu ne-am fi dorit altul. El cuprindea și un locșor tainic unde ne ascundeam rezervele de mîncare și alte comori, atunci cînd eram plecați în expedițiile noastre.

Puii de țiclean zburaseră.

Noi le observarăm primul lor zbor nesigur, care se încheia cu rostogolirea lor pe mușchi, de unde strigau cu toată puterea după mama.

Cît despre puiul de bufniță și el era harnic la crescut. Se asemena acum cu o bilă de vată cenușie, cu cioc încovoiat și ochi rotunzi și galbeni. Părea a nu avea nimic împotrivă, cînd îl luam în mînă.

Între timp mai găsirăm și alte cuiburi: de mierle, sturzi și vrăbiuțe, prin tufișuri și scorburi, printre care și un cuib de graur, într-o scorbură de salcie. Le vizitam zilnic și notam în jurnalul nostru timpul clocitului și evoluția puilor etc.

În după-masa acelei zile sufla un vînt destul de puternic, dinspre deal, care ne sufla din spate. Nu-i de mirare că tot drumul, aproape alergarăm purtați de vîntul ce părea așa de hazliu. Din cauza rîsului și a mer-sului forțat, abia mai puturăm răsufla cînd ajunserăm la

colibă. Ne bucuram însă că o să ne putem trînti pe saltea de muşchi şi la umbra întunecoasă a pereţilor, să ne tragem răsuflarea. De aceea nici nu mă speriasem cîtuşi de puţin cînd pe Filip, care îşi vîrî capul ca să intre în colibă, îl văzui dîndu-se speriat înapoi, cu ochii mari şoptind pe un ton dramatic „coliba este ocupată”.

– De cine? întrebai eu indignată, făcînd cîţiva paşi înapoi.

– N-am putut să văd bine! răspunse Filip. Cred însă că este un băiat.

– Na! spusei eu tare. Aceasta este doar coliba noastră şi el să facă bine şi să iasă afară, să putem intra noi.

Linişte de mormînt.

– Vino afară! porunci Filip clar şi tare.

Nici un răspuns.

– Poate este mort! spusei eu.

– Nu, precis că nu! răspunse Filip. Eu am văzut cum s-a scărpinat.

Urmă o tăcere lungă şi nesigură. După aceea Filip începu să rîdă înfundat.

– Eu cred că trebuie să mă mai uit odată înăuntru, zise el, poate e cam surd.

În patru labe şi foarte prevăzător, Filip se apropie de intrare. Dispăru pe jumătate în deschizătură şi din nou urmă tăcere.

– Termină repede! stăruii eu şi de emoţie îl prinsei, din spate, de picioare. Cine este? Ce face?

– Ne holbarăm unul la altul. zise Filip şi din nou îl pufni rîsul. E un băiat, cum am mai spus. Ascultă, băiete! Aceasta e coliba noastră, iar noi vrem să mergem înăuntru. E mai deştept din partea ta să ieşi afară!

- Nu vreau! se auzi dinăuntru o voce.

- Atunci te scot eu afară! zise Filip bine dispus.

- Dacă încerci, mă prind de perete și ies cu tot cu el afară, ripostă vocea cu nepăsare.

Din nou tăcere, în timp ce rivalii se măsurau din ochi. Eu, de emoție și indignare, saream de pe un picior pe altul. Filip rupse tăcerea.

- Eu știu ceva, spuse el. Să facem o întrecere, ca și în cartea de istorie.

- O.....ce? se informă glasul intrusului ce nu părea a fi familiarizat cu cărțile de istorie.

- O întrecere: repetă Filip. Aceasta înseamnă o luptă de întrecere între doi oameni care se ceartă pentru ceva. Cine iese învingător, câștigă lupta. Vino afară și luptă! Dacă biruiesc eu, pleci tu. Dacă învingi tu, poți împărți coliba cu noi. Căci vezi ... noi sîntem cei care am construit-o.

Musafirului nostru nepoftit păru că-i convine această propunere, căci văzui cum Filip se silea să se dea înapoi de la intrare, pentru a-i face loc celuiilalt să iasă afară. Așa supărată cum eram, totuși cînd privii pe fața băiatului ce ieșea din colibă, îmi dădui seama că-mi place de el și-mi doream să-l cunosc, să ne cunoaștem.

Sper că Filip va birui! - mă gîndii eu - totuși sperai că băiatul va rămînea să se joace cu noi. Îmi plăcu de el!

Era un băiat mic de statură. Cam de înălțimea mea, însă de aceeași vîrstă cu Filip. Hainele sale erau zdrențuite și prea mici pentru el. Ochii lui erau așa de vioi, ca și ochișorii unei mierle, iar fața lui slabă era brună ca o castană și plină de pistrui. Avea un păr bogat ce-i cădea pe obraz, ceea ce-mi amintea de un acoperiș de

paie, ciufulit. În mîini ținea un buchet mare de „flori“ (calcea calului și ciuboțica cucului). El le așează cu grijă pe un mușchi și-mi porunci să nu mă ating de ele, pînă nu lichidează cu băiatul de colo.

Întrecerea începu contra regulii. Înainte ca vreunul din ei să fie gata, băiatul se aruncă pur și simplu asupra lui Filip și-i dădu un pumn în bărbie. Filip, care fusese surprins, nu reuși să-i dea înapoi; mai primi un pumn și peste ureche. Abia atunci Filip, înainte de-a se hotărî ce avea de făcut, mai clipi de cîteva ori din ochi.

– Bate-l Fil! țipai eu, cît pe ce să mă prăbușesc peste ei. Dar prinzîndu-mă de trunchiul unui copac din apropierea lor, loveam cu putere în el ca să mă liniștesc.

Era o luptă palpitantă, îndată ce Filip se puse în mișcare. Era așa de puternic și încăpățînat ca un taur. Băiatul însă îmi amintea de o nevăstuică. El se întorcea și se învîrtea, sărea și se încovoia, în timp ce mușchii de la brațele-i brune și slabe se umflau iar buzele le strîngea cu putere.

Odată și încă odată atacă el, în timp ce Filip își susținea locul și împărțea palme puternice, însă cu prudență.

A fost cu adevărat o întrecere senzațională, iar eu mă comportai ca și cînd o întreagă galerie de spectatori ar fi fost într-o singură persoană.

Băiatul cîștigă. El se făcu ca și cum ar fi vrut să-i sară pe gîtul lui Filip. Însă repede își schimbă tactica, aruncîndu-se la picioarele lui, așa încît se prăbuși la pămînt cu o iuțeață înspăimîntătoare. Înainte ca Filip să-și fi dat seama ce se întîmplă, copilul îi și stătea călare pe piept lovindu-l cu putere.

- Încetează! strigă Filip. Tu ai câștigat!
- Te-am învins categoric! zise băiatul și se sculă în picioare. N-am nevoie de coliba voastră. Eu aș putea să-mi construiesc una și mai frumoasă.

Își ridică florile și dădu să plece, însă Filip îl apucă de bretelele pantalonilor.

- Nu pleca! îl rugă el. Împărțim cu plăcere coliba cu tine și atunci ne putem lupta și altădată. Mie-mi face o plăcere nespusă! Ție nu?

- Ba da! Destul de mult, spuse băiatul.

- Noi vrem să mîncăm gustarea noastră de după amiază. Vino s-o împărțim între noi! îl invită Filip. Este destul loc pentru toți trei în colibă.

De fapt nu era încă vremea de masă, însă noi simțeam că trebuie să întreprindem ceva pentru a-l reține pe băiat.

La cuvîntul „mîncare“ avu loc o schimbare surprinzătoare pe fața lui. El încetă a mai privi posomorît și plictisit. Fără a se mai obosi să aprobe invitația se întinse pe covorul de mușchi și-și întinse mîna murdară. Cînd zîmbea și ochii lui străluceau. Îl găseam de-a dreptul frumos.

Se vedea bine că băiatul era îngrozitor de flămînd. Nu mai văzusem în viața mea nici pînă atunci, nici de atunci ca un om să mănînce într-un asemenea ritm. Noi desfăcurăm pachetul cu pîine și unt; iar el, fără a mai spune „te rog“ sau „mulțumesc frumos“, se repezi asupra mîncării și în timp ce eu și cu Filip mîncam încă din prima felie, băiatul terminase deja trei.

Doar și noi aveam o poftă zdravănă de mîncare!

După ce înghițise și ultima fărîmitură de pîine și lin-

sese marmelada de pe hîrtie, suspină adînc și satisfăcut. Acum ne puteam ocupa să ne cunoaștem reciproc.

Stăteam cu toții întinși pe burtă în colibă, cu capul sprijinit în mîini. Printre mușchi răzbăteau vîrfurile ascuțite ale zambilelor, ce ne gîdilau plăcut pe barbă. Afară soarele după-amiezii inunda cu razele-i aurii pomii și desena figurine din frunze, pe care le proiecta pe pămînt.

Vîntul șuiera peste vîrfurile copacilor, însă noi puteam sta comod, fiind apărați de frig.

– Cum te cheamă? întrebă Filip.

– Terry! răspunse băiatul, în timp ce mesteca un fir de iarbă.

– Cîți ani ai?

– În august voi împlini 11 ani.

– Unde locuiești?

– În coliba de anini de la pîrîu, aproape de Wildenwald.

– Ai frați și surori?

– Nu! Eu sînt singur, numai cu mama.

– Unde este tatăl tău?

– N-am tată!

– Ce faci cu atîtea flori?

– Mama le duce la oraș. Ea este vînzătoare de flori.

– Tu le culegi pe toate pentru ea?

– Da, cînd pot chiuli de la școală.

Cîtva timp nu mai scoase nici o vorbă. Dintr-odată îmi veni o idee. Pusei mîna pe umărul lui Terry și-l întrebai:

– Vrei să vezi un cuib de bufniță?

Drept răspuns el arătă cu degetul sus în copac.

– Te referi la cel de colo? spuse el. Eu m-am uitat deja astăzi la el înăuntru. Anul trecut am îmblînzit un pui din cuibul acesta. L-am ținut aproape două luni la mine acasă.

Eu mă necăjii un pic. Acesta era doar cuibul nostru! De ce trebuia băiatul acesta să fi fost acolo înaintea noastră? Filip însă se îndreptă spre el cu voioșie.

– Cunoști mai multe cuiburi? Ai putea să ne mai arăți și altele? Terry ne privi disprețuitor.

– Eu aș putea să vă arăt aproape fiecare cuib din pădurea aceasta! răspunse el. Filip sări în sus.

– Așa? Atunci hai să mergem să le vedem! Arată-ni-le pe toate, Terry!

Terry se ridică încetișor și ne măsură de jos pînă sus, ca și cînd ar fi voit să se convingă ce fel de soi de copii sîntem, căroră ar putea să le încredințeze cuiburile de păsări. Apoi dădu din cap în semn de aprobare.

– Bine! răspunse scurt și se adînci în tufișuri.

Urmă o oră fără răsufare, după încheierea căreia eram sleită de puteri și aproape ruptă în bucăți. Terry nu se lăsa reținut de nici o piedică. Ne făcurăm drum printr-o baltă, băgîndu-ne în apă pînă la genunchi pentru a studia căminul țesut al unei pitulice de baltă. Ne cățăraram pe copaci aproape imposibili în căutare de cuiburi de ciori; cercetaram scorburile din copaci și urmăriram zborul de plecare și revenire al unui pui de graur.

Pădurea se deschise înaintea noastră iar noi învățaram s-o cunoaștem într-o singură oră mult mai mult decît învățasem pînă aici.

Soarele era spre asfințite cînd ne întoarserăm spre

casă.

– Rămâi cu bine! i-am zis noi. Apoi șovăirăm. Trebuia să fie aceasta sfârșitul? Ar vrea un băiat așa de minunat să ne mai întâlnească?

– Veniți iarăși? întrebă Terry indiferent.

Noi scoasem un suspin de ușurare. Din clipa aceasta, Terry deveni prietenul nostru și ceea ce era mai important, noi știam că și el ne consideră pe noi ca prieteni ai lui.

OIȚA PIERDUTĂ

Prin urmare ne întâlneam aproape zilnic cu Terry, iar pentru noi, timpul trecu mult prea repede.

Noul nostru prieten ne conduse prin toate împrejurimile și ne mai arătă cuiburi de păsări ascunse împreună cu o seamă de peșteri în pământ. Învățarăm să cunoaștem atît să mergem pe urmele lăsate de animale mici, să deosebim diferite țipete de păsări, cît și însemnăta-tea lor.

El ne tîrî prin mlaștini și hățișuri în căutare după florile timpurii și ne arătă unde cresc cele mai rare orhidee. Era ca și cînd ne-ar fi deschis o nouă lume a minunilor. Noi îl admiram din pricina uimitoarelor sale cunoștințe asupra vieții de pădure.

Odinioară nu-i puteam suferi pe prietenii lui Filip, pentru că, gîndeam eu, m-ar fi putut lipsi de el. Terry, dimpotrivă, ni se părea la amîndoi că ne consideră ca prieteni în aceeași măsură și nu mă privea de sus pentru că eram fată și eram mai mică. De aceea era o decepție pentru toți cînd Filip își scrîntise piciorul. El sărise într-o poziție rea dintr-un copac și după ce șchiopătase cu greu pînă acasă, trebui să mai stea și 3 zile în pat.

La început rămăsei și eu acasă să-i țin de urît lui Filip. Eu credeam că ostenele mele aveau succes, însă ele aduceau pe mătușa Margareta la marginea disperării.

Mai întâi prinsei o rață, o îmbrăcai în haine de păpușă și o adusei în cameră pentru a-l vizita pe invalid. După aceea îi dădui drumul pe covorul din sufragerie și uitaram de ea. Rața de la o vreme merse legănându-se pe coridor, unde o întâlni pe mătușa Margareta, care nu se bucură deloc. Noi auzirăm cum rața, ce mocăia furioasă, fusese scoasă pe ușă afară, după care o văzusem pășind greoi pe iarbă cu scufia pe cap, care aluneca de pe o parte pe alta în timpul mersului.

După acest incident ne jucarăm de-a soldații. Așezaram în colțurile opuse ale camerei pentru fiecare o armată de soldați de plumb și o duzină de bile. O bună bucată de vreme ne bombardaram reciproc, fiind extremi de veseli. Dintr-odată ne aduserăm aminte că pisoii din șopronul de lemne ar fi putut constitui o excelentă cavalerie. Mă dusei repede într-acolo și mă întorsei cu un braț de „blănuri“ negre și mai pătate, torcînd, cărora le dădui drumul pe covor. Patru pisicuțe cu ochi albaștri, dînd din coadă, se desprinseră una de alta, fugind la colțurile camerei.

Eu îmi aleasei ca armată o pisicuță pestriță și una neagră cu botișorul alb. Filip avea două pisicuțe negre ca pana corbului. Deschiserăm focul împotriva infanteriei (soldaților de plumb), după care trecu la atac cavaleria.

A fost un joc grandios și pisicuțele erau încîntate. Ele fugeau în toate părțile după bile, doborînd soldații și-n dreapta și-n stînga. Filip și cu mine țipam de bucurie și ne tîram în patru labe ca să ne adunăm „munițiile“ și să prindem „cavaleria“. Mai repede, tot mai repede fugeau pisicuțele, tot mai înverșunat se agita lupta; apoi, dintr-odată un zăngănit și o stropitură! Pisicuța

cea pestriță sărise pe fața de masă ce atârna și a tras-o jos împreună cu vaza de flori. În câteva secunde se încurcase așa de bine în ea încît, deznădăjduită, se învîrtea ca o sălbatică prin cameră. Apa din vază se vărsă pe covor, iar noi stăteam și rîdeam pînă ne curgeau lacrimile pe obraji. În acest moment se deschise ușa și intră mătușa Margareta. Pisicile se năpustiră printre picioarele ei și fugiră; afară de una micuță care rămăsese agățată de piciorul mătușii, înfigîndi-și ghieruțele în ciorapul ei. Mătușa nu era amuzată cîtuși de puțin! Continuarea scenei doresc mai degrabă să n-o descriu. Urmarea a fost că cele patru pisicuțe agitate au fost alungate în pivnița cu cărbuni, iar din casă era dată afară o fetiță supărată. Filip primi o carte și i se ordonă ca de aci înainte să rămîna culcat pe canapea. Următoarele zece minute le petrecui stînd supărată pe grămada de lemne. Era pur și simplu nedrept. Mătușa Margareta spusese că numai eu aș fi vinovată de toate cele întîmplate. Și Filip era tot așa de vinovat ca și mine! E drept că, eu făcusem propunerea cu pisicile. Filip însă găsise ideea formidabilă. Nu-nțelegeam de ce n-am fi avut voie să ne jucăm. Îmi era foarte neplăcut să fiu trimisă afară singură. O uram pe mătușa Margareta! Dacă ar fi judecat bine situația nu eram nicidecum vinovată. Doar pisicuțele erau vinovate! La acest gînd o văzui din nou pe pisica pestriță toată udă, încîlcită în fața de masă, ce se rostogolise prin cameră.

Începui să rîd înfundat și cu aceasta se îmbunătăți și dispoziția mea. Mă ridicai și mă dusei spre lăcrămioarele de lîngă zid, care începeau să-nflorească. Mirosii adînc parfumul lor. Începui să mă simt mai bine, căci

era minunat să stai afară într-o zi așa de senină de primăvară, chiar singură fiind. Mă gândii că pot merge în pădure, să-l văd pe Terry. Ieșii prin gaura din gardul viu și hoinării de-a lungul uliței. Primăvara era pe sfârșite. În curînd avea să înceapă vara. Cîmpia pe care pășteau miei era galbenă de flori de calce, iar cei mai mulți dintre miei arătau așa de mari, aproape ca oile. De jur împrejurul meu puteam auzi behăitul lor strident, după care urma răspunsul oilor-mame, pe un ton mai jos. Mă oprii să-mi împletesc un lăntișor din flori de bănuței și mă întrebai: Oare ce-o fi devenit din mieluşelul blînd și orfan, ce-mi linsese obrazul în prima zi de vacanță?

Nu mă adîncii prea mult în pădure, căci razele de soare de la marginea ei erau mai plăcute, iar eu voiam să culeg flori.

Feriga tînă rășărea peste tot, acoperind zambilele. Măzăricea se întindea peste gropi, iar de prin luminișuri se zăreau flori de orhidee și vinariță. Eu hoinării mai departe fără nici o țință, gîndindu-mă la Filip, la mama, la Terry cu cuiburile lui, la dealuri îndepărtate pline de zambile și la colibe indiene. Aproape că uitasem unde eram! Îmi venii în fire, cînd în apropierea mea răsună o voce bărbătească. Mă uitai îndărăt și-mi dădui seama că vocea nu mi se adresa mie, căci bărbatul îmi întoarse spatele și căuta cu ochii în desiș. Îl recunoscu de la prima vedere. Era păstorul ce luase mielul orfan în brațe și-l ascunse sub mantaua lui.

Curioasă cum eram, voiam să știu ce face el acolo. Mă așezai în așa fel ca el să-mi observe prezența. Îndată ce mă zări, un zîmbet binevoitor i se ivi pe față.

– Ia te uită! strigă el. Asta-i micuța ce s-a jucat cu

mielușeaua, iar acuma apare la momentul potrivit. Unul dintre „ștregari“ a fugit. Eu cred că este pe undeva agățat prin tufișurile astea. Însă pur și simplu eu nu pot să-l văd! Vrei să mă ajuți să-l caut?

Eu chiar doream aceasta cu multă bucurie. Îl iubeam pe acest bătrîn cu părul alb și fața rumenă. La rîndul meu simțeam că și el mă îndrăgise. Foarte curînd curgeau discuțiile între noi ca și cînd ne-am fi cunoscut de-o viață.

– De ce a fugit oița? întrebai eu, în timp ce scotoceam tufișurile și cercetam șanțurile și gropile.

– Da, vezi tu! răspunse bătrînul zîbind. Eu cred că așa se întîmplă și la oameni. Unii merg după capul lor pînă ajung la strîmtoare.

– Desigur că-i pare rău! spusei eu. Acum cînd este prins în tufiș, își dorește să fi rămas mai bine pe pășune.

– Da, spuse gînditor bătrînul, dînd din cap, este nevoie de mulți spini și tufișuri pentru ca acești miei să învețe că drumul lor nu este cel mai bun. Pe semne că i se rupe inima de dor după mine. O, de-aș putea găsi locul...!

– Ce mult se va bucura să ne vadă! spusei eu. Ce mult doresc să-l găsesc! Trebuie să fie foarte obosit și flămînd; i-ați luat ceva de mîncare?

El își băgă mîna în buzunar și scoase o sticlă.

– Ai să vezi! Abia de-l voi lua în brațe și el își va și băga nasul în buzunar! Știe bine că eu nu pot uita aceasta.

Păstorul rîse încet ca pentru sine, apoi ne băgarăm mai adînc în pădure.

– S-a rătăcit departe! Nu-i așa? observai eu.

– Da, într-adevăr, răspunse bătrînul. Însă eu totuși am s-o găsesc. Niciodată nu mi s-a rătăcit vreo oaie fără să n-o fi găsit și să n-o fi adus acasă! Mereu o tot aud pe undeva behăind, chiar dacă uneori trebuie s-o caut multă vreme.

– Care a fost cel mai lung timp cînd a trebuit s-o căutați? întrebai eu.

– Aproape o noapte întreagă, spuse el. Însă aceasta, pe timp de furtună, cînd nu puteam să-i aud glasul din cauza vîntului puternic și al tunetelor. Oaia o găsisem agățată într-o tufă de mure, abia în zorii zilei, cînd era pe jumătate moartă de frig, de foame și zbierat.

– Și ce făceați cu ea?

– Ce făceam? O scoteam dintre rugii de mure, o linișteam, o înveleam în mantaua mea și o duceam în brațe pînă acasă; cîteodată mi se părea că înnebunise de frică, îndată însă ce simțea brațele mele, se liniștea ca un copilăș ce doarme la sînul mamei. Ea simțea că totul este bine.

Eram pe cale să-i pun o altă întrebare, cînd păstorul ridică dintr-o dată mîna și se opri. El ascultă încordîndu-și atenția.

Eu nu auzii nimic! Însă urechea lui experimentată de păstor prinsese sunetul slab al strigătului de ajutor, al unui mieluşel obosit.

– Acolo trebuie să fie! spuse el simplu. În tufişul acela.

El se duse în direcția de unde venea glasul. Cînd dădurăm cu ochii de mieluşea, pentru mine deveni o enigmă faptul, cum o făptură atît de mică a putut intra într-un așa desiș de mărăcini, plin de spini! O și mai

mare taină pentru mine era, cum avea s-o scoată păstorul de acolo! Ne apucarăm de treabă; dădurăm crengile la o parte. În timp ce păstorul se ostenea cu lucrul, vorbea cu oița, așa cum vorbește o mamă cu un copil speriat.

Ce-i drept, mieluşelul nu putea înțelege vorbele, însă recunosc pe dată glasul păstorului. Într-o clipă ştiuse el că este căutat, găsit și iubit, căci la sunetul vocii, încetă lupta neputincioasă și gemetele pline de frică. El lăsă să răsunе un singur behăit vesel, apoi stătu liniștit, așteptînd. A durat multă vreme pînă am pătruns pînă la mieluşea. Cu multă răbdare, bătrînul păstor își croi drum prin tufişuri și ramuri ghimpoase, dîndu-le la o parte, pînă cînd, în cele din urmă, ridică în sus oița cea pierdută! Mîinile sale erau îngrozitor de zgîriate și sîngerînde; însă el părea a nu le lua în seamă. Ținea mieluşelul tremurînd strîns, la pieptul lui, însă acesta începu să adulmece cu botişorul lui negru pe la buzunarul păstorului.

– Ești gata să te-ntorci acasă? șopti el ridicînd botişoru-i negru și umed spre fața lui.

– Bee! răspunse mieluşeaua și băgă botişorul în buzunarul păstorului. Acesta scoase sticla afară iar mieluşeaua începu să tragă cu poftă din biberon. Sticla se goli numaidecît, iar mieluşeaua sătulă și mulțumită, își sprijini căpușorul pe brațul păstorului.

Liniștiți ne îndreptarăm spre casă. Mîna mea era în mîna mare și bătătorită a păstorului, iar mieluşeaua se afla în siguranță pe brațul lui.

Părea a fi căzut pe gînduri, însă arăta foarte fericit. Aș fi dorit mult prea bucuroasă să iau parte la gîndurile

lui, dar nu îndrăzneam să-l întreb nimic. Mă mulțumii să merg mai departe, liniștită lângă el.

Cînd am ajuns la pajiște, soarele era pe asfințite, iar cerul avea culoarea unei scoici roșiatice. Dădurăm drumul mielușelei între tovarășele ei; după un scurt behăit plăcut, căzu îndată într-un somn adînc.

– Eu cred că este vremea să merg acasă! spusei încet. Vă mulțumesc, că mi-ați îngăduit să vă ajut și eu sper să ne revedem curînd!

Însă bătrînul, care sta pe banca de lemn din fața grajdului de oi, mă trase spre sine și zise:

– Înainte să pleci, fetiço, vreau să-ți citesc ceva despre o altă oaie, care de asemenea se rătăcise! Atunci scoase din buzunar un Noul Testament uzat, îl deschise la Evanghelia după Luca, cap. 15 și începu să citească rar și cu băgare de seamă, ca-n felul omului de la țară.

Eu auzisem probabil această istorioară deja mult mai înainte, însă nu mă interesase. În această seară însă era altfel. Ea părea a face parte din pajiștele povîrnite, din umbrele lungi ale serii, a soarelui roșiatic și a turmei care dormea. Mă apropiiai și mai mult de păstor și-l ascultai din toată inima! „... după ce-a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri...” Luca 15:5-7 „... care n-au nevoie de pocăință!”

El închise Noul Testament iar eu privii la el.

– Noapte bună, micuțo! spuse el.

– Noapte bună! răspunsei eu. Și mulțumesc frumos.

Încet, prin livezile înflorite, venii spre casă.

O IDEE GENIALĂ

Lui Filip nu-i povestii nimic despre păstor, cel puțin despre sfârșitul întâmplării; mi-era teamă c-ar putea râde de mine, găsind comică toată chestiunea. Afară de aceasta, aproape că uitai întâmplarea, pentru că îmi veni în minte o idee genială! Și când eu aveam așa ceva, nu mă puteam gândi la nimic altceva, pînă ce n-am înfăptuit-o pînă la capăt.

Neputînd încă să meargă pînă în pădure, Filip șchio-păta în dimineața aceasta prin grădină. Ne jucaram jocurile noastre obișnuite și acum stăteam la umbra unui măr. Ne întrebam ce-am mai întreprinde altceva! Și fiindcă nimic potrivit nu ne venise în minte, stăteam tolăniți pe jos și pălăvrăgeam. Filip începu să vorbească despre albumul său:

– Știi tu, el devine tot mai gros! mă informă el, și este așa de plin cu însemnări importante despre păsări! Tot ceea ce-mi mai trebuie acum este un aparat de fotografiat, ca să fac fotografii și pe care n-o să-l primesc încă ani de-a rîndul. Gîndește-te numai! continuă el visător. Ce fotografie minunată a puiului de bufniță ar fi ieșit în timp ce el stătea pe mîna ta. Dar țiclenii ce stăteau în șir pe o creangă de păducel?

– Nu face nimic! îl consolai eu. Noi avem ceva mai mulți bani decît ultima dată cînd i-am numărat. Deci merge înainte!

- Însă așaaa ... încet! oftă Filip. În curînd voi fi aproape adult și atunci mă trimite într-o școală-internat, iar acolo nu mai am timp pentru fotografiat. Dacă mătușa Margareta mi-ar permite să fac pe curierul în timpul liber, aș cîștiga bani!...

Eu întrerupsei această succesiune de idei, prin aceea că mă năpustii asupra lui și-l lovii puternic pe spate.

- Fil! strigai eu. Fil, eu am o idee fantastică de tot.

- Ce fel? întrebă el, îndoielnic.

Bunele mele idei au fost pentru el cam dubioase. Ele luau adesea un curs rău și se terminau cu pedeapsă.

- De data aceasta este o idee cu adevărat bună, Filip! îi asigurai eu. Mătușei Margareta îi va fi imposibil să afle ceva. Noi o să căutăm și-o să culegem flori pe care o să le vindem, așa ca mama lui Terry și-n felul acesta o să adunăm bani cu grămada. Spune „da“, Filip! Spune „da“!

Lui Filip i se păruse afacerea încă foarte îndoielnică.

- Mamei lui Terry nu i-ar place aceasta! obiectă Filip. Dacă oamenii cumpără florile noastre, nu le mai cumpără pe ale ei și atunci cîștigă mai puțin.

- Noi nu mergem în aceleași locuri! spusei eu. Ea vinde florile pe stradă, în oraș. Noi ne deghizăm ca să arătăm ca ȣigarii și batem la ușile din spatele caselor.

Ochii lui Filip străluceau. Ideea mea a fost consimțită. Eu știam prea bine că acum sau mai tîrziu el va fi de acord. Așa că Filip spuse:

- O să mergem la casele cele mari din deal, cu porțile de fier și intrarea largă. Ne îmbrăcăm cu hainele noastre vechi, ne ungem pe față cu ceva și ne încălțăm cu pantofii cei mai murdari. Vom arăta ca niște copii de

țigani, mai ales că tu îți vei pune pe cap baticul cel roșu. O să câștigăm bani cu grămada! Vino, să plecăm imediat!

Eu care eram bucuroasă să-mi duc planul pînă la capăt, sării. Îndată însă cînd mi-adusei aminte de piciorul lui Filip încercai să-mi stăpînesc nerăbdarea.

– Tu vei putea merge mîine, nu-i așa? Chiar dacă mai rău, un pic de mers șchiopătat ar fi foarte folositor. Oamenii ar avea milă de tine! Am putea spune: „Aveți milă de un biet cerșetor șchiop“ și ai întinde pălăria! Ai putea chiar să te legi cu o batistă albă la încheietura piciorului și te-ai uita în jos, ca și cînd te-ar durea, însă nu prea tare, căci ar trebui să izbucnesc în rîs.

Numai gîndul la cele spuse mă făcu să izbucnesc într-un hohot de rîs, ce mă rostogoleam pe iarbă de distrată de eram.

În ziua următoare Filip se simțea mai bine cu piciorul. O șterpelirăm de acasă mai de timpuriu, cu un coș mare de mers la piață. Ne îndreptarăm spre pădure. Intenționasem să culegem florile pînă la prînz, iar după masă să le ducem la vînzare. N-aveam habar de prețuri, ceea ce ne cam neliniștea, însă speram că totul va merge bine.

– Încotro mergem? întrebai pe Filip, în momentul cînd am ajuns la fîneață.

– La mlaștina din vale! răspunse el. Acolo vom culege o mulțime de flori de ciuboșica cucului. Mai tîrziu vor fi și flori de calcea calului și odoleanul e pe înflorite. Poate găsesc și cîteva orhidee pe care să le punem printre ciuboșica cucului. Culorile se potrivesc bine împreună.

– Putem tăia și cîteva flori de cireș sălbatic! completei

eu, iar eu vreau să culeg măcriș iepuresc și viorele și să fac buchetele pentru vasele mici. Le putem vinde ieftin la oamenii ce nu vor buchetele mari. O, Fil, ce minunat va fi!

Eu aproape că fugeam pe drumul abrupt ce ducea spre lumea mlăștinoasă și în mersul meu repezit eram cît pe ce să mă agăț într-o cracă de cireș plină cu flori ce atîrna de-a curmezișul.

Mă oprii să rup cîteva rămurele, în timp ce Filip mă ajunsese din urmă. În loc să mă ajute, stătea pur și simplu să se minuneze de splendoarea albă și curată.

– Nu-i asta o minune? își dădu Filip drumul încet la grai. Dacă te uiți mai sus pare a fi un munte de zăpadă adunată!

– Da, răspunsei eu indiferentă, ajută-mă să culeg, căci nu pot face totul singură.

– Nu-i păcat că această splendoare nu durează? Continuă Filip, fără a ține cont de mine. Peste cîteva zile totul se va scutura, iar petalele florilor vor deveni maronii și vor fi respingătoare, căzute pe jos. În fond nici un lucru frumos nu dăinuiește!

– După aceea se vor face cireșe sălbatice! replicai nepăsătoare. Încetează să te tot uiți în sus, Fil! Este o prostie să-ți bați capul cu astfel de gînduri. Mai bine hai să culegem flori!

Filip se supuse și începu să culeagă viorele de un albastru închis. Expresia feței rămase însă gravă. Eu mă îndepărtai de el, căci nu-l puteam privi într-o așa dispoziție melancolică. Cu toate că încercam să le uit, ultimele cuvinte ale lui Filip îmi sunau mereu în urechi: „În fond nici un lucru frumos nu dăinuiește.“

El avea întru totul dreptate! Toate lucrurile urâte cum erau crizele de furie, certurile cu mătușa Margareta îmi reveneau mereu în minte și nu puteam scăpa de ele, cu toate că pentru un timp dispăreau. Lucrurile frumoase, dimpotrivă: atît vacanța și florile, cît și apusul de soare și păsările cîntătoare treceau sau mureau. Desigur că alte lucruri frumoase le luau locul, însă ele nu mîngiau ca cele ce trecuseră.

– Chiar deloc! spusei tare, iar Filip, care venea în urmă, mă auzi.

– Ce „chiar deloc“? întrebă fratele meu. În acel moment el zări o gaiță, din cauza căreia a uitat totul.

– „Frumosul“ încercai să lămuresc destul de neclar.

– Așa, spuse Filip. Nu face nimic, mereu vine ceva nou! Gaițele își construiesc cuiburile destul de adînc, ține ochii bine deschiși.

El nu-mi spusese înainte nimic despre gaițe, iar eu nu puteam pricepe ce are a face cu întrebarea.

Fiind însă obișnuită cu judecata simplă a fratelui meu, nu întrebai nimic mai mult. În curînd ajunserăm la mlaștină și ne îndreptarăm toată atenția spre flori.

Toată vremea pînă la prînz o petrecurăm culegînd flori cu multă hărnicie și coșul se umplu.

Erau flori galbene de ciuboțica cucului și orhidee de un roșu aprins, combinate cu florile albe de vinariță. Galbenul sclipitor al calcei îl comparam cu flori de baba ursului, iar printre calcea calului am așezat odolean și arbori fine.

Florile de cireș le-am lăsat separat, căci simțeam că albul imaculat va produce un efect mai atractiv. Așa că Filip a dus coșul, iar eu am dus, cu brațul, crengile de

cireș. Comoara noastră am ascuns-o în livada cu pruni. În timp ce merserăm la masă, înăuntrul nostru tresăltam de emoție, însă exterior, foarte calmi.

Filip înghiți masa de prînz cu o repeziciune uimitoare, ceea ce-o făcu pe mătușa Margareta să-l privească foarte sever, în cîteva rînduri. Graba noastră de-a pleca din nou dădu de bănuît mătușii.

– Filip! spuse ea destul de grav. Eu cred c-ar fi bine să-ți lași piciorul să se odihnească, azi după masă. Ai hoinărit destul de dimineață pînă la prînz.

Filip privi cu tristețe spre ea.

– Mătușico, o liniști el, cu cel mai respectuos ton de care era capabil, eu am stat liniștit aproape tot timpul. Am fost numai pînă la mlaștină de am cules niște flori. În afară de aceasta, completă el cu seriozitate, eu simt că mișcarea este bună pentru piciorul meu, care devine mai puțin țeapăn. Sincer să fiu, mi-am propus ca astăzi după masă să-l mișc cît mai mult posibil.

Filip reuși să se impună, cum, de-altfel, făcea el întotdeauna cu mătușa.

– Ei bine! se răzgîndi ea. Însă nu-ți obosi prea mult piciorul și rămîi mai departe de mlaștina aceea. E mai mare rușinea cum arată pantofii surorii tale.

Filip se uită la pantofii mei și oftă. Desigur el își schimbă pantofii, înainte ca mătușa să fi dat cu ochii de ei. Eu, ca de obicei, uitasem. Ce plăcută ar fi fost viața, mă gîndeam eu cu oarecare amărăciune, dacă aș fi venit pe lume cu caracterul lui Filip.

După ce mîncarăm, mătușa se duse la bucătărie să spele vasele. Nu mă rugă pe mine să-i ajut și bine-nțeles că nici eu nu i-am oferit ajutorul. Găseam întotdeauna

o mulțime de motive și scuze, atunci când ajutorul meu era de dorit. Astăzi mătușa era destul de obosită, însă mă lăsă să plec. Îndată ce trîntii ușa, coborîi în grabă treptele. Trecui cu mîna prin păr și cruciș și curmeziș pînă ce-mi atîrnă răvășit pe spate, apoi mă legai cu baticul indian, ce mi-l trimisese mama, și-mi mai pusei și un șorț murdar. Pantofii mei plini de noroi n-aveau nevoie de îmbunătățire. Arătam ca o mică vagaboandă. Filip, în jacheta cu care căuta cuiburi de pasăre și cizme înalte, era un însoțitor bun pentru mine.

– Numai să nu ne vadă mătușa Margareta, șopti el prevenitor, că ar cădea jos de spaimă. Hai s-o ștergem cît mai repede de aici.

Ajunserăm în vîrfurile colinei unde se aflau casele cele mari, nu fără greutate, căci era foarte cald, iar coșurile erau grele. Chiar și pe Filip îl durea piciorul cu adevărat, ceea ce el nu voia să recunoască nicidecum. Însă ceea ce ne îngrijora mai mult era faptul că florile noastre își aplecaseră capetele așa de trist. Desigur că trebuiau puse să stea la apă o noapte întreagă, însă noi fuseserăm prea nerăbdători ca să mai așteptăm pînă a doua zi.

Cînd am reușit noi să ajungem în fața primei case cu porțile duble de fier, cu toată nerăbdarea noastră nu ne grăbeam a intra.

– Ce vrei tu să spui? mă întrebă Filip cu vădită nervozitate.

– Eu? răspunsei supărată. Eu n-am să spun nimic. Tu ai să vorbești. Tu te pricepi la aceasta mult mai bine ca mine!

– Bine, e în regulă! spuse Filip liniștit.

– Poate nici nu trebuie să vorbim nimic, dacă persoana care locuiește aci iese afară la ușă și când ne vede, strigă „Ce flori frumoase! Eu cumpăr îndată două buchete.“ Noi zîmbim pur și simplu, îi înmînăm florile, iar ea ne dă banii și plecăm.

Această perspectivă îmbucurătoare ne făcu mult mai curajoși și înaintarăm mult mai repede pînă la locul unde drumul se bifurca. Drumul din stînga ducea înainte printre pajiști, straturi cu flori și cedri. Drumul din dreapta ducea în spatele casei.

– Întrăm prin față sau pe din dos? întrebai eu.

– Eu cred că prin spate, spuse Filip. Noi nu trebuie să uităm că sîntem țigani.

În timp ce apăsam pe soneria de la ușă, ne ciocnirăm unul de altul. Abia că avurăm timp să ne dezmeticim, că se și deschise ușa și-n prag apărură servitoarea. O fată distinsă cu părul vopsit și ondulat permanent și cu hainele îmbibate cu un parfum puternic mirositor.

– Ce doriți? întrebă ea scurt.

Totul decurse așa de pe neașteptate încît noi am rămas așa de surprinși că nu puturăm decît să ne uităm unul la altul.

O clipă domni tăcere. Pe mine mă cuprinse o poftă aprinsă de-a rîde în hohote! Nu puteam vorbi. Cu umezii tremurînzi mă întorsei de la Filip, nu înainte însă de-a fi observat că nici lui nu-i mergea mai bine. El își scoase batista și făcu ca și când ar fi trebuit să strănute. Însă rezultatul a fost un fel de muget (urlet) ce avusese asupra mea o mare influență. Lacrimile îmi curgeau pe obraz și întorsei spatele servitoarei.

– Ce vreți? întrebă ea încă odată.

De data aceasta vocea răsună plină de furie.

Filip își adună toate puterile și cu voce tremurîndă zise:

– Doriți să cumpărați cîteva flori? murmură el.

– O nu, nu! strigă servitoarea. Pentru ce-am mai cumpăra flori? N-ați văzut grădinile? Stăpîna are mai multe flori decît are nevoie. Afară de aceasta florile voastre sînt veștejite de-a binelea.

– Își vor reveni îndată ce le puneți în apă! Încercai eu să explic. Însă ea ne și închise ușa în nas, pe cînd noi rămăsesem chicotind pe trepte.

Îmi ștersei ochii cu un colț de șorț, fiindcă-mi uitasem batista. Apoi făcurăm cale-ntoarsă. Straturi pline de lăcrimioare și micșunele (pe care la intrare, de emoționați ce eram, nu le văzusem) mărgineau drumul pe ambele părți. Noi însă izbucneam mereu în hohote de rîs. Eram prea distrați pentru a fi decepționați! Servitoarea, cu toate cele întîmplate, a fost o priveliște încîntătoare, privind la buzele ei roșii ca para focului și coafura curioasă! În mod sigur la casa următoare vom avea mai mult succes.

Ajunserăm în fața ei. Arăta cu mult mai puțin grandioasă. Grădina era mai mică, iar ușa casei se putea vedea din stradă. Ne-am oprit puțin ca să citim inscripția de la poarta grădinii: „Cerșitul și comerțul ambulant interzis!”

– Ce-nseamnă „ambulant“? întrebai eu.

– Nu știu exact, răspunse Filip. Probabil că este vorba de negustorii ce vor să vîndă varză. În orice caz, nu ne privește pe noi, de aceea hai să mergem. Ca unii care știam ce voiam, înaintarăm pe drum în sus, avînd

coșul între noi.

– Orice s-ar întâmpla, de data aceasta n-avem voie să rîdem! porunci Filip. Nici măcar să ne uităm unul la altul, și atunci totul va merge bine. Și încă ceva: să mergem la ușa din fața casei, pentru că domnii și doamnele sînt poate mai simpatici decît servitoarele.

Odată ajunși în vîrfurile treptelor de piatră, eu am tras de funia clopoțelului mai energic decît aș fi voit. Clopoțelul sună așa de tare, încît Filip se ținu de urechi, devenind palid de tot. Era îngrozitor ca, într-o după amiază atît de liniștită, să faci un astfel de tărăboi. Ne aruncărăm reciproc o privire disperată și în aceeași clipă se deschise și ușa. O doamnă mai în vîrstă cu ochelari și un spate țepăn sta în prag și se uita la noi ca și cînd nu ne-ar fi văzut cu ochi buni.

Noi eram așa de ferm hotărîți ca de data aceasta să nu ne mai lăsăm întrebați, încît începurăm a vorbi amîndoi în același timp și încă destul de tare și repede:

- Noi am cules flori!
- Și am crezut că dumneavoastră ați dori bucuroasă să cumpărați cîteva, afirmai eu.
- Ele costă puțin! spuse Filip.
- Puteți să ne dați cît vreți pe ele! completai eu.
- Ele arată puțin veștede, regretă Filip.
- Însă se vor reface foarte curînd, dacă le veți pune repede în apă, mai completai eu.
- De fapt ele sînt foarte proaspete! constată Filip.
- Noi le-am cules abia azi dimineață, lămurii eu.

În timpul acestui uluitor potop de cuvinte, ochii bătrînei rămaseră indignați de uimire, fixați spre noi. Ea nu dădu nici o atenție buchetului veștejit (pe care eu

încercam cu o grabă febrilă să i-l împing în mînă), ci întrebă numai pe un ton rece:

– Ascultați odată, copii! N-ați citit inscripția de pe poarta de la grădină?

– Ba da! recunosc Filip puțin încurcat. Însă eu nu sînt vînzător de varză.

– Și eu nu sînt nicidecum o cerșetoare! adăugai eu cu destulă obrăznicie.

– Copii! continuă bătrîna doamnă cu o voce teribilă. Dacă sînteți prea mici pentru a înțelege limba voastră maternă, atunci cu siguranță că sînteți prea mici pentru o astfel de ocupație. Mergeți acasă la mama voastră!

Pentru a doua oară în aceeași zi ni se închise ușa.

Rămăsesem pe trepte, uluiți și încremeniți. Filip era descurajat și propuse să mergem acasă. Eu însă aveam mai multă răbdare și stăruii mai departe:

– Hai să mai încercăm încă o dată! Doar nu pot fi toți așa de urîcioși. Uite, la poarta următoare nu scrie nimic despre „ambulant“. Acolo putem să intrăm liniștiți.

– La prima casă, tot nimic nu scria! bolborosi Filip. Apoi mă urmă pe alee în sus. În fața noastră se întîndea o minunată grădină alpină. Eu mă dusei cîțiva pași mai înainte și dintr-odată dădui cu ochii de un grup de flori sclipitoare de gențiană, ce ieșiseră înghesuite din pămînt. Niciodată pînă atunci nu mai văzusem un albastru așa ca cerul. În clipa următoare mă plecai pe genunchi să pot privi mai îndeaproape florile de gențiană. În același timp Filip tropăia în urma mea, uitîndu-se la o ciocîrlie ce se ridica în înaltul cerului, ca apoi să plutească nemișcată în aer. Cu capul băgat între umeri, pași mai departe. Desigur că uită totul ce era în jurul lui

și se împiedecă de mine în așa fel că mă răsturnă cu picioarele în sus. Coșul cu flori se răsturnă și el, împrăștiindu-se în toate direcțiile. La toate acestea s-au mai adăugat și țipetele noastre stridente.

În clipa următoare apărură un domn de după colț, care era cât pe ce să se împiedece de noi.

– Oh! dar ce s-a întâmplat? începu el.

În timp ce noi ne desprindeam unul de altul și ne ridicam, Filip spuse:

– Îmi pare rău!

– Tu ai căzut peste mine! zisei eu indignată.

– Dar tu nu trebuia să te ghemuiești pe jos! se apăară Filip.

– Nici tu nu trebuia să ridici nasul în aer! îl combătui eu.

– Ah! știi tu eu studiam cu atenție zborul unei ciocîrlii. Ascultă! Acum pot s-o aud! lămuri fratele meu, în felul lui împăciuitor.

El stătea în mijlocul drumului și asculta atent, cu fața transfigurată și mâinile împreunate. Uitase cu desăvîrșire prezența străinului de statură înaltă, ce-l privea cu uimire.

– Te interesează păsările? întrebă domnul dintr-odată.

– Ele mă interesează colosal! răspunse Filip, ce se trezi ca dintr-un vis și-și îndreptă cu seriozitate ochii lui albaștri către cel ce puse întrebarea. Și pe dumneavoastră la fel?

– Foarte! răspunse domnul, sec. În grădina mea își au cuiburile diferite soiuri de păsări. Am să vă arăt câteva, afară de cazul că tu vrei să stai cu sora ta toată după

amiaza în mijlocul drumului.

Filip sări în sus și plecă cu domnul acela. Eu abandonai florile și mersei după ei. Îi auzeam cum discutau deja despre o femelă de fazan auriu. Timp de o jumătate de oră, noi am petrecut într-o stare foarte plăcută. Filip era în al șaptelea cer. După ce cutreierăram toată grădina, domnul ne invită pe verandă și ne dăruî fiecare cîte un pahar de limonadă. În timp ce beam, domnul ne întrebă dintr-o dată: „Acum spuneți-mi, de ce ați venit încoace?”

Filip uitase cu totul misiunea noastră propriu-zisă și o clipă rămase buimăcit. De aceea eu răspunsei în locul lui, aducînd coșul cu flori.

– Noi am venit să vindem flori, dar ne-am împiedicat și am căzut. Doriți dumneavoastră să cumpărați ceva?

El își alese trei buchete veștejite de ciuboțica cucului.

– Vă cîștigați întreținerea în felul acesta? se interesă el pe un ton serios.

– O, nu! replicai eu. De fapt nu! Noi dorim să cîștigăm acești bani pentru un scop bine definit. De aceea ne-am gîndit că am putea vinde flori. Se pare însă că nimeni nu le dorește.

– Fleacuri, spuse domnul, ciuboțica cucului sînt florile mele preferate! Un miros ca acesta este de neprețuit!

Și cu aceasta îmi strecură în mînă un ban de cinci franci.

Filip se făcu roșu ca focul. Puse mîna pe umărul domnului și-l asigură cu tărie: „Noi dorim să vi le dăm cu plăcere, căci dumneavoastră ne-ați dăruit o după-amiază așa de minunată. ... și ... și ... și noi ne simțim foarte îndatorați!

Ultimele cuvinte ieșiră de-a dreptul pripite ca și când Filip ar fi isprăvit de citit un discurs. Eu observai o licărire amuzantă în ochii gazdei noastre, însă el spuse cu seriozitate:

– N-are nici o importanță! A fost o plăcere pentru mine să fac cunoștință cu voi și doresc ca sora ta să păstreze banii. Pentru un copil la vîrsta ta ai cunoștințe extraordinare despre păsări; m-ar bucura dacă ați mai veni din cînd în cînd pe la mine!

Eu băgai banul imediat în buzunar, căci mi-era teamă că domnul ar fi putut crede cuvîntul lui Filip. Însă el n-o făcu. Ne conduse pînă la poartă, iar noi i-am strîns mîna și i-am mulțumit.

În timp ce el s-a dus pe alee în sus, noi ne aflarăm din nou în stradă.

– Hai să mergem acasă! spuse Filip.

– Și mie-mi convine, consimții eu, cinci franci nu sînt răi pentru prima zi! Mîine încercăm din nou.

Filip însă nu răspunse nimic. Era prins într-un vis fericit și cobora agale pe stradă. El era în paradis.

O INVITAȚIE FATALĂ

O săptămînă la rînd merserăm aproape în fiecare după-amiază cu flori de vînzare, iar averea noastră se înmulțea văzînd cu ochii.

Nu mai întîlnirăm un asemenea om simpatic ca domnul cu păsările, totuși la o serie de oameni se părea că le plac florile noastre și le cumpărau. Buchetele noastre arătau acum mai frumoase, pentru că le puneam peste noapte în apă, în loc de-a le vinde imediat. Coșul cu florile proaspete de pădure și de cîmp era o plăcere să-l privești. Despre acest lucru i-am mărturisit și lui Terry, iar el n-avu nimic de obiectat. Dimpotrivă, chiar el ne ajuta la sortarea și combinarea culorilor pentru formarea buchetelor.

Pentru ca mătușa Margareta să nu vadă florile, noi le păstram într-o căldare mare așezată la intrarea în gardul viu. Uneori seara tîrziu venea Terry și ne povestea unele din descoperirile lui, pe care le adăugam la ale noastre. Ca semn al prieteniei noastre îi arătarăm gaura prin gardul viu, prin care el se furișa ca o nevăstuică, atunci cînd aducea cîte o solie pentru noi, pe care o înfîgea în ramurile de măr. Ortografia sa era discutabilă, însă aceasta nu ne deranja cîtuși de puțin. În afară de aceasta am născocit un fel de limbaj secret, pentru

cazul cînd unchiul Petru ar fi descoperit vreun bilețel, cînd se uita după găini. Cît despre mătușa Margareta, ne simțeam în siguranță; ea nu se ducea niciodată în grădina de pomi.

Cel mai adesea noi găseam dimineața cîte o fișioară de hîrtie pe care se putea citi: „Vino la V, ia cu tine ooooo“. Asta însemna că Terry ne aștepta la coliba indiană, cu multe merinde. Iar cînd Terry poruncea, noi ascultam.

Mătușa Margareta aproape că renunțase la lupta fără perspective de-a mă atrage la treburile gospodăriei, iar în mine se dezvoltă un mare talent de-a mă sustrage de la datoriile casnice. Cînd simțeam vreodată remușcări de conștiință văzînd-o pe mătușa tristă și cu fața obosită, îndată reușeam să le înăbuș, strecurîndu-mă prin deschizătura gardului, unde eram din nou la cîmp deschis.

Spre sfîrșitul săptămîinii, pe cînd stăteam la masa de prînz, mătușa Margareta zise:

– Filip și Rut! Astăzi după masă eu plec de acasă și mă voi întoarce abia la ora șase. Puteți să vă luați gustarea cu voi și abia la cină să veniți, cînd vreți voi!

„Și dacă voiam“. De bucurie ne împărțeam lovituri de picioare, reciproc, pe sub masă.

– La cine te duci, mătușică? se interesă Filip, care, totdeauna politicos, lua parte la problemele altor persoane.

– La o veche prietenă de-a mea, care de curînd s-a mutat aici! răspunse mătușa Margareta. Mai tîrziu doresc să v-o prezint și vouă pe doamna. Ea iubește foarte mult copiii și a întrebat adesea și de voi. A cu no-

scut-o și pe mama voastră.

– Ne va invita și pe noi? mă informai eu cu mare interes.

Totdeauna mă lăsam cu bucurie să fiu invitată, deoarece știam că se găsesc lucruri de mâncare mai alese.

– Atunci când s-ar întâmpla aceasta, bine-nțeles că trebuie să te comporți mai bine de cum faci tu de obicei! replică sec mătușa.

Eu îmi încruntai fruntea și de necaz, alunecai jos de pe scaun. De ce trebuia ca și lucrurile plăcute, cum ar fi de exemplu „invitația“, să le strice cu observații? Bineînțeles că la străini mă comportam totdeauna mai frumos. Eram mult prea rușinoasă, ca să n-o fac! Îmi făcea plăcere să fiu printre cei mari, care lăudau bunele noastre maniere. O plăcută variație – cel puțin pentru mine.

După masă mă pofti mătușa în bucătărie să șterg vasele, ceea ce și făcui cu mare iuțeală. Abia terminai, că și dispărui. Mătușa Margareta strigă după mine zicînd că trebuie să pun vasele în ordine la locul lor; însă eu mă făcui ca și când n-auzii nimic și mă năpustii pe ușă afară. Știam că-i este imposibil să mă prindă, căci eram sprintenă ca o veveriță și mai speram că pînă seara ea va uita de purtarea mea rea. Invitația o să i-o șteargă din memorie.

Filip mă aștepta la deschizătură. Ținea coșul în mînă și arăta cam speriat.

– Vino repede! spuse el. Noi trebuie să fim cît mai departe posibil, înainte ca mătușa Margareta să plece la drum! Altfel, am putea-o întîlni pe undeva. Am și uitat s-o întrebăm în care direcție se duce.

– Eu cred că merge în oraș la vale! spusei eu nepăsătoare. Am auzit cum unchiul Petru a spus ceva despre cineva pe care voia s-o viziteze, în jos spre strada fagiilor.

– Poate că s-a referit la altcineva! obiectă Filip.

– Nu, nu, răspunsei eu încrezătoare, precis că e vorba de aceeași persoană! Ea nu pleacă des să facă vizite. Este prea ocupată. Filip, dus pe gânduri, mesteca un fir de iarbă.

– Întotdeauna ea are mult de lucru! Nu-i așa? zise el în cele din urmă. Uneori mă gândesc că ar trebui s-o ajutăm și noi ceva mai mult de cum o facem. De fapt este foarte drăguț din partea ei că putem sta la ea și ne poartă de grijă, căci, în fond, nu sîntem copiii ei.

– Ah, nu știu, îl întrerupsei eu, căci acest gen de discuții nu-mi plăcea deloc. Eu îi ajut mereu la vase, la șters praful, iar tu tai lemne mărunțel pentru unchiul și așa mai departe; nu mai spun că vara culegem fructe și dezgghiocăm mazăre. Noi încă nu sîntem adulți, iar ca și copii n-ar trebui să lucrăm în vacanță. Avem destul de învățat în timpul anului școlar.

Însă expresia feței lui Filip îmi arăta că el nu era satisfăcut nici pe jumătate. De aceea, pe cît posibil de repede, schimbai subiectul.

O luarăm pe o șosea ce duce în jos spre un grup de case cu un etaj, destul de drăguțe, în care locuiau mai ales doamne mai în vîrstă. Tufișurile de păducel erau înflorite iar ramurile se aplecau sub povara minunatelor flori. Sub ele creșteau calce, urzică moartă, șopîrliță, talpa ursului, ce emana o harababură de mirosuri și fiecare plantă în parte tindea către soare. Primăvara era în

toată splendoarea. Păsările dădură drumul la cîntecele lor încît dădeau impresia că li se sparge gîtlejul. Era una din zilele cele pașnice în care nimeni nu s-ar fi așteptat să întîmpine ceva neplăcut. Nici noi n-avuseserăm nici cea mai mică bănuială despre întorsătura lucrurilor ce avea să se facă în această după-amiază, de aceea eram complet nepregătiți pentru aceasta.

Bătrînele doamne erau din cale afară de simpatice. La primele patru case fiecare a cumpărat cîte ceva flori, așa că mai mulți bănișori argintii alunecară în pungulița noastră. Cele mai multe doamne se-ndrăgosteau de Filip, la prima vedere și făceau tot ce dorea el. Probabil ochii lui albaștri și felul lui politicos și serios de a vorbi, erau de vină. Una dintre doamne îl mîngîie ușor pe obraz și-l numi „omuleț“, ceea ce lui nu-i plăcu deloc; o altă doamnă ne dădu la fiecare cîte o bucată de ciocolată. Era o doamnă bătrînă, rozie la față, care afirmă că Filip i-ar aminti de nepoțelul ei.

El răspunse cu glasul cel mai dulce, că ea îi amintește de bunica, ceea ce pe ea o bucură și mai mult, după care merse în casă ca să ne mai aducă ciocolată.

– Filip! spusei eu severă, după ce ieșirăm pe poartă, tu n-ai văzut-o pe bunica de ani de zile și nu cred nicidecum că tu-ți mai amintești cum era!

– O, da! răspunse el foarte vesel, în timp ce lîngea ciocolata. Ea avea părul alb și mirosea a naftalină.

– Însă aceasta avea păr cărunt și mirosea a scrumbii, îl contrazisem eu, cel puțin în casă mirosea, era pe punctul de-a prăji scrumbia.

– Ah, lasă, spuse fratele meu liniștit, nu face nimic! Ea putea foarte bine să-mi aducă aminte de bunica,

pentru simplul motiv că este o doamnă bătrână. Doar ca ea sînt toate! Vino, trebuie să mîncăm. Cotirăm pe un drumușor și ne așezarăm pe un gard. De la picioarele noastre se întindea o fineață plină de calce, pe care cîteva vaci somnoroase, de culoare brună, rumegau apărîndu-se cu coada de muște. Noi mîncarăm din pîinea noastră cu marmeladă tot așa de pașnici ca și vacile iarba lor și aproape tot așa de tăcuți, căci Filip nu era vorbăreț. El avea de cugetat mereu asupra multor lucruri, după cum îmi explica uneori, pe cînd eu eram gata de-a vorbi vrute și nevrute.

După ce terminarăm de mîncat ne așezarăm în iarbă și băurăm apă cu un pai de trestie din șanțul din fața noastră. Nu era o apă deosebit de bună, mie mi se păru că avea un miros pronunțat de vaci. Filip bău cu poftă și spuse că speră să nu fie apă industrială. Era abia ora patru cînd noi ne hotărîrăm să mai mergem odată pe stradă în jos și să ne încercăm norocul la alte cîteva case. Voiam să facem astăzi tot ce se putea face, iar mîine să ne reîntoarcem la Terry și la pădurile noastre, căci încetul cu încetul ne cam săturasem de vînzarea florilor. Oricum era încurajator a face astfel de afaceri bune.

Îndată ce ajunserăm în stradă ne apropiarăm de prima casă, fiind foarte nerăbdători. Era o casă din piatră cenușie, foarte drăguță, de formă lunguiață și nu prea înaltă. Avea straturi cu flori de diferite culori, care se sprijineau de zidul casei. Construcția era așezată pe o mică colină în stînga căreia se întindea o livadă cu meri înfloriți. Noi înaintarăm cu pași mărunței pe poteca ce ducea la ușa din față. În cale trecuserăm prin fața unei

ferestre deschise, prin care auzirăm sunet de cești și farfurii de porțelan și voci de femei. Părea a fi o mică societate de doamne la băut cafea; „iar doamnele ce beau cafea sînt adesea foarte bine dispuse“, cum remarcase Filip prevăzător.

Noi sunarăm, iar ușa se deschise imediat. O tînră doamnă ieși în prag și ne privi pentru o clipă, înainte de a ne întreba ce dorim. În timp ce noi îi întinserăm coșul și o rugarăm să cumpere cîteva flori, în obraji ei apăruă două gropițe simpatice. Eram surprinsă că unele persoane păreau amuzate cînd noi spuneam că sîntem vînzători de flori, însă niciodată n-am putut pricepe de ce!

– O clipă! spuse ea în loc de-a răspunde. Vreau s-o întreb pe mama și apoi va trebui să veniți înăuntru și să ne arătați ce-ați cules.

Ea dispăru din nou în sufragerie, iar noi puturăm auzi rîsul ei vesel în timp ce povestea mamei ei despre noi: „O pereche încîntătoare ce se dă drept vînzători de flori“, o auzirăm zicînd, „băiatul are o față ca de înger iar fetița arată ca o țigancă mică și sălbatică! Trebuie să-i vezi cu ochii tăi, mamă! Eu îi invit în casă“. Ea apăru pentru a doua oară în pragul ușii și ne invită înăuntru, întinzîndu-ne mîna.

– Veniți înăuntru și arătați coșul vostru mamei și mătușei mele. Eu sînt convinsă că ele cumpără cu plăcere cîteva flori de ciuboțica cucului de la voi. Puteți mîncă și o bucată de prăjitură! Noi sîntem chiar la băut cafea.

Noi o urmarăm nebănuind nimic, apoi rămaserăm în prag, împietriți, paralizați de groază.

În jurul unei mese mici, la fereastră, erau patru fotolii așezate în așa fel că doamnele erau cu spatele la noi. În primul fotoliu stătea o doamnă suplă, mai în vîrstă, care în orice caz era mama fetei, căci ea turna cafeaua în cești. Lîngă ea stătea o altă doamnă, iar următorul fotoliu, acum liber, aparținea domnișoarei. Din fotoliul cu spătar înalt, care permitea rezemarea brațelor pe laterale, răsună vocea de nerecunoscut a mătușii Margareta: „... fetița asta foarte îndărătnică ...“, se auzi glasul pe un ton familiar, „voi fi prea fericită cînd mama ei va veni să mi-o ia.“

– Fugi! șoptii lui Filip la ureche. O, Filip, fugi repede!

Filip însă încet cum era de obicei, încă nu pricepuse ce se întîmplase. El stătea și clipea din ochi ca și cînd ar fi avut un vis încurcat. Eu știam că-i vor trebui cîteva minute pînă să se hotărască s-o ia din loc. Atunci însă ar fi fost prea tîrziu. De aceea căutai în grabă o soluție de scăpare.

Exista numai o singură și slabă speranță. Dacă am păși în cameră și ne-am așeza în spatele fotoliului în care stătea mătușa, ei i-ar fi imposibil să ne vadă fără să-și scrîntească gîtul. Dacă am fi nevoiți să vorbim, fără îndoială că ne-ar recunoaște. Oricum era singura noastră șansă. De aceea, cînd domnișoara ne pofti să intrăm se mira de ce șovăiam, însă eu îl apucaii de mînă pe Filip și-l condusei de-a dreptul spre singurul punct sigur din cameră.

Bătrîna doamnă Scherrer și sora ei ne zîmbiră și ne poftiră să ne facem comozi. Doamna Scherrer întînse mîna după un buchet de ciuboțica cucului, eu făcui doi

pași înspre ea, mă aplecai puțin înainte și aruncaai florile, după care mă retrăsei repede în ascunzișul meu ca și un iepure speriat în culcușul lui.

Domnișoara ne privea mirată, fiindcă la ușă nu arătarăm deloc rușinoși, iar acuma ne comportarăm așa curios. Filip stătea ca un stîlp de marmoră cu gura căscată ca și cînd ar fi văzutz o stafie.

– Ce flori mari și frumoase! lăudă doamna Scherrer, examinînd buchetul. Și noi ar trebui să mergem în căutarea lor. Din ce parte ați cules voi ciuboșica cucului, copii? Liniște de mormînt! Nici unul din noi nu îndrăzne să vorbească. Eu auzii un foșnet în fotoliu, ca și cum mătușa mea ar fi vrut să se întoarcă ca să poată vedea cu ochii ei ciudatele statui mute din spatele ei. Dacă capul ei ar apărea dintr-o dată peste spatele fotoliului, trebuia să țip tare, asta o știam eu! De aceea răspunsei șoptind cu vocea răgușită:

– La mlaștina de la pîrîu.

– La pîrîu! repetă doamna Scherrer. Da, eu trebuia să o știu asta, astfel de flori cresc în apropierea apei. Desigur vreau să cumpăr un buchețel! Izabela, adu-mi portmoneul și dă copiilor cîte o bucată de prăjitură, înainte de a pleca mai departe.

Domnișoara luă farfuria cu prăjituri și o întinse spre noi, însă spre a putea servi trebuia ca să pășim înainte, intrînd în cîmpul vizual al mătușii noastre. Noi dădeam disperați din cap în semn de refuz, însă ea credea că aceasta o facem numai din politețe.

– Hai, vino! spuse ea rîzînd. Este o prăjitură bună!

Deznădăjduită făcui doi pași înainte și mă întinsei să iau două bucăți dintr-odată. În această clipă văzui cum

pălăria mătușii se mișcă și eu făcui un salt înapoi. În mișcarea mea stîngace lovii un mic suport de prăjituri și-l răsturnai. Atunci se întîmplă că, mătușa întoarse capul de-a binelea și mă recunosc. Ce-a urmat după aceasta, foarte vag îmi mai amintesc.

Cu o voce ce-mi amintea de sunetul unui corn al cetei de vînători o auzii pe mătușa întrebînd „Filip și Rut, ce înseamnă aceasta?“; iar pe doamna Scherrer spunînd: „Ridică- le repede Izabela, au căzut cu fața în jos și sînt împrăștiate pe tot covorul.“ Îl văzui pe Filip dîndu-se un pas înapoi, fapt ce făcu să se-mpiedice de Izabela, care strîngea sandvișurile și care abia-și putea reține rîsul. Îmi amintesc că cineva își cerea scuze de la altcineva, iar mătușa mea afirma repetat că „nu poate înțelege toate acestea“. Doamna Scherrer o rugă să nu pună totul la inimă, iar noi să uităm toată întîmplare aceasta.

Următorul lucru de care-mi amintesc după toată învălmășeala este că mătușa ne-a făcut cunoscut că îndată ce vom ajunge acasă ne va pedepsi cum se cuvine; mai întîi însă trebuie să-i spunem doamnei Scherrer cît de rău ne părea că ne-am purtat așa de urît.

Între timp Filip își reveni în fire. El păși înainte și o privi pe doamna Scherrer în față. Îi părea rău că a deranjat o oră de cafea așa de plăcută, cu atît mai mult cu cît mătușa Margareta făcea vizite atît de rar. El spuse aceasta atît de serios și plin de politețe că toată lumea era încîntată, chiar și mătușa mea păru a se bucura și dacă rămînea cu atît, totul lua un sfîrșit pașnic. Ea însă se îndreptă acum spre mine și mă întrebă pe un ton rece, ce am de spus.

Pînă în ziua de azi nu pricep de ce am fost așa de teribil revoltată. În timp ce Filip încă vorbea, eu cugetai în inima mea, că mătușa este o idioată. Doar nu era neapărat nevoie să ne recunoască. Noi n-am fi dat de înțeleș niciodată că aparținem de ea și atunci n-ar fi știut nimeni. De aceea am ajuns la concluzia că numai ea fusese de vină în toate. Acuma eram învinuiți că am fi needucați, iar noi „nu eram deloc needucați“. De ce nu trebuia să vindem flori? Se putea crede chiar că le furasem.

Toate acestea frămîntau micuța mea inimă îndărătnică, în timp ce mătușa îmi vorbea.

Drept răspuns vîrîi mîinile în buzunare și pășii tro-păind cu pantofii mei murdari pe covorul cel frumos.

– Nu-mi pare rău nici un pic! mă pornii eu a zice. Noi nu facem nimic nedrept și nimeni nu nu-a spus pînă acuma că sîntem necuviincioși; pînă nu te-am întîlnit pe tine aci! Am cîștigat bani și sînt ai noștri și vom continua cu vînzare florilor, cît timp ne convine. Întotdeauna tu ești aceea care strici totul, mătușă Margareta!

Mătușa mea îngălbeni. Niciodată, nici chiar în clipele cele mai rele de acasă nu vorbisem cu ea în felul acesta. Acum însă eu aduceam rușinea asupra întregii familii, într-o casă străină.

Mă simții dintr-odată așa de nenorocită și speriată de moarte, încît fugii în grădină. Ceilalți rămaseră în casă și priveau îngroziți unii la alții. Eu voiam să alerg ca vijelia! Îmi zisei însă că ei vor crede că-mi iau cîmpii, iar eu eram prea mîndră ca să fug. De aceea mersei la pas spre casă, cu mîinile în buzunare și capul ridicat. Știam că mătușa și cu Filip coborau dealul în urma

mea, de aceea făceam ca și când aş fluiera. Mă simţeam foarte prost ca să mai pot suporta. Când ajunsei acasă mă aşezai la fereastra din bucătărie şi priveam afară. Din nou încercai să fluier dînd impresia că puţin îmi pasă de cele întîmplate. Mai ales nu voiam să recunosc că mi-ar pare rău.

Mătuşa mea intră încet în casă ca cineva ce părea foarte, foarte obosit. Se opri lîngă mine şi se uită de asemeni pe fereastră.

– Rut! vorbi, în sfîrşit, cu o voce tărăgănată. Eu nu te pedepsesc, fiindcă pare a nu fi de folos. În drum spre casă însă am chibzuit totul. Mi se pare că eu nu te pot nici stăpîni, nici educa bine! Îţi mai rămîn încă zece zile de vacanţă şi atunci, dacă te vor admite, te voi trimite într-un internat. Mama ta propusese deja aceasta încă înainte de Crăciun, însă pe vremea aceea voiam să te mai păstrez lîngă mine. Desigur că va fi o cheltuială în plus pentru noi, însă trebuie să facem cumva. Eu nu pot să te mai las multă vreme, ca să creşti egoistă, încă-păţînată şi obraznică.

Se întoarce fără să mă privească în timp ce eu continuam să mă uit pierdută prin geam. În jurul meu se prăbuşi o lume întreagă. Cît de bucuroasă m-aş fi dus la Filip şi mi-aş fi băgat capul în pulovărul lui ca să plîng ca odinioară cînd eram o fetiţă mică, mică; Filip însă fusese trimis imediat la culcare, iar eu eram singură!

– Nu mă voi duce! încercai a lămuri cu o voce ce trebuia să sune provocator, ea însă răsună subţire şi nesigur.

– Nu-ţi va cere nimeni părerea! replică mătuşa mea liniştită.

Urmă o lungă tăcere. Stăteam nemișcată și mă gîndeam cu febrilitate. Apoi spusei încă o dată cu aceeași voce înceată și tremurîndă, ce se străduia să sune mîndru:

– Ei bine! Voi fugi și nu mă voi mai întoarce acasă.

Și cu aceasta mă repezii de-a dreptul spre ușă, apoi afară în stradă.

Mătușa mea nu-mi dădu nici o altă atenție. Era încă devreme și nu prima dată în marea mea mînie, dădeam buzna afară. Fără îndoială că mă voi întoarce înainte de-a se înnopta. Ea suspină adînc și se retrase încet spre camera ei.

ÎN TIMPUL REFUGIULUI

Nu mă oprii nici cînd ajunsei în stradă. Alergam înainte pur și simplu! Puțin îmi păsa încotro merg, ci doream numai să fiu cît mai departe. În inima mea revoltată mă hotărîi ca niciodată să nu mă mai întorc acasă. Doream să devin o fetiță de ȝigan sau să găsesc o doamnă simpatică ce m-ar adopta, ori să rog pe cineva să mă angajeze ca fată în casă. Atunci mătușa Margareta poate ar regreta felul ei de-a se comporta. Știam bine că unchiul Petru îmi va simți lipsa cînd va veni acasă, iar Filip va fi teribil de trist. Cînd mă gîndii la Filip, îmi dădură lacrimile.

Cu obrazul inundat de lacrimi, gîfîind și plîngînd în suspine, fugeam mai departe. Ajunsesem pe șoseaua albă care ducea afară la țară și care trecea printre ogoare cu grîu și pajiști cu flori. Era o șosea frumoasă dar singuratică, urca pe coline și iar cobora, se întorcea și se rotea în așa fel că mereu te ispitea să mergi mai departe să vezi ce se găsea după cotitura următoare. Lumea nu putea fi nicidecum mai frumoasă! Ultimele raze blajine ale soarelui se reflectau pe coastele dealurilor pline de flori de calce, iar umbrele lungi ale pomilor se odihneau pe întinderile aurii. Eu însă nu vedeam nimic din toate acestea. Fiindcă eram cu sufletul la gură de obosită, încetîni mersul. Mai departe și mai departe mergeam, fără să mă sinchisesc încotro. Eram mult

prea necăjită ca să mă întreb ce va ajunge din mine.

„Tu trebuie să mergi la internat“ îmi suna mereu în urechi și încercam să-mi imaginez ce însemna aceste cuvinte respingătoare. Mă văzui căzută în dizgrație, călătorind singură într-un tren, apoi dispărînd într-o clădire ce semăna cu o închisoare, pe care o privisem odată în oraș, cu fiori de groază.

Mi-l închipuiam pe Filip și pe Terry cum stăteau împreună în coliba indiană cu ferigă și degețel roșu, cu trandafiri în mărăciniș, iar de jur împrejur ciripind păsărelele, iar eu nu voi fi acolo. Apoi alte tablouri se perindară prin fața ochilor mei. Filip, ce se ghemuia pe fereastra de la dormitor, în timp ce soarele apunea după coline, iar patul meu era gol! Apoi Filip ce stătea întins cu burta pe fîneață și scria în cartea lui însemnări despre păsări, iar eu nu eram de față ca să-i fac desenele!

În timp ce eu mergeam, totul era liniștit de jur-împrejurul meu. Nu întîlnisem nici un om, iar în afară de cîntatul de „noapte bună“ al păsărilor și propriul meu plîns cu suspine nu se putea auzi nimic.

Dintr-odată însă voci de copii și lătrat de cîine ajunseră la urechile mele. Îmi ștersei lacrimile cu dosul palmelor și privii în jurul meu. Fără să știu ajunsei într-un sat, în care mai fusesem, cu mult timp înainte, de cîteva ori. Era compus din cîteva case joase, o școală dreptunghiulară cu pereții albi, o prăvălie sătească și o biserică. Sătulețul era așezat într-o depresiune printre șiruri de coline, unde drumul de țară dădea într-o șosea principală. Pe o tăbliță indicatoare era scris numele orașului următor.

Mă oprii o clipă și cugetai ce trebuie să fac. Nu voiam să intru imediat în sat, pentru că oricine m-ar fi văzut și-ar fi dat seama că plînsesem. În afară de aceasta eram înfierbîntată și teribil de obosită, iar capul începu să-mi vîjje. Cel mai bucuros m-aș fi dus într-un loc liniștit și răcoros, unde să mă pot odihni și să pot reflecta ce puteam face. Privii în jurul meu și observai că mă aflam în apropierea unei mici porți cenușii, ce ducea în cimitir și că ușa bisericii era deschisă. La ora acea tîrzie nimeni nu va veni la biserică. Și chiar dacă ar veni, m-aș putea ascunde printre bănci! De aceea pășii pe cărăruia ce tăia curmeziș cimitirul și care ducea spre biserică, citind în treacăt inscripțiile de pe pietrele de mormînt.

O piatră îmi atrase atenția în mod deosebit și mă oprii s-o studiez mai îndeaproape. Era o cruce mică albă ce se afla pe un strat plin cu flori de nu-mă-uita. Avea ca inscripție cuvintele: „Ioana Köhlin, 9 ani, despărțită de noi pentru ca să fie la Domnul, la 5 aprilie 1900.“

Citii de mai multe ori această propoziție, apoi, dintr-odată mă cutremurai la gîndul că biata micuță Ioana, care a auzit chemarea enigmatică a morții, a trebuit să se despartă de viață și aceasta într-o zi de aprilie cu raze plăcute de soare, cu miei și păsări cîntătoare și flori de toate culorile. Moartea îmi era totdeauna cunoscută ca ceva îndepărtat, la care preoții și oamenii bătrîni aveau să se gîndească!

Ioana însă avea 9 ani cînd a plecat „pentru ca să fie la Domnul“. Ce s-ar întîmpla dacă eu, care aveam tot 9 ani, ar trebui să mă despart dintr-odată de lume, în floarea vîrstei, „pentru ca să fiu la Domnul“? Ce ar spune

El despre accesele mele de furie? De praful de sub covor și minciunile pe care le-am spus? Ce-ar spune despre felul cum de fiecare dată fugeam, în loc să ajut? Pentru mine moartea ar fi fost mult, mult mai rea decât a merge în internat. Pentru prima dată în viața mea începuse cu adevărat să-mi fie frică pentru că eram o fetiță rea.

Mă apropiai de biserică și privii cu atenție înăuntru. Era goală. Mă strecurai încet pe ușă și începui să cutreier peste tot, privind cu atenție inscripțiile, tablourile și florile din vază. Ceea ce-mi plăcu mai mult era lumina de seară ce se strecura prin ochiurile de sticlă colorate și cădea pe dușumeaua de piatră în desene multicolore.

Dintr-odată îmi dădui seama că eram peste măsură de obosită. În biserică era răcoare și o liniște prietenoasă cu lumina ei de seară și narcisele din glastre. Nu voiam însă să mă odihnesc înainte de a lua o hotărâre ... Îmi căutai câteva perne de picioare, le împinsei între două rînduri de bănci ca o mică saltea împreună, mă înfășurai într-o robă veche pe care o văzusem agățată la intrare și mă culcai în așa fel ca să pot privi frumoasele mostre de lumină. Întenționasem să mă las în voia gândurilor. Însă, ah! Eram agitată la culme, mînioasă și nenorocită. Alergasem în acea seară caldă de primăvară aproape 5 km. Aceasta era mai mult ca necesar pentru o oarecare fetiță ca s-o obosească. Se întîmplă ceea ce trebuia să se întîmple! Abia ce-mi pusei capul pe pernă, și toate grijile mele se și topiră. Îmi dădui seama că n-o să pot rămînea trează multă vreme. Totuși, cînd eram gata-gata să așipesc, mi se păru că aș vedea-o pe

Ioana Köhlin stînd în lumina de seară a ferestrei din-spre apus și arătînd cu mîna în sus, de-a lungul razelor aurii. Era o fetiță ca mine, cu cozile brunete, șorț și șosete albastre. Îndată ce privii la fața ei, îmi dădui seama că a fost o greșeală s-o compătinesc. Niciodată nu văzusem – fie în vis, fie în realitate – un copil care să privească atît de plin de fericire. Brațele ei erau cu flori, iar eu știam cumva că acele flori nu se vor veșteji niciodată. Viziunea aceasta deveni din ce în ce mai ștearsă, iar eu căzui într-un somn adînc, adînc de tot.

Cînd mă trezii, zăceam în întuneric și multă vreme nu-mi putui da seama unde mă aflu. Mă simțeam tare teapănă, rece și zdrobită. Băncile alunecară despărțindu-se una de alta, iar eu zăceam pe dușumeaua de piatră. Credeam că am avut un vis rău și strigai după Filip. Însă vocea mea răsună de pereții bisericii, așa că nu mai îndrăznii să repet strigătul. Tremurînd mă învelii și mai strîns cu roba neagră și încercai să mă lămuresc ce-i cu mine. Încetul cu încetul îmi revenii, îmi amintii că, cu adevărat fugisem de acasă. Mătușa Margareta voia să mă bage în internat; eu am fugit fiind obraznică și nimeni nu m-ar fi iertat. Totodată nimeni nu mă iubea, afară de Filip, pe care însă trebuia să nu-l văd mai multe luni de zile. Apoi îmi dădui seama că eram absolut singură într-o biserică mare și goală, unde se găseau hoți, sau poate șobolani. Probabil că era abia miezul nopții, căci a trebuit să aștept ore în șir pînă se zări de ziuă. Poate voi muri de frig și foame și atunci, ca și Ioana Köhlin, voi merge la Domnul. Acea viziune îmi veni din nou în minte și mă simții consolată. Îndată însă îmi dădui seama, că Ioana în orice caz fusese o

fetiță cuminte și că n-avea de ce să se teamă, cînd a plecat la Domnul. Eu, dimpotrivă, mă așteptam la tot ce-ar fi mai rău. Mătușa mea mă numise o fată urîcioasă; iar acum cînd eu stăteam în întuneric și plîngeam, pentru prima dată eram de acord cu ea! Și vai! Îmi veni în minte o întîmplare după alta, în care eu înșelasem sau fusesem neascultătoare și obraznică. Mă întrebai dacă mătușa mai așteaptă încă reîntoarcerea mea sau dacă cumva mă caută. Probabil că rudele mele erau indifereente de soarta mea și se duseră cu toții la culcare. Acum dormeau sub plapume calde iar eu înghețam de frig. La aceste gânduri mă cuprinse o așa compasiune față de mine însumi, încît izbucnii din nou într-un plîns în hohote.

Tot timpul zăcui cu fața îngropată în palme. Dușumeaua devenea tot mai tare, iar eu tot mai țeapănă. În cele din urmă mă sculai să-mi schimb poziția. Abia că-mi ridicai ochii, că și descoperii ceva minunat: afară începea a se lumina de ziuă, iar o lumină palidă se strecură înăuntru prin geamurile colorate. Da, întunericul trecuse și odată cu el, toate temerile și visurile chinuitoare. Scosei un suspin de ușurare și stătui liniștită cu fața îndreptată spre lumina zilei ce se iveau. În timp ce eu priveam și moțăiam, tăcerea teribilă a nopții fusese întreruptă de un ciripit vesel de pasăre. Cu un fior de bucurie prinsei de veste că lumea era în deșteptare. O a doua pasăre răspunse celei dintîi, apoi o a treia și a patra, pînă cînd fiecare pasăre din vale se trezise. Încetul cu încetul lumina cenușie devenise aurie, iar întregul cor de păsări îndemna la dorința de-a trăi.

Soarele răsărise. Sosise dimineața.

Ușurarea mea fu atât de mare, că nici nu doream să mă mișc din loc. Uitasem că mi-era frig și eram flămîndă! Un singur lucru mă preocupa: Noaptea a trecut, iar eu nu mai sînt singură, căci și păsările s-au trezit. Doream să mă furișez afară din biserică și să fug acasă la Filip. Pentru un moment însă eram mulțumită că stăteam să ascult cu atenție, dar adormii din nou foarte profund. Cînd mă trezii iarăși, îmi revenii dintr-o dată, căci biserica era plină de lumină și de sunete de pași greoi.

La început stătui liniștită și ascultai pașii ce veneau mai aproape, tot mai aproape. Apoi curiozitatea mea n-o mai puteam stăpîni. Mă tîrîi pînă la marginea rîndului de bănci și privii pe culoarul din mijloc. Era pastorul. Fiindcă el privea în sus spre ferestre, ținea capul întors de la mine, iar eu aș fi rămas cu siguranță neobservată dacă m-aș fi furișat sub bănci. Eram destul de mică pentru aceasta. Chiar așa voiam să fac, căci nu doream să fiu văzută. Eram convinsă că nu era permis copiilor să doarmă în biserică. Pe lîngă aceasta se mai afla și un post de poliție la marginea drumului. Însă, vai! Eu stătui o noapte întreagă într-o biserică expusă la curent, cu picioarele pe dușumeaua de ciment și răcisem. Așa că se întîmplă ca atunci, cînd mai aveam încă un pic pentru a ieși din cîmpul vizual, ceva înspăimîntător avu loc: Eu strănutai. Mă silii să mă rețin, însă degeaba. „Detunătura“ fu mai puternică. Pastorul tresări de spaimă. Veni mai aproape și se uită printre rîndurile de bănci. Și ce văzu el? O fetiță mică ce era învelită cu roba lui și privea speriată de sub bancă.

Pastorul, pentru un moment, nu scoase nici o vorbă.

El înaintă spre mine și se așează pe bancă; se aplecă și spuse prietenos:

– Vino afară! Nu trebuie să te ascunzi sub bănci, căci eu n-am nimic împotrivă, dacă copiii vin în biserica mea!

Încetul cu încetul mă ridicai și mă așezai lângă pastor privindu-l în față. Nu era tânăr, dar nici prea bătrîn, iar ochii lui erau albaștri și binevoitori. Ceva de la el îmi amintea de bătrînul păstor, cu toate că nu era nici zbîrcit nici mustăcios ca acela. El făcea parte din categoria de oameni față de care eu nu mă sfiam să vorbesc.

– Eu nu sînt vinovată că mă aflu aici! explicai eu. Aseară am intrat înăuntru, pe cînd ușa era deschisă și din greșeală am adormit aici. M-am îmbrăcat cu roba dumneavoastră, pentru că era așa de frig, însă nu aveam de gînd să rămîn toată noaptea aici. Cînd m-am trezit din primul somn era prea întuneric ca să pot pleca, iar dintr-al doilea somn m-ați trezit dumneavoastră.

Pastorul mă privi speriat de-a binelea.

– Vrei să spui că tu ai fost aici toată noaptea? întrebă el. Ce o să creadă mama ta? Noi trebuie neapărat să-i dăm de știre.

Eu tăcui o bucată de vreme și mă jucam nervoasă cu mîinile. Dintr-o dată însă mă cuprinse o dorință curioasă de-a povesti cuiva toată povestea mea. Pastorul îmi păru omul potrivit pentru a mă asculta. Neinvitată, îmi plecai capul meu obosit pe umărul lui și mururai:

– Nu e mama mea! Este mătușa mea! Cu mama nu m-aș fi purtat așa. Eu am fost foarte, foarte obraznică, iar ea vrea să mă trimită la internat, fiindcă n-o mai

poate scoate la capăt cu mine. Eu nu vreau să mă duc, de aceea am fugit de acasă și acum sînt aici.

Mă uitai să văd dacă pastorul este tare îngrozit, însă n-arăta a fi. Se părea numai ca și cînd l-ar interesa și i-ar părea destul de rău.

– Sînt bucuros că mi-ai povestit aceasta! spuse el cu seriozitate. Însă eu doresc mult ca tu să-mi povestești mai cu de-amănuntul despre situația ta. Înainte de toate însă trebuie să-i comunicăm mătușii tale unde ești. Dacă știe că ești aci, îți va permite poate să rămîi un pic mai mult și atunci putem sta de vorbă. Aveți voi telefon?

– Desigur și eu știu numărul nostru!

– E mai bine așa, spuse noul meu prieten. Mergem la casa parohială și telefonăm mătușii.

Îmi pusei micuța mea mîna în mîna lui și ieșirăm împreună din biserică.

Natura se desfăta în lumină, culoare și cîntec. Eu știam însă că era dimineața timpuriu, pentru că, caliciul florilor încă era închis .

– De ce ați venit la biserică așa devreme? îl întrebai eu brusc.

– Ca să mă rog! spuse pastorul. Adesea eu mă duc afară la aer, dimineața devreme, pentru că este așa de minunat. Găsești și tu că aceste flori de calce ajută unei ființe să fie bună și fericită?

Privii florile, însă nu mă simții deloc fericită și eram ferm convinsă că nu voi putea fi bună niciodată.

EU GĂSESC UN NOU PRIETEN

Noi intrarăm în casa parohiei, iar pastorul mă conduse direct în camera de studii. O încăpere mare și luminoasă, plină de cărți. Avusei permisiunea să mă așez într-un fotoliu, în timp ce el se duse la telefon. A durat multă vreme pînă se întoarse și fiindcă eu n-aveam altceva de făcut, îmi părăsii locul și mă plimbai prin cameră pentru a privi tablourile de pe pereți. În cea mai mare parte erau fotografii pe care le-am găsit plictisitoare. Un singur tablou îmi plăcu așa de mult, încît îmi dădui fotoliul la o parte ca să-l pot privi mai îndeaproape.

El înfățișa o oaie ce se rătăcise pe o coastă de deal. Deasupra ei se rotea o pasăre răpitoare și aștepta moartea victimei. Oaia simțea primejdia și zbiera după ajutor. Cineva auzise, căci un păstor cu toiagul său înge-nunchiase pe marginea stîncii. Încă o clipă și el va lua oaia în brațe și o va duce acasă.

Eu eram atît de adîncită în privirea tabloului, că nici nu observasem cînd pastorul se întoarse în cameră. El veni în fața mea cu o tavă pe care o așeză lîngă mine.

– Am telefonat mătușii tale! spuse el. Ea a fost foarte îngrijorată din pricina ta. Poliția și unchiul tău te-au căutat toată noaptea! Acum, pentru că știe unde ești, mătușa ta este de acord ca tu să rămîi aici pentru micul dejun. După aceea însă trebuie să te întorci acasă și să-i ceri iertare.

Aveam o mare poftă de mîncare, de aceea mă repezii asupra micului dejun; doar nu mîncasem nimic din după-masa zilei anterioare. Pe deasupra mai era și o mîncare bună, compusă din: un ou fiert moale, marmeladă de căpșuni, pîine și unt și o ceașcă de cacao. Toate acestea numai pentru mine! Mîncai totul, fiind mulțumită din toată inima.

În acest timp pastorul se așează pe canapea și stăturăm de vorbă.

Îi povestii despre Filip și Terry, despre cartea cu păsări, despre coliba indiană, despre dorința de-a avea un aparat de fotografiat și vînzarea florilor. El îmi puse o mulțime de întrebări și era cu totul alături de mine. Însă cînd înghițisem ultima bucățică de pîine, îmi dădui seama că, probabil, mă va trimite imediat acasă. Eu însă, cu nici un chip nu puteam pricepe aceasta: căci găseam că noul meu prieten era de fapt cel mai simpatic om pe care-l întîlnisem, în afară poate de domnul Tanner, bătrînul păstor. De aceea dădui tava la o parte și mă dusei la pastor de mă așezai lîngă el pe canapea.

Numaidecît tabloul de pe perete îmi atrase din nou privirile.

— Într-adevăr, acesta este un tablou frumos! remarcai eu. Îmi amintește de păstorul din apropierea noastră! Odată unul dintre mieii lui s-a rătăcit, ca și acesta din tablou, iar el a trebuit să-l caute. Eu l-am însoțit. A trebuit să-l căutăm multă vreme pînă cînd, în cele din urmă, l-am găsit. Era încurcat rău de tot într-un mărăciuniș și zbiera jalnic. Domnului Tanner i-a trebuit foarte mult timp pînă să-l elibereze. Mîinile lui fuseseră zgîriate pînă la sînge, de mulțimea spinilor.

Prietenul meu era de asemenea adâncit în contempla-
rea tabloului și nu răspunse imediat. Dintr-o dată însă
întrebă:

– Spune-mi Rut , cum a putut mielul să ajungă într-o
așa situație și, mai ales, de ce a trebuit el să se piardă?

– Ah! explicai eu, probabil a fugit. Ei fac adesea așa
ceva.

– Da, continuă pastorul și vocea lui suna foarte sever,
însă de ce a fugit? Avea doar un păstor prietenos și o
pășune verde și bună! De ce n-a rămas acolo?

Gînditoare eu am răspuns:

– Desigur că el credea că afară, acolo departe, ar fi și
mai bună! De aceea a fugit să vadă cum ar fi acolo.
După aceea s-a rătăcit de-a binelea și n-a mai putut găsi
drumul înapoi.

– Tu ai în totul dreptate! spuse noul meu prieten.
Uită-te numai la oaia din tablou, eu cred că a încercat
toată noaptea să găsească drumul spre casă, însă s-a
rătăcit! Cu cît a fugit mai departe, cu atît mai
prăpăstioase erau stîncile, iar ea cu atît mai fără
nădejde a devenit. De aceea eu cred că ea a renunțat la
străduințele ei și s-a oprit liniștită la marginea prăpas-
tiei. Ce-a mai făcut după aceea, Rut? Privii spre pastor,
căci începui să înțeleg că nu mai vorbea deloc despre o
oaie adevărată.

– Nu știu, șoptii eu intimidată.

– Atunci am să-ți spun eu, continuă pastorul.

Eu cred că oaia se uită de jur împrejur și văzu prăpas-
tia la picioarele sale și stîncile înalte deasupra ei, atunci
se gîndi: Nu-i de nici un folos! În nici un caz nu mă pot
descurca singură. Numai unul mai există, care poate să

mă ducă acasă: păstorul. Atunci își deschise gura și lăsă să răsunе un strigăt slab. După acest behăit însă a așteptat păstorul o noapte întreagă. Îndată ce ajunsе la el, se aplecă peste prăpastie, scoase oaia afară și o duse sănătoasă la propria ei pășune. În împlinirea aceasta, care dintre cei doi este mai fericit? Nu știu! Oaia sau păstorul.

Eu aveam ochii ațintiți spre pastor. Acum eram conștientă că vorbea despre mine.

– Și eu am fugit ieri seară! M-am pierdut, nu-i așa? spusei eu încet.

– Da, tu ești aceasta, răspunse pastorul. Știi tu când te-am găsit în biserică, iar tu mi-ai spus că ai fugit și că nu știi ce să faci ca să fii cuminte, atunci m-am gândit: Și aceasta este oița lui Dumnezeu, pierdută, care vrea să găsească drumul spre casă, prin propria-i putere. Tu n-ai să poți niciodată, Rut! Numai unul singur există, care te poate aduce înapoi. El este Isus Cristos, care Se numi El Însuși „Păstorul cel bun“.

– Atunci de ce nu face aceasta? întrebai eu.

– Pentru că încerci încă mereu să te descurci fără El, fu răspunsul. Tu mi-ai spus că-ți dai osteneala să fii cuminte. Cu toate acestea continui să fii neascultătoare. Uite, de fiecare dată când ești neascultătoare, te îndepărtezi cîte puțin de calea Domnului. Ce trebuie să faci acum? Am să-ți spun eu: Încetează de-a te strădui să fii bună. Recunoaște-I Păstorului că te-ai rătăcit și roagă-L să te găsească, să te aducă înapoi pe calea lui Dumnezeu și să facă din tine o oiță ascultătoare.

– Ar face El aceasta cu adevărat? întrebai eu.

– Rut! spuse pastorul. Cîți ani ai tu?

– Nouă ani, răspunsei eu și mă miram ce legătură are cu aceasta.

– Deci El te-a căutat și te-a iubit timp de 9 ani. Nu crezi tu că după o vreme așa de lungă ar avea în sfârșit o mare bucurie dacă te-ar auzi chemându-L?

Eu stăteam nemișcată și cugetam cu încordare.

– Aceasta este tot ce am de făcut, ca să devin bună? întrebai eu în cele din urmă. Eu am crezut că e foarte greu să fii cuminte.

– Este tot ce ai de făcut pentru început, răspunse pastorul. Tocmai aci constă minunea. Uită-te, Păstorul cel bun a făcut totul pentru tine, pe cruce, ca tu acum, fără pedeapsă, să poți primi iertare. Tu mi-ai povestit că prietenul tău, păstorul, a fost grozav de zgâriat și rănit în timp ce și-a eliberat mieluseaua. Oița însă nu a fost cîtuși de puțin rănită cînd a scos-o dintre spini. Tot așa a fost rănit Bunul Păstor, pe cînd a venit să te caute. El a făcut totul. Tu trebuie numai să spui „mulțumesc“ și să crezi că mîinile Sale rănite te ridică să te ducă înapoi în turma Domnului, de îndată ce tu-L rogi pentru aceasta.

– Și cum va fi după aceea? întrebai eu. Voi fi mereu cuminte? Pastorul zîmbi.

– Tu n-ai să poți fi dintr-o dată cuminte și ascultătoare, spuse el, însă vei aparține pentru totdeauna Bunului Păstor, iar El îți va vorbi mereu inimii tale, iar tu va trebui să-nveți să asculți glasul Lui. Cînd El vorbește, tu trebuie să-ascuți. Iar tu, din partea ta, trebuie să înveți să vorbești cu El despre toate problemele tale. Noi numim aceasta „a se ruga“. În fond aceasta înseamnă simplu: să spui totul Păstorului.

Încă odată rămăsei nemișcată multă vreme lîngă

pastor. În cele din urmă el rupse tăcerea:

– Acum, eu trebuie să merg jos la biserică, iar tu trebuie să mergi acasă, că altfel mătușa ar crede că ai fugit în altă parte. Înainte însă ca tu să pleci, vreau să-ți dăruiesc un astfel de tablou. Privește-l adesea și gîndește-te de fiecare dată că tu ești această oiță pierdută și că Bunul Păstor așteaptă să te găsească, îndată ce tu-L rogi pentru aceasta. Încă ceva: Ai Biblia ta personală?

– Da, chiar una foarte frumoasă. O țin în sertarul meu.

– Când ajungi acasă, spuse pastorul, tu caută Evanghelia după Luca și citește în fiecare zi cîteva versete din ea. Îți povestește toată istoria despre Păstor și cum a venit El pe pămînt ca să caute oile pierdute. Când ai ajuns la sfîrșit, atunci citește celelalte Evanghelii.

În timp ce vorbea, deschise sertarul și scoase o carte poștală colorată, o copie fidelă a tabloului de pe perete. Eu o primii cu ochii strălucind de mulțumire.

Noua mea comoară o țineam strîns cu amîndouă mîinile și-n felul acesta ieșirăm afară împreună. El mă conduse pînă la porțile de la grădină și mă urmă cu privirea, în timp ce eu coboram pe stradă. Curînd însă mă întorsei și fugii încă odată înapoi. Mă ridicai în vîrfurile degetelor și aplecai capul noului meu prieten într-atît, încît putui să-i șoptesc la ureche:

– Când am făcut cum mi-ai spus, pot să vin din nou să vă spun? întrebai eu.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi zise:

– Eu am sperat că tu te vei întoarce să mă întrebi! Mă voi bucura de fiecare dată să te văd. Poți să vii cînd vrei.

Îmi luai rămas bun și cotii după colț. Drumul de sub picioarele mele ducea spre casă, iar la gândul acesta inima-mi bătea tot mai tare. Ce vor zice unchiul și mătușa, iar eu ce-o să spun? Aceste întrebări nu mă frământară prea mult timp, căci aveam de cugetat la ceva de mai mare importanță. În mîna mea era tabloul, iar în inima mea o mare hotărîre. Doream de-a mă întoarce acasă, voiam să-L rog pe Păstorul cel Bun să mă găsească și să mă primească ca pe oița Sa.

Eram foarte pretențioasă în alegerea locului. Ogoarele de porumb nu-mi conveneau pentru că puteam fi văzută din stradă, iar eu doream să fiu singură de tot. Așa că mersei mai departe, pînă ce ajunsei acolo unde drumul ducea printr-o pădure, iar crengile copacilor se atingeau una de alta peste drum. Mă urcai puțin în sus prin tufiș, căutînd încolo și încoace pînă dădui de un luminiș ce se afla la o parte de drum. Drept covor, peste pămînt se întindea un strat gros de mușchi, străjuit de jur-împrejur de curpeni albi, asemenea perdelelor.

Aici îngenunchiai. Mi se părea că eram într-o capelă singuratică, departe detot de restul lumii.

Privii încă odată tabloul meu, însă la început nu îndrăznii să mă rog. Mi se păru ca și cînd întreaga mea viață ar fi atîrnat de clipele următoare; ca și cînd eu aș vorbi, ca apoi să nu se împlînte nimic; ca și cînd Păstorul ar fi plecat și nu mai voia să mă asculte.

Totuși mă îndreptai hotărîtă spre Păstorul cel Bun. Recunoscui în fața Lui neascultarea mea și incapacitatea mea de-a mă face mai bună. Îi spusei că-mi pare rău că-L lăsasem s-aștepte așa de multă vreme și-L rugai să

mă ierte și să mă găsească, să mă ia în brațele Sale și niciodată să nu mă mai lase să fug de la El.

Apoi așteptai nemișcată după răspunsul Lui, pe jumătate îndoielnică, așteptînd brațele Lui iubitoare să mă cuprindă. Și ce s-a întîmplat? Ce să se întîmple. Nu auzii nimic și nu simții nimic, însă eu știam că rugăciunea mea a fost ascultată. N-aș fi putut exprima în cuvinte, însă eu știam că dragostea și iertarea erau elemente ce-mi aparțineau ca și aerul și razele soarelui. În această clipă eu știam că sînt căutată, iubită, găsită.

Eram așa de fericită, că rămăsei acolo încă mult timp, ca și cum mă temeam că printr-o mișcare aș rupe acel farmec plăcut. Eram nu numai fericită, dar și recunoscătoare! Mă gîndeam la mîinile sîngerînde ale domnului Tanner și la Păstorul, ale cărui mîini au fost străpunse pentru mine, cînd a murit pe cruce. Eu nu pricepeam toate acestea, însă pastorul îmi spusese că Biblia lămurește foarte clar totul, iar eu credeam. De aceea împreună încă o dată mîinile și încercai să mulțumesc Păstorului.

Deodată îmi adusei aminte că de fapt eu eram în drum spre casă și că mătușa mea mă așteaptă. Părăsii micul meu sanctuar și mă întorsei în drum.

Mergeam foarte încet! Oare cei de acasă o să fie tare supărați? Și ce-ar fi mai rău, ar fi ca eu iarăși să fiu neascultătoare și obraznică.

Necuviința mea apărea pur și simplu dintr-odată fie că voiam sau nu. Dacă eram și acum obraznică, totul era ruinat.

Atunci îmi veni în minte altceva: Păstorul m-a luat în brațele Sale, iar eu puteam să-i destăinuiesc Lui totul,

căci era așa de aproape de mine! Așadar, vorbeam cu El în drum spre casă și într-un fel neînțeles de mine, toată fericirea se întoarce înapoi în sufletul meu. Eu nu mai eram singură.

Înghiții zdravăn de câteva ori, în timp ce deschisei ușa de la intrare și mă strecurai înăuntru.

Fiindcă eram foarte murdară, fricoasă și ciufulită, stăteam în pridvor cu mâinile împreunate. Habar n-aveam ce voiam să-i spun mătușii. „Ajută-mă Doamne să fiu cuminte, chiar dacă voi fi pedepsită!“ Deodată apărură mătușa în ușa bucătăriei. Ne privirăm una pe alta în tăcere. Iubitul meu Păstor m-a găsit. Cine află pentru prima dată iubirea Lui, acela devine mai plin de dragoste. În timp ce stăteam în coridor, încă rigidă, în inima mea de piatră se petrecu ceva neașteptat: Mă repezii deodată spre mătușa mea și mă aruncai în brațele ei.

– Îmi pare rău mătușico! suspinai eu. Vreau să încerc să fiu cuminte! Te rog, te rog mult nu mă trimite în internat! Eu doresc să rămân aici la tine. Nu mai vreau niciodată să fug de acasă sau să fiu rea.

Îngenunchiată pe pragul ușii, mătușa lipi obrajii ei de ai mei, care erau udați de lacrimi și mă țină strâns îmbrățișată, apoi îmi netezi părul zbîrlit de pe frunte și mă sărută.

– Biata mea fetiță, șopti ea, eu nu vreau să te trimit, dacă cumva este posibil! Vrem să mai încercăm încă odată.

Apoi mă luă de mână și mă duse la masă. Ca despăgubire pentru masa de seară din ziua precedentă, eu mîncai în întregime al doilea mic dejun.

CUIBUL DE VEVERIȚĂ

Prin faptul că dormisem în biserică, mă aleasei cu o răceală zdravănă, încît trebui să stau la pat o săptămîină întreagă. Filip îmi ținu de urît, în care timp lucram cu nădejde la cartea cu păsări. Cînd eram obosiți de atîta scris și desenat ne așezam în pat și stăteam de vorbă. Filip nu se mai satura să audă despre noaptea petrecută de mine în biserică, iar eu mă simțeam nemaipomenit de măgulită cînd am aflat cît de mult le-am lipsit tuturor.

– Eu cred că unchiul și mătușa n-au dormit toată noaptea, mă informă Filip, nici eu nu puteam să adorm; îmi închipuiam că tu erai deja moartă și mereu îmi tot venea să plîng. În cele din urmă m-am sculat și am mers în bucătărie, unde am găsit-o pe mătușa plînsă. Mi-a dat o porție de prăjitură și am băut împreună o cacao splendidă, după care am rămas să discutăm în fața focului.

Eu fui destul de supărată. Cum ar fi putut găsi Filip plăcere într-o porție de prăjitură, cînd eu poate „zăceam moartă“ într-un șanț.

– Despre ce oare ați vorbit voi? întrebai eu și speram în taină, că despre mine.

– Ah, despre toate! replică fratele meu. Eu ziceam că poate te-ai înecat în rîu. Mătușa credea că pur și simplu te-ai ascuns și ca pedeapsă te va trimite în internat,

la care eu susțineam că, găsesc această ide e foarte rea.

– De ce? mă interesai nerăbdătoare.

– Pentru că în după mesele libere n-aș fi avut pe nimeni cu care să mă joc! lămuri fratele meu. Eu le-am spus că în orice caz n-ar folosi la nimic, căci tu și așa ai fugi de acolo.

– Și ce a răspuns ea la aceasta?

– Ea susținea că tu n-ai putea face acest lucru. Atunci am zis că ar fi păcat să te trimită la internat, pentru că eu aș suferi atunci o criză de nervi.

– Ce mai poate însemna și asta? întrebai eu foarte interesată.

– Ah, este o boală care se capătă atunci când oamenii fac ceva, ce nu-i convine cuiva. Mătușa Margareta a povestit nu de mult despre cineva care avu o criză de nervi, pentru că a plecat bucătăreasa. De aceea i-am spus mătușii că și eu o să am una, dacă tu pleci!

– Este ca și pojarul? întrebai eu.

Pojarul era singura boală ce-o avusesem și mi se părea foarte importantă.

– Ei, nu știu! răspunse Filip. Eu cred că nu se face pete, însă n-are importanță, că tu doar nu mai pleci. Fără îndoială că va trebui să-ți dai silința foarte tare ca să fii cuminte. Mătușa Margareta când și-a pus ceva în gând, s-ar putea răzgîndi ușor.

Eu tăcui. Încă nu povestisem nimănui despre evenimentul din pădure; nu știam bine cum să exprim în cuvinte. Cum puteam să-l conving pe Filip că într-adevăr ceva se întâmplase cu mine? Nu puteam aduce nici o dovadă pentru aceasta.

În timp ce stăteam cu nasul înfundat și durerea în gât,

începui să mă întreb singură „cît din aceasta este adevărat sau poate îmi închipuiam numai“?

Îmi scoteam mereu tabloul meu prețios și-l priveam cu atenție, pînă ce îndoiala dispărea și atunci îmi îngropam obrazul în pernă și-L rugam pe Păstor să mă lase să simt apropierea Lui, ca-n dimineața aceea cînd împreună am parcurs drumul spre casă.

Aici era și Biblia mea. De îndată ce ajunsesem acasă, o scosesem din sertar și am început să citesc în ea. După o lungă căutare, găsii și pasajul despre oaia pierdută, pe care mi-l citise domnul Tanner. L-am citit de mai multe ori, pînă aproape că-l știam pe dinafară. Am citit și restul capitolului, „pilda fiului risipitor“ care a plecat de acasă, așa ca și mine, dar care s-a întors și a spus că-i pare rău și și-a cerut iertare, iar tatăl l-a iertat. Eu am găsit că fusese exact ca și cu mine și mătușa mea. Această povestire mi-a plăcut în mod deosebit.

Încercasem, de asemenea, să mă rog. Învățasem multă vreme să spun rugăciuni scurte, acum însă era cu totul altfel. Altădată spuneam doar vorbe goale, pentru că socoteam că trebuiau spuse. Acuma însă vorbeam către cineva, pe care-I cunoșteam și Care mă iubea.

În a doua seară de cînd stăteam în pat, fiind bolnavă, făcui o mare descoperire: Filip coborîse jos la cină, iar eu îmi scoasei Biblia de sub pernă (căci mă rușinam să arăt că citesc în ea).

În timp ce răsfoiam în Biblie în căutare după povești, dădui cu ochii de capitolul 10 din Evanghelia după Ioan și cuvîntul „Păstor“ îmi captivă privirile.

Auzisem de mai multe ori citindu-se aceste versete, la biserică și la școală, însă uitasem unde se găseau scri-

se. Acum dar citeam cu rîvnă, căci era exact ceea ce eu doream să știu. Aici găsi eu confirmat: „Eu sînt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi“. Această însemna că Păstorul venise ca să moară pe cruce pentru mine, înainte ca eu să fiu găsită.

Cuvintele despre „hoți și tâlhari“ nu le-am înțeles. Am priceput însă cuvîntul despre oile ascultătoare. Această însemna a fi cuminte și să faci ce spunea Păstorul. Ce putea însă să însemne „Ele cunosc glasul meu“? Păstorul îmi spusese că Isus va vorbi cu mine, iar eu trebuie să-L ascult. Cu toate că stăteam în pat cu ochii închiși și ascultam, totuși nu puteam auzi nimic. Camera părea a fi învăluită în tăcere, în timp ce eu îmi doream așa de mult ca Păstorul cel bun să-mi spună ceva. Cum puteam să-I cunosc glasul, dacă El nu vorbea niciodată cu mine?

Această întrebare mă preocupă mult în seara aceea și în ziua următoare, pînă, dintr-o dată, îmi veni un gînd fericit: voiam să-l caut pe domnul Tanner, să-i arăt și lui tabloul meu și să-i povestesc și lui tot ce-am trăit în ultimul timp.

Poate că el o să-mi explice cum stă cu vocea Păstorului.

Așteptai nerăbdătoare pînă la timpul cînd voi avea voie să părăsesc patul. În sfîrșit veni ziua a șaptea cînd avui voie să cobor în sufragerie, pentru ceaiul de după masă. A fost o masă plăcută. Cînd mă întorsei din nou în pat, mi-am dat seama că este mult mai frumos să fii cuminte; a fi rea nu se merită deloc! De aceea mă încredeam în bunul meu Păstor și niciodată nu mai doream să fiu neascultătoare.

Spre bucuria mea, în ziua următoare era senin cu soare mult. Împreună cu Filip, o luarăm la drum îndată după masa de prînz. Eram bine dispusă, căci doar era o după-amiază deosebită! Nu mai fusesem afară de șapte zile. Vacanța era pe sfîrșite, iar timpul mi se păru așa de prețios, căci mai aveam cinci zile, din care una fiind duminica, nu intra la socoteală.

Filip voia să-mi arate o familie de veverițe, pe care el și cu Terry o descoperiseră într-un cuib de coțofană.

– Ce-i drept, este un copac foarte dificil, explică Filip, și e greu să cred că tu te poți sui, căci nu ești destul de mare. Mă voi sui eu însă și voi coborî jos un pui.

– În ce-l ții? Cum vrei să-l ții? întrebai eu.

– În cămașa mea! răspunse Filip. Ai să vezi tu!

Cu capul ridicat, Filip mi-o luă înainte fluierînd de cîteva ori, gonea de sus în jos, cu scopul de-a păcăli vre-un scatiu, ca să-i răspundă.

Era o după-amiază foarte călduroasă, înăbușitoare chiar. Cu un sentiment de satisfacție ne adîncirăm în umbra pădurii. Feriga ne ajungea pînă la genunchi, iar ciormoiagul de cîmp acoperea pămîntul. Frunzișul pomilor era așa de des, încît razele soarelui nu mai puteau pătrunde. Cărarea devenise așa de îngustă – din cauza ierburilor sălbatice, că noi trebuia să mergem unul după altul.

Cuibul de veveriță se afla pe creanga cea mai de sus al unui stejar înalt, a cărui crengi, cele mai de jos, începeau atît de sus de pămînt, încît eu n-aș fi putut ajunge la ele, chiar dacă m-aș fi suit pe umerii lui Filip. Băieții însă se puteau cățăra pe trunchiuri fără crăci, de parcă

ei înșiși ar fi fost veverițe. Îmi dădai și eu silința să-nvăț arta cățărătului, însă mă alegeai totdeauna cu vreo haină ruptă sau îmi jupuisem un strat de piele de pe coate și genunchi, fără succes.

Filip se urcă presîndu-și brațele și picioarele goale, însă puternice, de trunchiul copacului. Sări apoi pe prima cracă și se cățără mai sus, tot mai sus, pînă ajunsese în vîrf. Craca pe care sta el era subțire, iar mica și frumoasa lui statură se profila pe cerul albastru. Se întinse și-și băgă mîna în cuib.

– Tu! strigă către mine. Simt ca și cum mi-aș fi băgat mîna într-o legăturică de blănuri! Toate adulmecă și încearcă să mă muște.

– Oh, adu-mi una, adu-mi una! strigai eu plină de emoție, eu vreau să țin una în mînă, hai repede, Fil!

Filip, dimpotrivă. Nu se pripea niciodată la vreun lucru. Își încheiea încetișor și cu grijă nasturii de la cămașă, căci își băgase puiul de veveriță în sîn.

– Acuma cobor jos! mă anunță el.

Totul decurse bine pînă la o vreme, cînd auzii un strigăt agitat ce venea din copac:

– Mi s-a suit veverița pe spate, Rut! Eu am mîinile ocupate și nu pot face nimic! Nu cumva te poți tu sui la mine să mi-o pescuiești?

– Eu nu cred c-o să reușesc, răspunsei eu. Afară de aceasta, ce are a face că-ți stă în spate?

– Da, are! replică fratele meu, în marea strîmtorare.

– Mușcă și zgîrie rău de tot. Plus de asta stă într-o poziție unde mă gîdilă. Te rog încearcă să vii, Rut!

Gîndul la frumosul spate bronzat a lui Filip, care acum era sfîșiat încetul cu încetul, era prea mult pentru

mine. Disperată, îmi înfipsei coatele și genunchii în trunchiul stejarului și mă cățărui în sus. Cu obrajii aprinși, gata să plesnesc la sfortare, ajunsei la prima cracă, după care fu ușor să ajung în apropierea lui Filip.

– Bravo , Rut! strigă el. Repede desfă-mi cămașa și scoate puilul afară! Aproape că m-a mâncat de tot.

Mersei cu mîna pe spate în jos, pînă mă lovii de o minge de blană agitată, ce-și ascuțea gheruțele de spațele lui Filip. În timp ce-o scoteam afară, ea se zbătea și se sucea în toate părțile.

– Unde s-o pun? Spune repede Filip, că altfel îi dau drumul jos! strigai eu.

– Bag-o în bluza ta! porunci Filip. Ție nu-ți face nimic, pentru că ai și o cămașă dedesupt! Eu din contră, am numai pielea.

Eu vîrîi animalul sub bluză cu multă grijă și coborîi din cracă în cracă ca o maimuță, pînă sării pe pămînt. Veverița se cățără pe cămașă în sus și scoase capul pe la decolteu, să vadă ce se întîmplase. Filip sări și el din copac lîngă mine și scoase micuțul animal afară de tot. Scoase apoi un biscuit din buzunar și-l rupse în bucățele mici. Îndată puilul de veveriță luă cîte o bucățică între lăbuțe și începu să ronțăie cu dințișorii în formă de ferăstrău. Ochișorii, ce îi îndreptă spre noi, păreau ca două puncte luminoase. Cînd termina de mâncat se îndrepta sprintenă spre buzunarul lui Filip, unde-și vîra botișorul după biscuiți.

Multă vreme stăturăm noi așa pe mușchii de pe jos și ne jucărăm cu veverița. Se comporta ca un copilăș curios și-și băga nasul peste tot: fugea de-a lungul brațelor noastre, în jurul gîtului, apoi ne ștergea nasul cu

coada ei stufoasă; sărea de pe umărul lui Filip pe umărul meu și încerca să ronțăie la urechea mea, când i-am întins un biscuit, apoi, în glumă, l-am retras repede, se făcu ghem și făcu pe supărata.

În cele din urmă băgarăm micul animal în buzunarul lui Filip, ca să-l ducă înapoi în cuib. Veverița însă se arăta a fi foarte independentă. Filip abia se urcase pînă la jumătatea copacului, când ea sări din buzunar și fugi pe partea cealaltă a copacului.

– Aoleu! strigă Filip. Mi-a scăpat și nici n-o mai pot prinde!

– Nici nu-i nevoie! strigai eu din locul de unde priveam cu capul pe spate. Nu-i nevoie s-o prinzi, căci ea merge singură acasă.

Avusei dreptate! Ceva gri-cenușiu alergă ca săgeata în sus pe trunchiul copacului și dispăru în culcușul ei.

– Aceasta este o veveriță deșteaptă! strigai eu încîntată, dansînd în jurul copacului. S-a dus la ceilalți frățiori și surioare și le povestește c-a fost invitată de niște uriași la masă. Mama ei probabil că o ceartă, pentru că a zăbovit cam mult.

– Poate că a adus și poliția, cum a făcut mătușa Margareta în cazul tău, completă Filip. Și din greșeală își dădu drumul de pe creangă, ce era cam înaltă. Căzu peste mine! Și, pentru că nu puteam să-l opresc, ne rostogolirăm amîndoi pe mica pantă la vale. Ne opri-răm în cele din urmă într-o poiană cu ferigă înaltă, izbucnind într-un rîs nebunatic.

OILE MELE AUD GLASUL MEU

– Filip! spusei eu, ridicându-mă. Vreau să mă duc acasă, iar în drum doresc să fac o vizită!

– De acord, zise Filip bine dispus. Mergem împreună! Pe cine vrei să vizitezi?

– Pe domnul Tanner, păstorul.

– Fain, consimți Filip, pe domnul Tanner și eu îl simpatizez. Merg cu tine.

Speriată, mă stăpîinii. Cum puteam să-i explic fratelui meu situația? El mergea nepăsător înaintea mea, iar cu privirea urmărea o coțofană.

– Filip, spusei eu încurcată, tu nu mă poți însoți. Este vorba de o taină, înțelegi tu? Eu vreau să vorbesc singură cu domnul Tanner. Este ceva despre care tu nu știi, de aceea doresc să merg singură!

Acum era rîndul lui Filip să fie încurcat. Se întoarse către mine și mă privi lung ca și cum ceva nu era în ordine cu mine.

– De ce nu? întrebă Filip tărăgănat. Doar tu-mi spui totdeauna secretele tale! Eu găsesc că ar trebui să-mi spui mie mai întîi, nu domnului Tanner. Eu sînt fratele tău, iar el este numai un om mai în vîrstă.

O umbră de întristare se lăsă pe ochii lui albaștri, iar fața deveni îmbujorată. Eu observai că el era adînc jignit și aceasta mă chinuia îngrozitor.

– Dar tu n-ai să înțelegi, încercai eu să-l lămuresc. Vezi tu ... nu este o născocire. Este o taină adevărată și foarte importantă. Poate nici nu-ți vine să crezi sau o să rîzi de mine.

Filip mă privi nu numai supărat, ci de-a dreptul revoltat.

– N-am rîs de tine niciodată, spuse plin de reproș. Întotdeauna te-am crezut! Nu-i frumos, Rut, ca tu să deții taine pe care nu mi le poți împărtăși. Eu totdeauna ți le-am încredințat pe ale mele.

Timp îndelungat stăturăm tăcuți unul în fața celuilalt. Eu nu mai știam ce să spun.

– Ei bine, se răzgîndi Filip, în cele din urmă, ostentindu-se să pară indiferent. Eu merg acasă! Ai să mă întâlnești în grădină.

El se răsuci și porni mai departe, iar eu îl urmau cu o inimă nefericită. Merserăm unul după altul, pînă la locul unde drumurile se despărțeau, unul ducea prin fîneață spre casa noastră, celălalt în sus spre țărcul de oi.

– Rămii cu bine! spuse Filip fără să se uite înapoi.

– La revedere.

El o luă pe drum în jos, eu pe drum în sus. După cîțiva pași îmi întorsei capul să mă uit după Filip. El mergea încet peste fîneață, cu mîinile în buzunar, cu capul în jos, de parcă ar fi căutat ceva. Vădit se simțea foarte nefericit, nici după păsări nu se mai uita, ca de obicei.

În timp ce mă uitam după mica lui siluetă, mă fulgeră un gînd care mă făcu să-mi dau seama, poate pentru prima dată, ce fel de frate a fost întotdeauna Filip pentru mine. Îmi adusei aminte cît de serios mă asculta el cînd îmi sprijineam căpușorul plin de bucle pe umărul său și îi șopteam la ureche fanteziile mele copilărești. Cît de răbdător consimțea la jocurile fanteziste cu păpu-

șile mele. Cum se grăbea să vină de la școală, ca nu cumva să simt lipsa lui. Cît devotament îmi arăta, fiind alături de mine înaintea tuturor, cînd eram îmbufnată și obraznică și pentru care fusesem pedepsită. Pe cînd cugetam la toate acestea inima mea se muie dintr-odată și nu mai doream să păstrez nici o singură taină pe care să n-o fi putut împărtăși cu Filip. Doream din toată inima să aparțin bunului Păstor, însă nu singură; și Filip trebuia să-I aparțină, așa că puteam să ne bucurăm împreună de această taină.

Coborîi în fugă, cît mă țineau picioarele și-l strigai pe nume. Filip se întoarce și mă așteaptă. În acest timp trebuia să recunosc cît de mult mai drăguț era el decît mine! În locul lui m-aș fi dus mai departe ofensată, ca și cînd n-aș fi auzit nimic. Gîfîind ajunsei la Filip și ca să mă opresc mă izbii de el.

– Filip, răsuflai eu, eu nu m-am gîndit chiar așa! Nu vreau să am nici un secret față de tine! Îți voi spune totul! Acum însă este ceva ce eu nu înțeleg și nu-ți pot explica bine înainte de-al întreba de domnul Tanner. După aceea poți să știi totul. Am să-ți povestesc mîine în colibă.

Pe dată dispăru umbra din ochii lui Filip și zîmbetul îi apăru din nou pe buze. Nu exista un băiat mai bun care să fie gata de a ierta și a uita o ceartă.

– În regulă, mă asigură el, îmi este egal dacă tu îi spui mai întîi domnului Tanner, iar după aceea vine rîndul meu! Însă totul este ruinat cînd noi nu ne mai încredințăm secretele unul altuia.

Eram așa de fericită să-l văd din nou vesel, că-mi încolăcii brațele după gîtul lui și-l sărutai. De mult nu

se mai întâmplase așa ceva între noi. El fu surprins și zăpăcit de-a binelea de gestul meu, încât privi repede în juru-i dacă nu cumva ne-a văzut cineva. Șterse apoi obrazul cu mîneca, căci fusese un sărut umed, îmi zîmbi radios încă odată și se grăbi spre casă.

Eu mă întorsei alergînd pe drumușor în sus. La jumătatea drumului mă oprii și mă uitai după Filip. De data aceasta mergea cu capul ridicat, el a uitat totul și privea după rîndunele.

Pe cînd ajunsei la țarcul oilor, obrajii îmi ardeau ca focul. Constatai ușurată, că domnul Tanner era acolo, făcea o reparație la poartă.

Mă îndreptai spre el și cu amîndouă mînuțele mele apucaî o mîna de-a lui.

– Domnule Tanner, începui fără ocolișuri, am venit la dumneavoastră să vă întreb ceva: Am descoperit ce voia să spună povestirea pe care mi-ați citit-o. Acuma știu că eu sînt oița și Isus este Păstorul cel bun!

Domnul Tanner stătea cu ciocanul în mîna și privea spre mine. Ochii lui străluceau.

– Aceasta mă bucură nespun de mult, micuțo! spuse el mișcat. Nu vrei să-mi povestești ceva mai mult despre tine?

– O, da, cu plăcere! răspunsei eu și mă așezai cu el pe bancă. Eram așa de bucuroasă să găsesc un om care să-mi dea crezare, că uitasem de-a binelea timiditatea mea. Eu am fost obraznică și am fugit de acasă. O noapte întreagă am stat singură într-o biserică fără pic de lumină. Dimineața m-a găsit pastorul și m-a luat la el acasă! Mi-a arătat un tablou ce înfățișa o oiță pierdută – chiar așa ca și mielul dumneavoastră, domnule

Tanner – și un păstor ce se aplecă peste o prăpastie. Mielușelul fugise ca și mine, iar păstorul era ca Isus, pentru că m-a căutat când a murit pe cruce. De aceea L-am rugat să mă găsească și să mă facă cuminte. Acum sînt oița Lui și aparțin numai Lui.

Domnul Tanner ascultase cu atenție. Fața lui ridicată strălucea de bucurie.

– Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru asta, micuț! strigă el. Dacă tu-I aparții acum Lui, vei rămînea totdeauna. Nimeni nu te poate smulge din mîna Lui.

– Domnule Tanner, și dumneavoastră aparțineți Domnului?

– Desigur, fetițo! răspunse el. Eu aparțin de aproape 50 de ani de turma Lui.

– O, domnule Tanner! zisei eu zeloasă. Ați auzit vreodată glasul Lui? E vorba doar că „oile Sale aud glasul Său“, eu însă am ascultat și am ascultat și niciodată nu mi spune nimic! Și eu vreau așa de mult să-L aud vorbind! Domnul Tanner cugetă îndelungat înainte de a-mi răspunde. Apoi încet îi veni pe buze răspunsul chibzuit:

– Eu voi chema oile mele, micuț! Observă-le bine, dar mai ales pe cele ce pasc în partea de către gard și vezi deosebirea!

Curioasă privii spre turmă, în timp ce păstorul dădu drumul unui strigăt sonor. Toate oile de pe pășune ridicară capetele și veniră cu cîțiva pași mai aproape; numai că, așa ca și când nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Acelea de ce nu se mișcă? am întrebat. N-au auzit?

– Ba da, ele mă aud foarte bine, răspunse bătrînul, însă ele nu cunosc tonul glasului meu, pentru că aparțin

altui păstor, care este bolnav. Sînt aici numai de două zile. Însă dacă eu le pasc și le hrănesc, le conduc și le mîngîi o săptămînă întreagă, ele mă vor cunoaște tot așa de bine ca și restul oilor. Uite, micuțo: Încă multe glasuri vorbesc acum inimii tale, iar tu aparții bunului Păstor abia de cîteva zile. Tu încă n-ai învățat să deosebești glasul Său de celelalte glasuri. Vocea Lui este fină și delicată.

– Spuneți-mi, vă rog, ce trebuie să fac? Îl rugai eu.

– Așa este în viață, zise după o pauză. Nu simți uneori îndemnul de-a fi rea și neascultătoare?

– O, da! răspunsei eu. Foarte adesea. Înainte de-a fugi de acasă eram aproape în fiecare zi mînioasă și neascultătoare de mătușa Margareta.

– Ei vezi, zise păstorul, cînd îți mai vine să fii furioasă, gîndește-te că în inima ta vorbesc două glasuri. Glasul vrăjmașului îți șoptește să vorbești urît. Dacă însă te reții pentru o clipă și asculți cu atenție, ai să auzi o altă voce, blîndă, delicată, care te îndeamnă să fii cuminte și ascultătoare. Aceasta este vocea Păstorului celui bun. Cînd înveți să dai atenție acestei voci, atunci îți va vorbi iarăși, iar tu o vei putea auzi pretutindeni.

Păstorul îmi vorbește aici pe aceste cîmpii, cînd eu citesc în Biblia mea. Eu știu că ea nu este o carte tipărită numai pentru oameni învățați, ci este vocea Mîntuitorului meu, ce vorbește către mine.

Între timp, oile atrase de vocea bine cunoscută, se apropiară de-a binelea, se înghesuiau le genunchii păstorului și priveau spre el cu ochi blajini.

– În curînd vine timpul să le tund! remarcă bătrînul, dus pe gînduri. Eu mă ridicai și-i întinsei mîna.

– Mulțumesc foarte mult, domnule Tanner. Mă duc acasă ca să ascult cum mi-ați spus! Mai știu eu? Poate că-mi va veni poftă să fiu iarăși furioasă.

El dădu din cap.

– Să nu-ți dorești așa ceva! mă avertiză el. Și nu încerca să răzbați singură prin încercări. Gîndește-te că numai Mîntuitorul te poate păzi de-a face răul.

El vorbea cu multă seriozitate! În timp ce mă îndreptam spre casă, cugetai încă odată la vorbele lui.

Cît de ciudat era că nu reușeam să rețin la timp izbucnirile mele de furie.

Ajunsă acasă, nu-l găsii pe Filip în livadă. Mă dusei în casă să-l caut. Nu spre puțină mea consternare, se auzeau glasuri în sufragerie. Era timpul ceaiului de după masă și eu am întîrziat! Aceasta nu ne era permis! Intrai în cameră, fiind conștientă de vină și mă apropiai de scaunul meu, cu o privire piezișă spre mătușa Margareta. Ea privea îngrijorător de posomorîtă.

– Rut! spuse ea aspru. Tu iarăși vii prea tîrziu! Pur și simplu eu nu permit aceasta! Așează-te și mănîncă, fără să spui o vorbă. Prăjitură cu ciocolată nu primești.

Aceasta era pentru mine o pedeapsă teribilă, căci, chiar prăjitura cu ciocolată era slăbiciunea mea; ara-reori o aveam la masă. Îmi vîrîi capul între umeri și începui să bat din picioare. Toată fericirea mi se topi. Un flux subit și violent de vorbe furioase clocoteau în inima mea și voiau să iasă pe gură, chiar deschisesem gura, cînd dintr-o dată îmi adusei aminte ...

Dacă aș fi izbucnit într-un acces de mînie, n-aș fi putut auzi glasul delicat al Păstorului și dacă nu ascul-

tam de El acum, poate niciodată nu-mi mai vorbea.

Era așa de greu să rețin acele cuvinte furioase, încât a fost nevoie să apăs cu mîna pe gură, ca să nu iasă afară. Stăteam în mijlocul camerei și ascultam încordată, în timp ce mătușa și Filip mă priveau uluiți.

– Ce s-a întîmplat? mă întrebă mătușa foarte rezervată. Ți-ai mușcat limba?

Nu dădui nici un răspuns, fiindcă în momentul acela îmi veni în minte versetul despre care vorbisem cu domnul Tanner: „Oile Mele ascultă glasul Meu și mă urmează.“ Să urmezi un astfel de Păstor, înseamnă să te asemeni Lui. Iar dacă eu voiam să mă asemăn Lui, trebuia să încetez a mai bate din picioare, a mai striga, a mai da răspunsuri obraznice și a face mutre, căci Domnul Isus n-a făcut așa ceva niciodată.

– Ajută-mă să Te urmez, strigai în inima mea. Alungă amărăciunea, te rog repede, Doamne!

Respirai adînc și-mi băgai iarăși mîna în buzunar. Apoi m-am așezat tăcută pe scaun. Mînia dispăru. Mătușa Margareta mă mai privea încă ținută, ca și cînd se temea de ceea ce s-ar putea întîmpla în clipa următoare. Eu însă mîncam liniștită pîinea cu unt. N-aruncaii nici o privire spre prăjitura de ciocolată, căci mă temeam că vederea ei mi-ar putea atîta din nou furia.

Restul mesei decurse în tăcere. Cînd am terminat, mătușa Margareta spuse că trebuie să mă duc imediat la culcare, căci era prima zi cînd fusesem afară după răceala mea. Aceasta îmi convenea de minune, căci eu aveam așa de multe lucruri ce-mi ocupau gîndurile și doream mult să fiu singură. Așadar mă băgai sub plapumă, cît mai repede posibil.

Prin fereastra deschisă mă uitam afară în amurgul serii, unde cerul avea culoarea albastru închis a clopoșeilor. În vreme ce mă uitam, descoperii că stelele singuratice se ascundeau în depresiunea atmosferică. Cîteva păsări întîrziate ciripeau în pomi „noapte bună”, iar mirosul de liliac umplea văzduhul.

Așadar îmi cuprinsei fruntea cu mîinile și ascultam culcată pe pernă pînă ce somnul mă birui. Avusesem în această zi două evenimente importante: Am auzit vocea Păstorului celui bun și pentru prima dată m-am urcat pe trunchiul unui copac neted.

ACCIDENTUL

În ziua următoare o pornirăm la drum spre coliba indiană, unde voiam să discutăm despre „taină“. În momentul când treceam peste gard, Terry sări ca un iepure din șanț și ne anunță că a venit să petreacă cu noi în dimineața aceea; se ascunse însă când ne-a simțit și ne-a făcut o surpriză binereușită. Ne așezarăm cu toții pe marginea drumului pentru a ne face planuri.

În fond Terry plănuise totul, iar noi n-aveam altceva de făcut, decît să-l urmăm. El descoperise un frasin înalt, cu un cuib de turturele sălbatice în vârful lui și dacă Filip voia să vadă ouăle trebuia să se grăbească. Acolo se aflau trei bucăți splendide! Frasinul avea o ramură bifurcată, iar propunerea lui Terry era ca noi să facem vizavi de cuib un fel de platformă din lemne și crengi, pe care să putem sta, ca să vedem cum ies puii din ouă. Turturica mamă va crede că noi sîntem niște păsări mai mari, care ne construim un cuib ca și ea. Nu se va speria de noi (cel puțin așa considera Terry, care părea a ști exact, întotdeauna, ceea ce gîndeau păsările).

Noi eram încîntați și o luarăm la pas unul după altul prin pădure. Pînă la frasinul acela era destul de departe. El se găsea de partea cealaltă a pîrîului în mijlocul zadelor ce creșteau acolo. O, ce frumoase erau zadele în acest anotimp! Erau împodobite de sus pînă jos cu

conuri micițe roșii ce străluceau ca pietrele prețioase. Crengile ce atârnav în jos erau de un verde atât de vioi, încît restul copacilor păreau aproape în culori. Cînd eram mică, îmi închipuiam că zînele se legănav în ramurile zadei. Fiindcă le iubeam, rămăsei o clipă în urmă ca să mîngîi conii înfloriți.

Frasinul nu mai era departe de noi, iar eu mă țineam pe urmele tovarășilor mei, mergînd prin urzici și rugi de mure. Mărăcinișul îmi înțepă atât de rău picioarele goale, încît încetul cu încetul căpătără culoarea murelor necoapte. În sfîrșit, ajunsei din urmă pe băieți și mă așezai la rădăcina copacului. Scosei batista și-mi tampo-nai genunchii răniți.

– Îmi pare rău! se scuză Filip. Eu am uitat că picioarele tale sînt mai scurte și că nu poți face salturi așa de mari ca noi peste mărăcinișuri! La întoarcere voi merge eu înaintea ta, să calc la pămînt toate ramurile spinoa-se.

Terry privi și el genunchii mei însîngerați.

– Ea este o fetiță foarte curajoasă, remarcă el. Eu mă simții de parcă aș fi primit decorația de onoare. Pentru această laudă m-aș fi dus încă odată fără multă vorbă prin spini și urzici.

Terry nu avea timp de pierdut. Își trase capul între umeri ca o panteră și sări pînă la primul crac al frasinului. Îl prinse cu o mînă și se urcă în sus. Toți mușchii corpului erau încordați! Niciodată de atunci n-am întîlnit un băiat de 11 ani care să fie așa de puternic și mlădios ca Terry.

– Așaa ... strigă el, stînd călare pe crac și lăsîndu-se pe burtă.

– Ridic-o în sus pe Rut, ca s-o pot apuca!

Filip mă ridică pe umerii săi, iar Terry mă prinse de încheietura mâinii și mă trase în sus, pînă putui s-ajung craca. Mă întorsei și mă răsucii, pînă în cele din urmă stăteam lîngă Terry, gîfîind. Filip, la a treia încercare de săritură ajunsese craca și se cățără și el pînă la noi. Așa că ne-am așezat ghemuiți unul lîngă altul ca niște maimuțe distrate și bălăbăneam din picioare.

Apoi ne-am împărțit provizia noastră de mîncare cu Terry. Lui i se părea ca un lucru de la sine înțeles că mătușa Margareta îl socotea ca pe unul dintre ai casei, de aceea mînca mult mai mult decît porția lui. Noi însă cedam cu plăcere, căci înțelegeam că mama lui Terry îl lăsa acasă flămînd. Cine altul decît un istovit de foame putea să se repeadă asupra mîncării, fără a ține seamă de cei din jur?

– Vino să ne uităm la cuib! zise Terry, înghițind ultima îmbucătură.

Se cățără în sus, ca un marinar pe frînghie. Filip și cu mine îl urmarăm mai încet. Cuibul se găsea pe o platformă de crengi țesute una în alta. Cînd ne apropiarăm, auzirăm uguitul speriat al turturicei. Apoi zbîrnîi prin frunziș aripile-i gri și pasărea se așeză pe ramura cea mai înaltă vizavi de cuib, de unde supraveghea.

Cînd văzui ce neglijent era construit cuibul, mă minunai că ouăle nu căzură jos. Erau doar cîteva vreascuri slobode, împreunate cu ceva mușchi. Ouăle erau calde și bine îngrijite. Pasărea-mamă părea înnebunită de frică! Terry se dădu înapoi și privi pasărea speriată ...

– Acolo era un loc bun pentru a putea supraveghea ouăle, remarcă el, vreau să mă sui pînă acolo!

– N-ai să poți! îl asigură Filip. Crengile n-o să te țină! Abia că turtureaua stă pe ele.

Însă Terry era uneori lăudăros. Când cineva afirma „asta tu nu poți face“, el trebuia neapărat să dovedească că totuși el putea. De aceea spuse: „Na, am să-ți arăt!“ și sări pe cealaltă cracă a copacului. Filip și cu mine îl priveam fascinați cum statura lui sprintenă se urca în sus, tot mai sus.

Turturica îl văzu suindu-se și se ridică fără zgomot lăsându-se apoi pe cuib, cu aripile pe jumătate desfăcute. Noi aveam ochii îndreptați numai spre Terry.

Îl mai văzurăm noi executînd acrobații nemaipomenit de îndrăznețe! Acestea însă le întreceau pe toate. Crengile se încovoiau îngrijorător sub povara lui.

– Oprește-te! Stai! strigă Filip cu vocea răgușită. Terry însă nu-l băgă în seamă. Rîsul său răsuna prin frunziș pînă la urechile noastre și se urca mai sus, ce-i drept cu mai multă atenție!

– A ajuns, șopti Filip.

Într-adevăr, sus de tot se profila pe cer silueta lui Terry, ținîndu-se numai de-o crăcuță subțire. Vîntul ce adia prin coroana copacului îi suflă la o parte şuvița de păr de pe frunte. Ochii săi negri străluceau de bucuria triumfului. Și astăzi cînd mă gîndesc la Terry, îl văd înaintea mea așa cum era ultima dată, sănătos și plin de putere. Abia că mai pot spune ce s-a mai întîmplat! Filip și cu mine n-am mai discutat niciodată despre acest fapt. Ne vine rău cînd ne gîndim! Însă, de această amintire nu voi scăpa toată viața!

Terry nu luă în seamă chemările noastre îngrozite și începu să se legene încolo și înapoi. În două rînduri se

încovoi craca sub el, însă a treia oară se rupse, iar Terry fu aruncat în gol. El scoase un strigăt strident ce sfişia liniştea pădurii. Acel strigăt de moarte mi-a răsunat în urechi noapte de noapte, săptămîni de-a rîndul.

Auzirăm cum se prăbuşeşte corpul lui printre frunze şi ramuri, ceea ce frîna în parte viteza, după care urmă o lovitură înfundată, apoi tăcere.

Noi coborîrăm din copac într-o aşa viteză, că pînă astăzi nu ştiu cum de-am ajuns nevătămaţi. Filip sări primul jos, după care am ajuns şi eu, gîfîind şi plîngînd în hohote. Mă aruncau la pămînt şi-mi băgai faţa tremurîndă în muşchiul verde.

O priveşti jalnică. Eu nu îndrăznii a-l privi pe Terry, Filip însă îngenunchie lîngă el şi se convinse că mai respiră. Veni apoi la mine şi-şi puse mîna în jurul meu, plin de afecţiune.

– Rut! spuse el cu vocea tremurîndă. Eu nu sînt sigur de tot că el mai trăieşte. Nouă ne este imposibil să-l ducem singuri. Trebuie să chemăm un doctor şi cîţiva oameni. Cred că este mai bine să mă duc eu, pentru că pot fugi mai repede şi plîng mai puţin ca tine. Rut, n-avem voie să- l lăsăm singur! Poate să se trezească şi se sperie. Are nevoie de cineva. Eşti tu gata să rămîi lîngă el? Eu mă voi întoarce cît se poate de repede.

Fui cuprinsă de groază şi dădui din cap în semn de dezaprobare. Îmi era imposibil să rămîn singură! Eram mult prea speriată! Plîngînd cu suspine mă agăţai de fratele meu şi-l rugai stăruitor să mă lase pe mine să plec în locul lui. Însă Filip nici nu voia să audă despre asta.

– Uite, Rut! spuse el insistent. Poate că moare în

curînd. Însă dacă doctorul ar veni la timp, ar putea face ceva ca să-l ajute. Eu ajung mult mai repede ca tine, deoarece pasul meu este mai mare ca al tău! Trebuie să mă lași să plec imediat, iar tu să-ți dai osteneala să fii curajoasă și să nu mai plîngi.

Se desfăcu ușor din îmbrățișarea mea și plecă ca o săgeată. Eu am rămas jos pe un petic de mușchi, ascultînd cum pocnesc crengile uscate sub picioarele lui. Odată cu dispariția lui din priveliștea mea a amuțit și acest zgomot. Numai guruitul porumbeilor mai întrepruiea din cînd în cînd liniștea pădurii.

Rămăsesem singură, numai cu Terry! Un glas lăuntric mă îndemna să mă uit la el cu atenție. Atunci am strîns din dinți, am încleștat pumnii și m-am ridicat.

Cu cît îl priveam, cu atît încordarea din mine scădea. Niciodată n-am văzut un om leșinat sau grav rănit. Îmi închipuisem că trebuie să fie ceva îngrozitor. Terry însă putea tot așa de bine să fie ca adormit, căci zăcea pe spate cu brațele desfăcute. Buzele erau neobișnuit de palide, iar respirația foarte slabă. N-arăta a fi nici rănit, nici speriat, ci numai prea liniștit. În timp ce-l priveam a venit peste mine o pace ciudată. Mi se părea că Terry s-ar putea trezi în orice moment, odihnit și vesel după un somn așa de lung, iar după aceea vom fi iarăși cu toții fericiți.

S-a scurs încet, minut după minut. Terry nu se mișcă! Eu vegheam lîngă el, cugetînd. Poate că era deja mort? La gîndul acesta un fior rece mă trecu și mi se făcu rău. Din nou mi se umplu ochii de lacrimi din cauza fricii. Numai de s-ar întoarce Filip! Ce era de fapt „moarte“, „a muri“? Și dacă Terry era mort, unde s-a dus? Corpul

lui neînsuflețit va fi dus la cimitir și pus în mormînt. Însă eu știam bine că nu acesta era Terry adevărat. Probabil că el acum era în cer, așa cum se spunea în cîntările ce la cîntam la biserică. Dar oare Terry va fi fericit acolo? un băiețel murdar și destul de rău, pe acele străzi de aur, printre îngeri îmbrăcați în alb.

Dintr-o dată mi-a venit în minte Ioana Köhlin care „era la Domnul“ și pe care am văzut-o în vis cu o față așa de strălucitoare. Poate, cu alte cuvinte, a merge la Domnul se numește „moarte“. Acolo poți să-L vezi cu ochii și să vorbești cu El, în loc să-L ai numai în inimă. Ce frumos trebuie să fie aceasta! Nu-i de mirare că fetița aceea arăta așa de fericită. Poate acesta era și pentru Terry motivul pentru care sta așa de pașnic.

Însă Terry nu știa nimic despre Păstorul cel bun și poate nici nu s-ar bucura să fie la El. Eram convinsă că Terry n-auzise niciodată despre El! De-aș fi avut numai prilejul să-i fi povestit despre Păstorul cel bun...! În cazul că nu murea, voiam să-i spun imediat ceea ce știam și eu. Atunci cu siguranță vom aparține turmei sale toți trei, Terry, Filip și eu. În cele din urmă, chiar dacă Terry ar fi mort, Păstorul cel bun se va îngriji ca el să fie fericit. Nu era vina lui Terry că n-a rugat niciodată pe Păstor să-l găsească și să-l ierte! Era numai vina mea, pentru că eu am păstrat numai pentru mine această taină, în loc să-i destăinui și lui.

Îmi țineam mîinile încolăcite în jurul genunchilor și privirea îndreptată spre fața nemișcată a lui Terry. Mă simțeam tîrîta încolo și-ncoace, între speranță și frică. De fiecare dată însă era un iepure sau o pasăre sau rafală de vînt. Razele soarelui pătrundeau printre ramu-

rile de un verde deschis a pădurii de molift. O rază de lumină se proiectă pe părul lui Terry, „ca și cum Dumnezeu Însuși l-ar fi atins“, gîndeam eu. Apoi gîndurile mele se îndreptară spre Mîntuitorul, despre care citeam în fiecare dimineață în Evanghelia după Luca; cum El se atingea de bărbați, femei și copii care erau bolnavi sau răniți și se făceau sănătoși într-o clipă.

„O, Dumnezeule!“ murmurai eu, privind printre ramuri la cerul albastru. „Te rog fă-l pe Terry sănătos, nu-l lăsa să moară! Noi dorim să-l avem printre noi. Amin.“

În acest moment răsună vocea lui Filip printre copaci, precum și cîteva voci bărbătești. Îndată apăru un mic cortegiu. Filip înainte, apoi unchiul Petru, care simbăta era totdeauna acasă, și binevoitorul doctor Patt, care m-a îngrijit și pe mine cînd am avut pojar. În urma lor veneau doi bărbați în uniforme de culoare închisă, care purtau o targă. Am aflat mai tîrziu că aceștia erau brancardieri.

Fără a pierde nici o clipă, doctorul îngenunchie și apucă mîna brună a lui Terry, apăsînd cu degetele pe încheietura mîinii. Apoi trecu cu mîna peste capul lui Terry și-i ridică în sus pleoapele și îndoii cu grijă mîinile și picioarele, înainte și înapoi, după care zise către mine:

– S-a mișcat el de cînd a căzut?

– Nu! răspunsei eu. Tot timpul a stat liniștit, ca și cînd ar fi dormit.

Încurajată, prin ecoul propriei mele voci, îl trăsei de mîneacă pe doctor și-i șoptii:

– Este mort?

Doctorul Pett își puse mîna pe umerii mei.

– Nu, răspunse el amabil. Nu este mort, însă este foarte grav rănit. Tu ești o fetiță curajoasă dacă ai rămas ca să vezi de el. Noi o să-l ducem cît mai repede la spital, iar eu o să văd ce putem face pentru el. Terry a fost așezat pe targă cu mare atenție, iar bărbații s-au pus în mișcare cu prețioasa încărcătură. Cînd unchiul Petru observă cît de palidă și obosită eram eu, se aplecă și mă luă în brațe ca pe un copil mic. Mă lipii de el și-mi pusei pe umerii lui capul ce mă durea.

Cu unchiul Petru eram preteni dintotdeauna, iar eu mă simțeam minunat de mîngîiată.

Filip mergea alături de noi. Într-un tîrziu, cînd aruncă o privire spre mine, m-am speriat. N-a spus nici un cuvînt, însă avea buzele încordate și presate una într-alta. Ochii săi aveau o expresie teribil de disperată. Ei îmi aminteau de un iepure pe care l-am găsit odată prins într-o capcană. Obrajii îi ardeau, în timp ce restul feței era alb ca zăpada. Atunci îmi dădui seama că toate temerile mele erau nimic în comparație cu îngrijorarea lui adîncă. Simțeam nevoia să-i ating mîna și să-l mîngîi, însă știam că nu puteam face nimic ca să-l ajut. Nimic nu putea să-l mîngîie, nimic, afară de însănătoșirea lui Terry.

Pentru a scuti targa de orice fel de zdruncinătură, mergeam cu toții foarte încet, căci cărarea îngustă ce ducea la stradă era pietroasă și gloduroasă. Crengile de la tufișurile de alun îmi mîngîiau fața, cu toate că eram în brațele unchiului Petru. La stradă ne aștepta mașina salvării. Doctorul Patt se urcă în mașină și se așeză lîngă Terry. Brancardierii s-au așezat în față.

– Când ne veți spune cum îi merge lui Terry? am întrebat eu repede, înainte de-a se închide ușa.

– Mîine dimineată trec prin fața casei voastre, răspunse doctorul, atunci am să intru și vă voi spune.

Ușa se închise, motorul porni și mașina dispăru într-un nor de praf. Unchiul Petru, Filip și cu mine ne îndreptam încet spre casă.

Unchiul Petru ne-a pus cîteva întrebări referitor la Terry. În rest am rămas tăcuți. Nici unul din noi n-avea chef de vorbă.

Trista zi părea că nu se mai termină! Am mers în grădină și ne-am plimbat încoace și încolo, fără să fim capabili a ne apuca de ceva. La masă n-am avut nici o poftă de mîncare. Mătușa Margareta ne compătimea, iar după masă ne-a citit povești. Când a venit timpul de culcare am fost foarte bucuroși.

Înainte de-a adormi, mătușa Margareta ne-a dat cîte un sărut. Însă de abia încetă zgomotul pașilor ei pe trepte, că m-am și sculat din pat și m-am dus la Filip. El stătea ghemuit sub plapumă și probabil c-a plîns, căci vocea sa suna răgușită, iar perna era umezită. Eu m-am băgat sub plapumă la picioarele lui și m-am ghemuit ca o pisică.

– Rut, șopti Filip, cu vocea tremurîndă, crezi că va muri?

– Nu, nu cred! răspunsei eu.

– De ce nu? întrebă Filip mirat de siguranța mea. Ți-a spus doctorul Patt ceva ce eu n-am auzit?

Mă frămîntam și mă suceam sub plapumă, ca totdeauna cînd eram intimidată. N-aș putea spune de ce, însă aveam impresia c-ar trebui să-ncerc să-i împartă-

șesc fratelui meu taina.

– Da, vezi tu, am început eu. Când tu erai plecat după ajutor, m-am rugat din toată inima lui Dumnezeu ca să-l facă sănătos pe Terry. De aceea cred că nu va muri.

Filip ridică capul și se uită cu ochi mari la mine.

– Aceasta am făcut-o și eu! recunosc el încet. Tot timpul în drum spre casă am spus meru: „O, Doamne, nu-l lăsa pe Terry să moară“. Însă nu știu dacă a folosit ceva. Nu sînt un băiat deosebit de cuminte și de obicei uit să-mi spun rugăciunea. Nu contează, doar, prea mult, dacă o spun sau nu.

– Dar Filip, spusei eu ridicîndu-mă, tu nu trebuie să fii deosebit de cuminte ca să te rogi! Trebuie să aparții numai Păstorului celui bun. Tocmai acesta este secretul pe care voiam să ți-l spun astăzi! Aceasta nu este o închipuire a mea; pastorul mi-a spus cînd eram fugită de acasă. În Biblie de asemenea este scris. Cînd sîntem neascultători sîntem ca niște oi ce fug și se rătăcesc și nu mai găsesc drumul de întoarcere. Isus însă este Păstorul. El vine să ne caute, iar cînd Îl rugăm pentru aceasta, El ne găsește. Însă El așteaptă totdeauna pînă-L rugăm. Dacă aparținem Lui, El ascultă tot ce-I spunem. El vorbește de asemeni cu noi și ne spune cum putem fi ascultători. Domnul Tanner mi-a explicat aceasta, cînd a vorbit cu mine seara trecută și m-a ajutat într-adevăr. De aceea nu m-am înfuriat cînd mătușa Margaretă n-a vrut să-mi dea prăjitura cu ciocolată.

Filip nu-și mai lua ochii de la mine. Lumina lunii făcea ca fața lui să pară și mai palidă.

– Povestește mai departe, a spus el, și încetează să

mai dai din picioare. Nu trebuie să te jenezi de mine!

– Nu mai este mult de povestit, spusei eu. Încă un fapt: În timp ce Terry zăcea pe pământ, a apărut dintr-o dată soarele printre pomi, iar razele lui s-au oprit pe părul său. Aceasta m-a făcut să mă gândesc că Dumnezeu îl atinge în acest fel și-l face sănătos, după cum Isus Se atingea de oameni. De atunci sînt aproape ca sigură, că nu va muri.

Între noi s-a așternut o liniște adîncă. După o vreme, Filip mă întrebă curios:

– L-ai rugat să te găsească?

Eu dădui din cap.

– Da, în drum spre casă sub un copac, în pădurea cu ciuboșica cucului. L-am rugat să mă ierte că am fost așa de neascultătoare și să mă găsească și să facă din mine oița Sa, așa cum a spus pastorul. O, Filip, dacă ai vrea să vii și tu cu mine la pastor! El ar putea să-ți explice mult mai bine ca mine. Eu aș dori așa de mult ca și tu să aparții Păstorului.

– Eu doresc de asemenea! spuse Filip cu vocea reținută. Crezi c-aș putea?

– Da, sînt sigură! răspunsei cu convingere. În mod sigur tu ești mai ușor de găsit ca mine. Tu ești mult mai ascultător. Eu cred că nici nu trebuie mult timp să te caute. Filip însă dădu din cap.

– Asta nu știi tu, spuse el trist. Tu mă vezi doar pe dinafară, înăuntrul meu nu sînt deloc bun.

– Asta nu face nimic! îl asigurai eu. Vreau să-ți arăt tabloul meu! Atunci ai să pricepi. „Oaia din tablou stă gata, gata să pice în prăpastie. Este așa de pierdută. Însă chiar atunci vine păstorul și o găsește.“

Am fugit în vârful degetelor peste coridor și m-am întors îndată cu prețioasa ilustrată. Ne-am urcat în fereastră, unde bătea lumina plină a lunii, iar Filip a privit timp îndelungat tabloul. Apoi mă întrebă cu sfială:

– Crezi tu că aş putea să-L rog acum?

Am dat din cap că da.

– În cazul acesta tu trebuie să pleci. Trebuie să fiu singur. O să vorbim mâine din nou.

L-am lăsat singur. El și-a sprijinit coatele de polița ferestrei și privea afară spre dealuri. Eu însă m-am vîrît în pat, după ce privii nenumăratele stele de pe cer și cugetam la frumoasa povestire„este bucurie în ceruri pentru un păcătos care se pocăiește“ cu care se termina. Toți oamenii sînt păcătoși! Desigur că și Filip o fi unul din ei.

În noaptea aceasta însă el a fost găsit de Păstorul cel bun. Sus în ceruri, acolo deasupra stelelor, îngerii lui Dumnezeu cîntau și se bucură din pricina lui, iar pe pămînt o fetiță mică împărtășea cu ei bucuria.

O VIZITĂ LA PAROHIE

Restul vacanței trecu prea repede, pentru că aveam prea multe de făcut! În ziua ce-a urmat accidentului mașina doctorului a oprit la poartă. Îndată ce-o auzirăm, ne repezirăm la poartă, nerăbdători. În graba noastră eram gata să-l răsturnăm pe bunul doctor.

– O, stați, opriți-vă! strigă el prinzîndu-ne de guler. Dacă mă doborîți, nu vă pot povesti nimic. Terry este în viață – relatează el – însă este rănit foarte grav la cap și la spate. Va trebui să stea mai multe săptămîni în spital. Mamă-sa este aproape tot timpul lângă el. Îndată ce se va simți mai bine, va fi mutat probabil în alt spital; o clinică specială pentru oameni cu fracturi osoase. Nu-l veți putea vizita, pentru că este mult prea departe, în schimb îi puteți scrie în curînd.

Pentru noi a fost suficient toate acestea, pentru a ne liniști temerile și a deveni din nou bucuroși. Terry era în viață și era bine îngrijit. Fără îndoială că în curînd se va restabili iarăși – gîndeam noi – așa cum se întîmpla la noi cu o durere de burtă sau un pojar. Așadar, alungăram temerile și pornirăm să gustăm din plin ultimele zile de vacanță.

Ne-am hotărît să facem cîte o vizită la toți prietenii noștri. Filip s-a dus la domnul cu păsările, care i-a arătat un cuib de găinușă de baltă. Eu l-am vizitat pe domnul Tanner la turmele sale. N-am putut însă să ajungem la o conversație adevărată, căci el era ocupat cu tunsul oilor.

Ultima zi am rezervat-o pentru o vizită la pastor. O pornirăm la drum pe la ora trei și jumătate după masă. Aceasta n-o făcurăm chiar fără gânduri ascunse, căci îmi ziceam: N-ar fi rău să ajungem la timpul cafelei.

Pe drum am vorbit despre taina noastră și fără să vreau a trebuit să mă gândesc la data trecută, când am parcurs același drum, singură. Cît de înfierbîntată și nefericită eram atunci și cît de fericită eram astăzi!

– Taina a făcut minuni. Pentru tine, desigur, n-a contat atîta, i-am spus lui Filip, Tu nu ești așa de rău și iute la mînie ca mine.

Filip culesese un puf de pădădie și suflă gînditor în el.

– Am căutat foarte mult, spuse încetișor. Este ca și când am găsit ceva, după care am căutat și dorit multă vreme.

– Adevărat? întrebai eu mirată. N-aș fi gîndit nicio dată că te ocupi cu astfel de lucruri. Nu mi-ai amintit vreodată de așa ceva!

– Am crezut că n-ai să înțelegi, îmi zise el. De fapt nici nu știam cu claritate ce-mi lipsește. Într-o zi însă, cu mult timp în urmă, eram singur în pădure. Tu ai trebuit să rămîi acasă, pentru că a fost neascultătoare. Atunci am găsit un pui de vrabie, proaspăt ieșit din găoace, zăcînd aproape mort pe pămînt. Ciripea slab, iar corpul lui se răcea văzînd cu ochii. Căzuse din cuib, iar fără căldura acestuia nu putea rămîne în viață. M-am ridicat pe vîrful degetelor și am încercat să-l pun în cuib (și aceasta nu numai o dată), însă n-am reușit. Cuibul era prea înalt pentru mine. Atunci am îngenunchiat eu cu puișorul în mîină și m-am rugat lui Dumnezeu ca

să vină cineva mai înalt, să-l poată pune în cuib. Tocmai când am spus „Amin“ a venit Iacob, tînărul țăran, să caute lemne de foc. Pentru el era o nimica toată să pună puiul în cuib.

„Mi se pare că Dumnezeu îngrijește și de vrăbii“, îmi zisei eu. Aceasta mi-a dat mult de gîndit.

În dimineața următoare s-a citit la biserică un text în care era vorba că Dumnezeu știe cînd o vrabie cade la pămînt. Am ascultat cu mare atenție! Pastorul a spus că noi sîntem cu mult mai de preț decît vrăbiile. Iar dacă aparținem lui Dumnezeu, El îngrijește de noi în chip deosebit. Nu-mi pot aminti exact de toate, însă voiam chiar atunci să aparțin Lui. Însă nu știam cum să procedez. De atunci mi-am dorit mereu să știu ceva mai mult despre aceasta; mai ales cînd ceva nu mergea bine, eram nefericit. Cînd tu mi-ai arătat tabloul și mi-ai povestit cum poate fi găsit, atunci m-am gîndit: Acum am descoperit începutul! De aceea sînt fericit pentru că știu că Isus mă iubește și se uită după mine, ca și după vrăbiuța ca căzuse din cuib.

Aceasta a fost pentru Filip o vorbire foarte lungă. Cînd termină, se făcu că se uită după un cuib în gardul viu, ca să-și poată ascunde fața care devenise roșie. Eu însă săream de-alungul drumului plină de bucurie, gîndindu-mă ce minunată este taina noastră, care ne învață mereu lucruri noi. Pentru mine Isus era Păstorul care poartă pe brațe oile Sale! Pentru Filip era Dumnezeu care îngrijește și de o vrăbiuță. În fond, era același lucru: Oița era pierdută și a fost găsită; vrăbiuța căzuse jos și a fost ridicată.

Ajunși în sat, pășirăm veseli în grădina parohiei.

Eram convinși că eram bineveniți. N-a trebuit mult să-l căutăm pe prietenul meu, căci el tocmai cosea iarba, cu mînecele suflecate. Mă recunosc la prima vedere și părea a fi foarte bucuros de vizită. Nici măcar nu ne-a întrebat dacă vrem să rămînem la cafea, ci spuse simplu: „Veniți tocmai la timp.“

Se vede că se aștepta într-adevăr la așa ceva, căci de-abia am apucat să-l prezint pe Filip, că soția lui a și apărut cu o tavă încărcată. Însăși pastorul se grăbi să meargă în casă și aduse plăcintă cu mere și pîine cu cremă de ciocolată.

Aveam impresia că eram așteptați! A fost o masă splendidă. Pastorul și soția lui stăteau pe șezlonguri, iar noi pe o pătură de lînă.

Am mîncat nemaipomenit de mult, pentru că gospodina casei ne-a asigurat că-n bucătărie se mai găsesc multe și de toate. Ea era foarte tînără, avea părul frumos și ochii veseli. Eu mă gîndeam în liniște: „Aceasta ar fi mama ce mi-aș dori-o“. Mai tîrziu am aflat că era deja mamă a doi gemeni, care dormeau într-un cărucior sub fag.

– Dacă puteți rămîne pînă la șase fără un sfert, vă puteți uita cum le fac baie, spuse soția pastorului.

Am asigurat-o fără multă vorbă, că putem rămîne atîta vreme, deoarece mătușa ne-a permis să ne întoarcem acasă abia la masa de seară, iar noi dacă ne grăbeam, aveam nevoie doar de o oră pentru drum.

– Bine! spuse doamna Robinger, am să te chem de îndată ce-a sosit timpul. Și dispăru în casă cu tava. Filip și cu mine, cu fețele murdare de ciocolată, priveam cu încordare spre pastor.

– Spune tu, Filip! Începui eu.

– Nu, tu! răspunse el. Tu ai făcut prima.

– Ei, bine, consimții eu. Mai întâi vreau să vă povestim despre o taină, domnule pastor: Noi amîndoi aparținem acum bunului Păstor. L-am rugat să ne găsească și să ne ierte tot ce-am făcut rău, iar acum sîntem fericiți amîndoi.

Timp de-o secundă fața pastorului îmi aminti de fața domnului Tanner, în timp ce i-am spus despre taina mea. Nu semănau nici un pic unul cu altul, însă aveau amîndoi aceeași expresie fericită. Pastorul ne încurajă:

– Povestiți-mi totul! I-am povestit totul, eu îngenunchiată pe pătură, iar Filip cu burta pe iarbă și cu fața sprijinită în mîini, uitîndu-se la pastor.

A durat mult pînă am terminat de vorbit, căci ne simteam așa de liberi și naturali.

Apoi pastorul cu vocea caldă și liniștită ne-a recomandat călduros să citim în Biblia noastră.

– Voi trebuie să priviți Biblia ca o carte în care Păstorul Însuși vă spune ce vrea să facă pentru voi și ce așteaptă El de la voi.

Alegeți în fiecare zi și un verset și gîndiți-vă că este o solie ce-o trimite Dumnezeu pentru voi. Cînd vă poruncește să fiți gata de ajutor, sau harnici, sau să iubiți pe semenii voștri, rugați pe Dumnezeu să vă facă capabili pentru aceasta! Cînd versetul conține o promisiune, rugați-L pe Domnul ca s-o împlinească față de voi. Iar cînd este o povestire, încercați să descoperiți ce vrea să vă învețe și cugetați peste zi mereu la aceasta. Numai așa veți învăța să urmați Păstorul tot mai bine și să-I auziți glasul.

– Așa o să facem amândoi! strigai eu. Ce plăcut va fi să alegem versetele, nu-i așa Filip?

– Da, răspunse el, poate. Însă cum putem ști noi ce să citim? Biblia este o carte mare, groasă și nu totul este deosebit de interesant, cel puțin pentru copii. Nu-i așa?

– Nu! răspunse pastorul. Există în Biblie capitole, pe care le veți înțelege abia când veți fi mai în vârstă. Cu toate acestea, sînt multe pe care le pot înțelege și copiii. Vreau să vă dau o broșură, pe care o puteți lua acasă. Se numește „Start bun“. În ea este dat pentru citit un capitol pentru fiecare zi, însoțit de o explicație. Așa că voi o să puteți merge la sigur, căci această broșură vă oferă numai locuri biblice pe care voi să le puteți înțelege.

EU FAC BAIE LA GEMENI ȘI DEVIN FURIOASĂ

Tocmai voiam să deschid gura și să mulțumesc, când doamna Robinger, îmbrăcată cu un șorț alb, strigă pe fereastră:

– Este timpul de baie, Rut! Dorești să vii?

– Mă iertați o clipă domnule păstor, îl rugai, căci nu doream să par nepoliticoasă.

– Bine-nțeles, răspunse el, du-te numai și ajut-o pe soția mea. Se va bucura să aibă o fată la copii. Filip și cu mine vom mai discuta puțin.

Într-o clipă sării peste iarbă și intrai în casă. Gemenii, bine dispuși, se țirau pe covor în patru labe, în timp ce mama pregătea cămășutele de noapte. Micuții erau foarte vioi pentru cele lo luni ale lor și mie (care n-aveam a face cu copilași mici) mi se părea că niciodată n-am văzut ceva mai încântător. Am petrecut cu ei o jumătate de oră plină de mulțumire. După ce mama îi așeză în vana de baie, eu am avut voie să le săpunesc corpurile rotunjite și să torn peste ei apă caldă dintr-un ulcior. S-au mai jucat puțin cu o rață de plastic, pe care o scufundau și strigau de bucurie, după care au fost scoși din baie, șterși cu prosopul, iar eu le-am pudrat pielea lor gingașă. După ce au fost îmbrăcați cu cămășutele de noapte, am primit o periură moale de păr, cu care i-am pieptănat. Aveau un perișor ca puful moale de pe puii de găină, care se făcea cîrlionți în vârful capu-

lui. În timp ce-i pieptănam, dădeau din picioare și țipau, încercînd să-și muște degetele roze de la picioare.

Abia după ce mama i-a așezat în pătucurile lor, am observat că pe perete atîrna un tablou. Subiectul lui era tot „Păstorul cel bun“, însă înfățișa alt aspect al temei.

Acest păstor stătea pe malul mării cu mîinile întinse și binecuvînta mieii ce stăteau în jur sau dormeau la picioarele Sale. Era un tablou de seară, care-mi amintea de turma domnului Tanner, cînd soarele apunea în spatele pădurii, iar umbrele turmei mișcau pe cîmpii.

– Ah! am strigat eu plină de bucurie, arătînd spre tablou. Și eu am un tablou cu păstorul, însă este altfel. Oaia din el atîrnă peste o prăpastie.

– Cunoscut tabloul tău! spuse doamna Robinger, și mie îmi place foarte mult. Mai tîrziu cînd vor pricepe, îl voi arăta și gemenilor. Acum însă ei nu pricep că acolo este o prăpastie. Îmi închipui însă cu plăcere că în timpul nopții Păstorul Însuși veghează asupra micuților mei. De aceea am și agățat acest tablou aici; de fiecare dată cînd îl privesc, îmi amintește că ei sînt în siguranță.

Mă uitam gînditoare la copilașii gemeni, cum au adormit într-o clipă. Elisabeta și-a băgat două degete în gură și s-a făcut ghem, iar Robert, cu obraji înroșiți, dormea pe spate cu mînuțele în sus. Liniștea completă și respirația ușoară dovedea că Însuși Păstorul cel bun le-a dăruit binecuvîntarea.

Eu mă lipii de doamna Robinger și mă uitam la ea.

– Am voie să mai vin odată? șoptii eu.

– Da, desigur, răspunse ea. Dacă-ți permite mătușa, poți veni sîmbăta viitoare! Am s-o întreb și în scris. Tu sîmbătă desigur ești liberă. Cînd vii, mergem cu geme-

nii la plimbare cu căruciorul. Poți să mă ajuți să le dau și masa de seară și să-i duc la culcare. Este plăcut pentru mine să am un ajutor care știe să umble așa îndemânic cu copiii mei.

M-am roșit de mândrie și mi-am vârît mîna într-a ei. „De nu puteam s-o am ca mamă pe doamna Robinger, totuși, cu timpul, puteam deveni o soră mai mare a gemenilor.“

În grădină i-am întîlnit pe pastor și Filip angajați într-o discuție însuflețită. Eu mă grăbeam s-ajung acasă, să obțin permisiunea mătușii pentru sîmbăta viitoare. Bucuria mea anticipată a fost și mai mare cînd pastorul a spus că și Filip poate veni; el ar putea să-l ajute în grădină, iar la timpul cafelei am putea servi cu toții gustarea.

Am ajuns la timp acasă, iar eu m-am dus îndată la mătușa mea, sărind într-un picior, și-i spusei:

– Mătușă Margareta! Doamna Robinger m-a invitat pentru sîmbăta viitoare la cafea! Vom face împreună cu gemenii o plimbare; eu am voie să conduc căruciorul și apoi să-i duc la culcare. Pot să merg, nu-i așa? O, te rog, spune „da“!

Mătușii mele i se păru această rugămintă binevenită.

– Cine este această doamnă Robinger, Rut? întrebă ea destul de aspru. N-ai voie să faci vizite fără să mă întrebi! Eu n-am auzit niciodată de această doamnă.

– Oh, ea este soția pastorului din satul vecin! Știi tu ..., o doamnă foarte simpatcă ...ea vrea să-ți scrie.

– Să sper ...! zise mătușa Margareta. Cu toate astea însă mă tem că de data aceasta trebuie să te refuz. Domnișoara Monegg m-a căutat astăzi după masă ca

să-mi spună că nepoțica ei vine pentru câteva zile la ea, iar eu i-am promis c-o să te trimit pe tine să te joci cu ea. Îmi pare rău că te dezamăgesc, însă doamna Robin-ger poate să te invite altă dată.

Mînia m-a cuprins.

– Dar,... mătușă Margareta! răbufnii eu. Tu știi că am oroare a mă duce la domnișoara Monegg, iar pe Paula Monegg n-o pot suferi. E o găină proastă care nu știe să se joace cu nimic. Cu ea trebuie să stai numai în casă și să joci domino, iar eu urăsc jocul acesta! O, te rog, mătușă Margareta, spune numai că nu trebuie să merg. Eu am și promis soției pastorului, că aș putea veni!

– N-aveai nici un drept la aceasta! mă muștră mătușa. N-am auzit niciodată o așa prostie. Tu nu poți accepta o invitație fără permisiunea mea; și mai stai odată pe loc cînd vorbești cu mine, că mă faci să amețesc de-a bine-lea.

Stăpînirea mea de sine era pe terminate și aproape că plîngeam de necaz.

– Nu vreau să mă duc acolo! țipai eu. Mă duc unde vreau eu. Am spus doamnei Robinger că voi veni, iar eu am să merg. Tu nu trebuie să mă împiedici de la aceasta!

Mătușa m-a prins de braț și mi-a poruncit cu voce severă:

– Du-te imediat la culcare! Nu vreau să mai aud asemenea obrăznicii. Am crezut că vrei să-ți dai osteneala să te îndrepti! Asta n-arată o îndreptare! Afară cu tine!

Mi-a dat liber! Am ieșit din cameră cu capul ridicat, aruncînd peste umăr expresia „Îmi este egal“, și izbind ușa cît se poate mai tare. Însă, vai! Nu-mi era nicide-

cum egal. Înainte de-a ajunge la ultima treaptă a scării, devenii conștientă de ceea ce-am făcut. Iar când m-am suit în pat, credeam că mi se sparge inima. Am băgat capul în perină și am plîns, am plîns cu amar.

Uitasem să ascult de glasul bunului Păstor. Poate că El nu mai vrea niciodată să-mi mai vorbească! Poate că va înceta să mă iubească. Poate că nu-I mai aparțin Lui și atunci nu mai am pe nimeni care să mă ajute să fiu cuminte și iubitoare. Ah, de ce n-am așteptat și n-am ascultat atentă la vocea Sa?

– Ce s-a întîmplat, Rut? Nu mai plînge așa de tare!

Din cauza plînsului puternic în hohote n-am simțit când mătușa a intrat în cameră la mine. Când am auzit, repede m-am întors și mi-am înghițit lacrimile, căci mătușa Margareta nu trebuia să vadă cît de rău îmi părea. Ea stătea la patul meu și ținea în mîini o farfurie cu prăjituri și un pahar cu lapte.

– Ce s-a întîmplat, Rut? Întrebă ea cu teamă. Niciodată pînă acum nu m-a văzut plîngînd în așa fel.

Încercai să răspund cu vocea mea obișnuită, însă n-am reușit. Din nou mi-am băgat fața în perină, căci mă năpădiră lacrimile. Aș fi preferat să nu-i spun mătușii ce mă mișca; dintr-o dată însă mi-am dat seama că poate ea ar ști un răspuns la întrebarea mea. După acest răspuns doream așa de mult, că mi-am divulgat taina.

– Din pricina Păstorului! suspinai eu. Poate că acum nu-I mai aparțin, pentru că m-am înfuriat. O, mătușă Margareta! Crezi tu că El mă primește din nou dacă eu nu mai fac rele?

Mi-am ridicat capul și privii nerăbdătoare spre ea.

Mătușa însă mă privea așa de fix, de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

– De fapt, despre ce vorbești tu, Rut? Întrebă ea neputincioasă.

M-am întins după Biblia ce se afla pe scaun lângă mine și am scos tabloul meu dintre pagini. Plângînd și sughînd, îl întinsei mătușii.

– Despre asta, am spus eu. Știi tu ... eu am fost oia Lui, însă am uitat să ascult de El. Pentru că azi am fost așa de mînioasă, poate niciodată nu-mi mai vorbește ... Spune tu, mătușă Margareta, crezi că mă mai poate ierta odată?

Mătușa privi tabloul cu multă atenție și timp îndelungat n-a zis nimic.

– Cine ți-a dat tabloul acesta? Întrebă în cele din urmă.

– Domnul pastor Robinger! răspunsei eu, și el mi-a explicat totul. Tu cunoști povestirea, nu-i așa mătușico? Crezi că mă iartă dacă eu nu mai fac iarăși?

Mătușa mea părea a nu se mai putea despărți de tablou și a trebuit s-aștept mult după un răspuns.

– Mătușă Margareta! șoptii eu și-n nerăbdarea mea o lovii ușor peste brațe. Crezi tu că El o va face?

– Dacă-ți pare rău cu adevărat și ești hotărîtă să devii altfel, sînt ferm convinsă că Dumnezeu te iartă. Trebuie să-L rogi pentru aceasta.

Vocea ei suna blîndă și foarte tristă.

Din nou urmă o tăcere. În privirea ei era ceva ce trezea în mine o îndoială, de aceea mai întrebai odată cu sfială:

– Cunoști povestirea? Nu-i așa, mătușă Margareta?

– O, da, răspunse ea. Însă a fost un timp cînd o cunoșteam mult mai bine decît acum. Sînt bucuroasă însă că pastorul ți-a ajutat, cu toate că ar fi trebuit ca eu să-ți fi vorbit despre aceasta! Acum dar, trebuie să-l vizitezi din nou pe acest pastor, cît de curînd, ca el să-ți povestească și mai multe despre aceste lucruri.

Era cît pe ce să spun c-ar fi o idee minunată de-a mă trimite la el, în loc să merg la domnișoara Monegg, însă m-am răzgîndit. Nu puteam să regret comportarea mea și-n același timp să-mi impun voința. Așa că mi-am suflat bine nasul și am mîncat cu poftă prăjitura și laptele.

Cu toate că mătușa a rămas cu mine, am vorbit foarte puțin împreună. După ce am terminat de mîncat, mi-a dat un sărut de noapte bună, iar eu am rămas pe deplin mîngîiată. Înainte de-a adormi, mi-am băgat capul în perină și am înălțat o rugăciune de iertare, fără glas, către Acel care era aproape de mine și care îngrijea de oița pierdută, tot așa ca și de vrabia rănită, de copilașii care dorm, ca și de fetițele mînioase.

O SCRISOARE

Săptămînile de școală treceau repede. Noi petreceam seri lungi și fericite la jocul de crochet, care-l încînta așa de mult pe Filip. Școala lui era departe, iar el nu avea prieteni prin vecinătate. Din partea mea, eu nu doream să am de-a face cu alte fete, cînd Filip era prezent.

Puișorii de pasăre, pe care i-am observat cu atîta dragoste, își luaseră zborul în lume, iar cuiburile erau părăsite. Totuși dimineața devreme, deseori urcam dealul ca să surprindem ciocîrliile ce se năpusteau din iarba și-și luau zborul, jubilînd contra soarelui. De multe ori stăteam fericiți pe stîncile din vîrf, cînd peste lanțurile de munți din depărtare lucea soarele dimineții; cînd fișiile de ceață se revărsau în cîmpie, după care apărea claritatea albastră a cerului. Apoi mergeam acasă la micul dejun, coborînd dealul în fugă, sărind peste blocuri de piatră și tufe de grozamă, strigînd de bucurie unul la altul atît de tare încît turmele de oi o luau la fugă; iar valea răsuna de vocile noastre.

Vacanța mare se apropia și Terry nu dădea încă nici un semn de viață. El a stat mult timp într-un spital de copii. Din cînd în cînd doctorul Patt ne aducea vești despre el. Noi i-am scris de multe ori și i-am descris pădurile și florile, cărora le venea rîndul să-nflorească, și păsările ce le mai văzusem. Însă Terry niciodată nu ne-a răspuns. De aceea a fost o mare surpriză cînd într-

o dimineată, la poarta grădinii, poștașul ne-a înmînat o scrisoare care era adresată pe numele nostru.

Nimeni nu ne scria, afară de părinți. Însă scrisul de pe această scrisoare cu siguranță nu era al lor. Era un scris mare, tremurat, care arăta ca și cînd cel ce ne-a scris nu era obișnuit să țină condeiul în mînă. Filip îmi înmîna politico scrisoarea ca s-o deschid eu, iar el mă privea peste umăr, în timp ce citeam.

„Dragă Filip și Rut,

Eu am venit acasă, însă trebuie să stau în pat. Vă rog să mă vizitați!

De la Terry.

Adresa mea: Erlenhütte, La Rîu, Wildenwald.“

Ardeam de nerăbdare să plecăm cît mai repede, așa încît cu mare greutate am putut termina masa de prînz. Nu vorbeam de nimic altceva decît de apropiata vizită la Terry. Mătușa Margareta părea să aibă unele temeri cînd a văzut scrisoarea, totuși, pînă la urmă ne-a lăsat să plecăm.

– Sper să fie o casă curată și că nu se prinde nimic de voi. În orice caz să nu stați mult. Amintiți-vă de aceasta!“ zise mătușa.

Abia am terminat de mîncat, că am și fugit în camerele noastre să cotrobăim prin sertare după cadouri pentru Terry. Eu am găsit o bucată de ciocolată, iar Filip o prăstie. Am făcut două pachetele și le-am vîrît în buzunar. Ne-am repezit pe ușă afară și luarăm drumul spre Wildenwald. Wildenwald era un sătuc mic format din case împrăștiate; așa că nici nu știai bine, de fapt, cînd erai în sat. Aci văzurăm o cîrciumă „La omul nebun“, un pic mai încolo de drum era o prăvălie unde se vin-

deau alimente, lumînări, nutreț, lenjerie de corp și sirop de tuse, iar la un colț al prăvăliei se găsea poșta. Mai departe la vale se afla o biserică micuță și cîteva pietre de mormînt, ce stăteau gata a se răsturna. Niciuna din aceste clădiri nu putea fi numit „satul“, căci la acestea aparțineau șurile, șoproanele, stogurile de fîn, gospodăriile țărănești și casele de locuit, ce erau împrăștiate peste costișe de jur-împrejur. Nimeni n-ar fi putut spune unde începea Wildenwald și unde se sfîrșea. De aceea a durat mult timp pînă am putut afla unde locuiește Terry.

Noi veneam de la pădure în jos peste fînețe, unde iarba cosită în brazde se usca la soare. În fața noastră se întindea cîmpia, ca o pătură formată din mai multe bucățele colorate: cîmpii de un verde închis semănat cu hamei și ogoare aurii de cereale, coapte pentru seceriș alternau printre ele; iar printre toate se îngrămădeau dungi purpurii de răscoage.

Încotro ne uitam, unduiau în sus și-n jos mici coline și vîlcele, dealuri și văi. Unde-l puteam găsi pe Terry?

Nu era țipenie de om. De aceea am mers la prima gospodărie țărănească, pentru a ne interesa de drum. O femeie, care tocmai alegea untul, a ieșit la ușă și ne arătă cu mîna, jos în vale.

– Pe semne că vă referiți la coliba dărăpănată din Valea oilor în jos? Un fel de țigancă trăiește acolo cu băiatul ei. A fost în mai multe rînduri la noi cu cerșitul! Trebuie doar să urmați cărarea printre tufe de grozomă, apoi pîrîl acolo jos, și așa ajungeți de-a dreptul la Valea oilor.

Am mulțumit și am mers mai departe. Femeia privi

curioasă după noi, ca și când ar fi vrut să știe ce aveam de căutat în Erlenhütte. Noi însă nu voiam să zăbovim și ne-am grăbit pe coastă la vale. Pe neașteptate se ivi o căsuță la picioarele noastre. Hornul era spart, iar acoperișul plin de găuri, din cauza țișlelor sparte și neînlocuite. Era un loc întunecat pentru o casă. Mai demult fusese aici o carieră de piatră. Din fericire, vița-albă se cățăraseră pe pereții goi și o acoperise cu un verde proaspăt. Pîrîiașul murdar și urît mirositor se strecura prin albie. Nu pricepeam deloc cum a putut un om să aibă ideea de-a construi o casă într-un loc atît de umed și dezolant, cîtă vreme alături avea la îndemînă toată coasta dealului. Mai tîrziu am aflat de la Terry că pe timpul cînd cariera de piatră era în folosință, coliba era făcută ca depozit de material exploziv, abia mai tîrziu fusese transformată în casă de locuit. Arăta așa de pustie și dărăpănată, cu ferestrele sparte și astupate cu cîrpe și urzici înaintea ușii la intrare, că la început ne dădurăm speriați înapoi. Era imposibil ca Terry să locuiască aici! În timp ce noi șovăiam, ușa s-a deschis și o femeie a ieșit afară, care ne măsură tăcută.

Ochii ei mari și negri ne dovedeau că trebuie să fie mama lui Terry; totuși ea ne insuflă teamă. Era o femeie mare, lată în umeri, cu culoarea feței întunecată. Părul ei ciufulit era strîns sub o basma. Trăsăturile feței erau aspre și nefericite. Ne privea ca și cînd îi eram antipatici.

Cîteva secunde n-am scos nici un cuvînt, nici unul dintre noi. Apoi femeia întrerupse tăcerea.

– Ce vreți, copii? întrebă ea.

Ne-am apropiat puțin.

– Scuzați-ne, începu Filip, Terry ne-a scris o scrisoare și ne-a rugat să-l vizităm. De aceea am venit! Sîntem așa de bucuroși că el se simte destul de bine ca să poată fi acasă.

Fața întunecată se mai luminează puțin.

– Voi sînteți copiii care au fost împreună cu Terry al meu cînd a căzut? Întrebă bănuitoare.

– Da, răspunserăm noi, destul de conștienți de vină.

– N-ar fi trebuit să-i permiteți, murmură ea. El este teribil de frămîntat din pricina voastră. Așa că, veniți înăuntru.

Împinse ușa brutal și o luă înaintea noastră. Noi am urmat-o, însă eu am băgat mîna într-a lui Filip și o țineam strîns.

Încăperea mică în care am pășit era întunecoasă, caldă și strîmtă, umplută cu un miros așa de ciudat, că mă făcea să strănut. Singura fereastră era așa de sus, că nu se putea privi afară prin ea.

O clipă mai tîrziu uitaram totul din jurul nostru și ne repezirăm cu un strigăt de bucurie spre colțul unde Terry stătea în pat. Nu-l văzusem de trei luni și jumătate. Ne așteptam și știam că este Terry, altfel abia l-am fi recunoscut, căci așa era de schimbat! Fața își pierduse culoarea, iar părul era mult mai mic. Ochii, dimpotrivă, păreau a fi și mai mari și priveau spre noi nefericiți de moarte. Brațele sale, altădată bronzate și vînjoase, arătau acum subțiri și fragile ca două bețișoare palide. Priveliștea era zguduitoare, că-mi simțeam gîtul sugrumat și nu mai puteam scoate nici o vorbă.

Terry nici măcar nu zîmbi către noi. Privea atît de posomorît și trist, de parcă ar fi uitat să rîdă. Totuși

întinse mîna cu seriozitate la noi și spuse că este foarte bucuros să ne vadă și că de dimineață ne-a tot așteptat să venim.

La fel de serios i-am răspuns și noi, că ne-am bucurat să-l vedem, apoi s-a așternut liniștea. Nimănui nu-i veni în minte ce-ar mai putea să spună.

În cele din urmă Filip întrerupse tăcerea și se interesă cum i-a plăcut lui Terry la spital.

– N-a fost rău, recunosc eu, numai că era îngrozitor să stai culcat liniștit și să nu vezi nimic, decît strada. Acasă însă este tot așa de prost. Nimic de privit, decît peretele ăsta. Fereastra este mult prea sus. Chiar dacă aș putea privi afară n-aș vedea altceva decît zidul de la cariera de piatră.

– Dar n-am putea scoate afară patul tău? întrebai eu, privind îndoielnică la patul greu de fier.

El clătină din cap.

– Nu se poate scoate pînă nu se desface în bucăți. Voi nici nu mă puteți ridica din pat, spatele mă doare mult prea tare!

– Ai cărți? îl întrebăram noi.

– Eu nu citesc cu plăcere, răspunse el. Cărți cu poze poate că mi-ar plăcea. Însă mi-e dor să văd dealuri, păsări, animale, astfel de lucruri doresc.

Vocea lui tremura și ochii i se umplură de lacrimi. Bietul, obositul, nefericitul Terry! Amîndoi îl compătimeam teribil și nu știam cum să-l mîngîiem.

– Am să-ți aduc toate cărțile mele cu păsări! a promis Filip care era zdruncinat profund.

– Noi vrem să te vizităm mereu și să-ți povestim totul cum arată; iar după ce plecăm noi, tu să închizi ochii și

să-ți închipui că tu însuși ai văzut. Eu vreau să-ți spun cum a arătat afară astăzi, pe cînd am venit peste deal: Fînul încă nu este strîns, el stă în brazde pe fîneață, răchița în curînd va deveni plăcută, iar hameiul peste puțin timp va fi copt, căci miroase plăcut cînd treci pe lîngă el. Merele încep să se roșească, iar greutatea lor trage crengile în jos. Și încă ceva: în curînd va începe seceratul grîului. Spicele sînt galbene de-a binelea și foșnesc așa plăcut cînd suflă vîntul peste lan. Am mai văzut de asemenea cum domnul Schwarz a ieșit cu tractorul din șopron. Și mai știi tu ... sînt flori cu duiumul: mușcată, flori de mac, margarete, albăstrele și altele. Data viitoare îți aducem cîteva flori și vreo două mere.

Terry păru a se bucura. O ușoară nuanță trandafirie învioră obrajii săi palizi.

– O să mergeți și la cules hamei? întrebă el duios.

– Poate! răspunsei eu. Dacă ne permite mătușa Margareta, noi am putea cîștiga bani. Nu-i așa, Filip? Am putea cumpăra aparatul de fotografiat mult mai repede.

– Eu am cîștigat totdeauna o grămadă de bani la strînsul hameiului, spuse Terry, suficienți pentru a-mi cumpăra o pereche de bocanci de iarnă. Mama trebuie să încerce să meargă acolo, însă pe mine nu mă poate lăsa singur mult timp. Ea a trebuit să-și lase lucrul ei, pentru ca să mă poată îngriji.

– Iarăși vin țigani, spusei eu grăbită. I-am văzut cum și-au așezat tabăra în jurul unui vagon de dormit de culoare galbenă. O droaie de copii cu părul negru urcau și coborau pe trepte. Și-au așezat tabăra pe ogorul lui Stalder.

O, parcă aş vrea să fiu o ȱigancă, tu nu?

Terry, care cunoştea ȱiganiei mai bine decît mine, dădu din cap.

– Fii recunoscătoare că eşti ce eşti, mă sfătui el cu înţelepciune.

Acum nu ne mai osteneam să găsim subiecte de conversaţie; dimpotrivă, discutam atît de animaţi, încît am rămas mai mult timp de cît aveam de gînd. Am fost întrerupţi de mama lui Terry, care a intrat în cameră cu mîncarea de seară.

Masa consta dintr-o ceaşcă de ceai negru foarte concentrat şi o coajă de pîine unsă subţire cu margarină. Acestea erau puse pe o farfurie veche şi ciobită. Nu ni se păreau prea apetisante, în schimb îmi aminti de ciocolata ce-o adusesem cu mine. Se muia se de căldură, însă era încă bună. Ochii lui Terry radiau de bucurie la vederea ei. Praştia nu i-am dat-o, căci se părea că n-o să-i folosească prea mult. Braţele sale ni se păreau prea slabe ca să poată ȱinti cu ele.

– Terry, întrebă Filip cînd eram să ne luăm rămas bun, cînd te vei scula şi te vei putea juca iarăşi cu noi?

Terry nu răspunse imediat. Expresia nefericită şi plină de spaimă se întoarse din nou în ochii lui Terry şi el şopti:

– Poate niciodată! Ei cred că eu nu ştiu nimic. Însă jos în spital am auzit cum doctorul şi sora au spus: „Nu-i nimic de făcut; bietul băieţel, nu-l pot ajuta.“ Eu cred că de aceea m-au lăsat să vin acasă la mama. Nu mai pot face nimic pentru mine.

Noi ne îngrozirăm la această veste şi nu ştiam ce să spunem ca să-l mîngîiem pe bietul Terry. Ne luarăm

rămas bun într-o atmosferă destul de apăsătoare. În clipa când voiam să ieșim pe ușă, strigă după noi:

– Când veniți iarăși?

– Mîine nu, răspunse Filip, pentru că trebuie să mergem la dentist. Însă poimîine venim sigur și-ți aducem și cărțile cu păsări.

– Sigur? strigă Terry.

– Absolut sigur! am răspuns noi.

Mama lui Terry era afară și întindea pe frînghie o cămașă de noapte ruptă. Ne aruncă o privire posomorîtă. Cînd am salutat-o, scoase numai un mormăit.

– Aceasta este o persoană arțăgoasă, spusei eu în timp ce coboram panta. Sînt fericită că nu-i mama mea.

În drum spre casă am fost foarte zgîrciți la vorbă. Ne părea extraordinar de rău pentru starea lui Terry și cugetam cu încordare cum i-am putea ușura viața. Nimic din cîte ne-au venit în minte nu părea să aibă o valoare justă. Gîndește-te numai: să fii nevoit să stai zi de zi într-o cameră întunecoasă și mucegăită, iar ca unica priveliște un perete murdar, în timp ce afară merele se coceau, iar lanurile de grîu foșneau. Cine putea cîntări o astfel de suferință?

În timp ce mergeam spre casă în seara acestei zile de vară, pentru prima dată devenii conștientă cît de recunoscătoare trebuia să fiu eu pentru toate cîte le primisem pînă acum, ca ceva de la sine înțeles. Pînă acum niciodată n-am reflectat asupra acestui lucru. Acum însă dintr-o dată îmi dădui seama ce minunat este să ai mîinile și picioarele vînjoase și întreg corpul cald și sănătos.

Ne-am oprit pe un deal și am privit împrejurimile

întinse pînă dincolo în depărtare. Ascultam cîntecul greierilor, pocnetul tractorului în grîul copt. și-n aceste momente de bucurie inima mea plină de mulțumire se înălță către Dumnezeu, care mi-a dat ochi să văd, urechi ca să aud și picioare ca să merg.

EXPEDIȚIE LA LUMINA LUNII

În săptămânile ce-au urmat îl vizitam pe Terry destul de des. Numai vizitele acestea, credem noi, l-au ținut în viață, în acele zile lungi și întunecate, când stătea pe spatele său dureros și privea fix la perete. Filip i-a împrumutat toate prețioasele sale cărți de științele naturii. Economiseam toată ciocolata pentru el și-i dăruiam fructe din grădina noastră. Ne simțeam din belșug răsplătiți, când o ușoară nuanță roșea obrazii săi și o licărire de bucurie lumina ochii. Nu ne mulțumea nicio dată cu cuvinte, iar mama lui făcea niște ochi de parcă n-ar fi vrut să ne vadă. Cu toate acestea noi știam că Terry petrecea timpul, când nu dormea, întrebându-se dacă oare vom veni. Căci începînd de la prînz aștepta ochii spre ușă și aștepta încordat zgomotul pașilor noștri.

Am povestit mătușii Margareta despre Terry, iar ea ne-a dat în cîteva rînduri cadouri pentru el. Eu și cu mătușa Margareata am început să ne înțelegem mai bine; n-am mai încercat să mă sustrag de la obligații. La început o ajutam pentru că socoteam că trebuie s-o fac. Am descoperit însă că lucrul în gospodărie poate face plăcere cînd îl faci din toată inima și nu cauți să te eschivezi de la el. Mătușa mea nu zicea nimica, eu însă știam că era mulțumită cu schimbarea mea. Încetul cu încetul ne-am îndrăgit, iar eu am devenit deschisă față de ea și

nu mai păstram totul pentru mine.

Unchiul Petru de asemenea se interesa de situația lui Terry. Odată, sau chiar de două ori, a dus el scara dublă în grădină și a cules din vârful pomilor merele cele mai mari și mai roșii. Când le lustruiam bine, ne oglindeam fețele în coaja lor. Lui Terry îi plăceau grozav merele și chiar mama lui era interesată pentru ele.

– Sînt din grădina voastră? întrebă ea într-o după-amiază, în timp ce puneam frumoasele mere în mînuța albă a lui Terry.

Noi ne speriarăm, căci de la prima noastră întîlnire nu mai spusese nici un cuvînt către noi. Ne-am revenit repede și, zîmbind, ne-am întors prietenos către ea, doream așa de mult ca și ea să ne primească tot așa de prietenos ca și Terry.

– Da, răspunserăm noi, avem mulți pomi încărcăți cu asemenea frumoase mere. Probabil că săptămîna viitoare le vom culege și atunci vă vom aduce mai multe.

Mama lui Terry bolborosi ceva și ieși afară. Eu m-am bucurat că a vorbit cu noi și că ne-a admirat merele. Mi-am propus ca altădată să-ncerc să vorbesc eu cu ea.

Pe la acea vreme nopțile erau foarte calde și se întuneca tîrziu. Atît eu cît și Filip aruncarăm așternutul pe dușumele și ne așezarăm în dreptul ferestrei ca să ne răcorim. Când eram trează, adesea n-aveam chef să stau singură. Atunci mă duceam la Filip, mă așezam în patul lui și stăteam de vorbă pînă se făcea întuneric și răcoare. Abia atunci ne apuca somnul.

Într-una din aceste nopți călduroase și liniștite, Filip stătea la fereastră cu capul afară. Eu am trecut pe coridor în vârful degetelor, l-am dat puțin la o parte și am

scos și eu capul pe geam. Ultimele raze ale apusului de soare mai lumina încă cerul. O ușoară adiere de vînt sufla dinspre dealuri și odată cu ea ajungea la urechea noastră behăitul singuratic al unei oi, de undeva dintre stînci.

– Eu cred că nicidecum nu pot adormi seara asta, Filip! suspinai. Afară de aceasta, este o noapte atît de minunată încît aş vrea să privesc numai pe afară. De fapt azi trebuie să fie lună plină. Da, uite acolo cum se ridică de după pinul acela.

Încet, încet bila roșie ca sîngele, ce părea a se fi încurcat în crengile pinului, se urcă. Curînd își va urma liberă drumul și va inunda lumea cu lumina ei blîndă, argintie. Îmi întorsei fața luminată de lună spre fratele meu.

– Filip, ai fost tu vreodată noaptea pe deal?

– Nu, răspunse Filip. Într-adevăr, noaptea, nu. De ce?

– O, Filip, șoptii eu emoționată și-l ciupii de braț, hai să mergem acum afară, prin gardul viu, și să suim peste cariera de piatră. Ar fi așa de minunat! Numai noi și luna mare și rotundă. Hai, vino, Fil!

Filip zăbovea.

– Nu ți se pare că ar fi greșit? întrebă el. Tu știi că în vacanța aceasta trebuie să fim în mod deosebit mai cuminți.

– Știu prea bine, răspunsei eu, și am și fost, afară doar că o dată sau de două ori am fost mai obraznică față de mătușa. În vacanțele trecute se întîmpla aproape zilnic. Eu consider că nu-i nimic rău în asta, noi vrem să vedem luna! Nu-i pricinuiește numănuî nici

o durere și nu este nici neascultare. Mătușa Margareta n-a spus niciodată că n-avem voie să ieșim noaptea afară ca să privim luna.

Filip cugeta o clipă. I se păru chestiunea a fi rezonabilă, căci spuse:

– Te îmbraci de tot?

– O, nu! răspunsei eu, nu merită osteneala. Îmi ridic pur și simplu cămașa de noapte în sus, mă încing cu cureaua și mă îmbrac cu haina de ploaie. Tu te îmbraci cel mai bine cu pantalonii lungi de duminică peste pijama și haina de ploaie pe deasupra.

Zis și făcut. În părțile de jos arătam ce-i drept destul de grosolan, căci a trebuit să punem batiste la gură, ca să nu izbucnească râsul. Am reușit totuși să ajungem la ușă. Când am întors cheile în ușă, acestea au scîrșit îngrijorător, ceea ce ne-a făcut să ne oprim cîteva minute ca vrăjiți. Mătușa și unchiul însă, după cît se pare, dormeau adînc, căci nu se făcu nici o mișcare în casă.

Am tras ușa după noi fără zgomot și am ieșit afară la aer. Ne-am oprit și ne-am uitat în jur. Lumea ni se părea așa de curioasă și schimbată, iar cerul, cu milioanele lui de stele, așa de îndepărtat! Ca-ntotdeauna cînd se ivea ceva neobișnuit, mi-am pus mîna mea într-a lui Filip și merserăm prin grădina cu pomi fructiferi spre gaura noastră din gardul viu. Merii aruncau umbre amenințătoare pe pămînt, că eram, gata să fac cale întoarsă. Însă aceasta nu se putea. Filip luase hotărîrea de-a merge și așa ne-am strecurat înainte. Am trecut prin deschizătură și ne aflam pe cărarea pietroasă ce ducea în sus spre deal. După ce am ajuns în vîrful trep-

telor din spatele turnului bisericii, ne-am cățărat peste prima grămadă de pietre cenușii și stăteam pe versantul dealului, luminat de lumina lunii. La picioarele noastre, o lume sclipitoare.

– Vino, șopti Filip, și prinde-mă iarăși de mână.

Urcărăm mai sus, tăcuți, pînă am ajuns în vârful din nord al dealului cu amuleții lui de piatră.

De prin văi venea spre noi un vînt răcoros, încărcat cu miros de grozămă și ferigă. La zgomotul pașilor noștri o oaie își ridică capul și behăi către stele, un strigăt de avertisment. În rest, totul era liniștit.

Ne-am așezat pe un morman de pietre și am deschis ochii mari. Cu toate că era noapte, se aflau multe de văzut. În spatele nostru am recunoscut siluetele negre ale barăcilor părăsite de soldați, iar în spatele lor, șiruri de coline împădurite și întunecate. Înaintea noastră se întindea cîmpia, pe care licăreau mici puncte luminoase. Fiecare pîrîu, fiecare iaz strălucea ca niște ape fermecate în lumina argintie a lunii. Pe îndepărtatul firmament, stelele străluceau în noaptea aceea deosebit de luminos. Calea lactee se desfășura ca un drapel, filfiind de la răsărit spre apus. La nord sclișea steaua polară, privind spre călătorii de pe mare. Chiar deasupra capetelor noastre „Cloșca cu pui” ne făcea semne. Noi arătarăm spre ele cu degetele și găsirăm nespus de frumos să fii singur cu stelele.

Stăturăm destul de mult. În cele din urmă Filip a fost de părere că ar fi bine să plecăm, căci, de altfel, în curînd s-ar fi făcut dimineață și am fi fost prea obosiți pentru ziua ce urma. În fond, nu era așa de rău, căci mai tîrziu cînd am ajuns la poalele dealului ceasul bise-

ricii a bătut numai o dată; la care noi am tresărit de spaimă. În drum spre casă, aproape tot timpul am cîntat, căci știam că nimeni nu putea să ne audă. Noi făceam aceasta și din motiv de ușurare, căci gălăgia ne făcea bine, după impresionanta singurătate de pe deal. Am cîntat cîntările cele mai bune care ne-au venit în minte, era vorba de mări și vapoare, iar una povestea despre o nimfă ce ademenea marinarii la moarte. În timp ce cîntam, treceam peste tufișuri de grozămă și saream de pe o lespede de piatră pe alta, precum două capre de munte.

Cînd am ajuns la cărare am simțit dintr-o dată că ne-a cuprins oboseala și ne bucuram la gîndul că patul nostru era minunat de moale. Eu mă simțeam ca și cînd mi s-ar fi pus o greutate pe ochi. Mi-era dor de pernă! Încă puțin și-mi voi putea așeza capul pe ea și toate se vor uita pînă dimineața. Eu căscai îndelung, iar Filip mă imită.

– Atenție! mă preveni Filip. Ajungem la deschizătură! Încet, încet prin grădină. Ce îngrozitor ar fi să ne observe mătușa Margareta! Trebuie să ne strecurăm precum hoții.

Ne-am tîrît prin deschizătură și am mers cam jumătate de drum prin grădină, cînd, dintr-o dată, Filip se opri încremenit, vîrîndu-și unghiile în brațul meu; cu cealaltă mîină îmi arăta ceva. Cînd am privit spre locul arătat de el, am simțit că mi se învîrte inima în trup și m-am reținut la timp să nu scot un strigăt de groază.

AVENTURĂ LA MIEZUL NOPTII

O siluetă înaltă, într-o pelerină neagră, încovoiată sub povara unui sac, se mișca printre pomi venind spre noi. Ea nu ne-a zărit, căci noi mergeam foarte încet și chiar atunci stăteam în umbra merilor. Silueta însă se îndepărta spre deschizătură, iar în câteva clipe urma să treacă chiar pe acolo unde ne aflam noi. Eu cred c-aș fi căzut jos leșinată, dacă n-aș fi simțit că Filip era mult mai puțin speriat ca mine.

Este o femeie care fură mere, șopti el, trebuie s-o împiedicăm de la aceasta. Sînt merele unchiului Petru, iar femeia aceasta a cules un sac plin.

Îmi era imposibil să spun ceva împotriva, căci, de frică, eram ca paralizată. Mă agățai însă de Filip și eram de-a dreptul tîrîită de către el, în timp ce pășea înainte și se așeză în calea siluetei întunecate. Lumina lunii cădea pe fața ei și o recunoscuserăm într-o clipă, era mama lui Terry!

Ea scoase un strigăt îngrozit, dar scurt și lăsă să-i cadă sacul din spate; merele se rostogoliră în toate părțile. Apoi se lăsă în iarbă, își acoperi fața cu pelerina și începu să bombăne o serie de cuvinte grăbite, neînțelese, de parcă ar fi spus o rugăciune. Nici Filip, nici eu nu știam ce să facem. Dintr-o dată însă ridică capul în sus și vorbi către noi.

– N-aveți altceva mai bun de făcut decît să mă spio-

nați și în timpul nopții, ca niște ...? sîsîi ea și arătă cu pumnul către noi; mîine o să asmuțiți poliția împotriva mea, iar ei mă vor smulge de la bîetul meu copil pe moarte. Voi cu mîncarea voastră bună și cu hainele voastre mărețe, sigur că nu vă puteți lipsi de cîteva mere, cu care să ajutați pe flămîndul și tremurîndul meu copil, care se distruge sub ochii mei, fără ca eu să-i pot da cele necesare. O, Terry, Terry, ei mă vor desparte de tine! Își înveli din nou fața cu pelerina și izbucni în lacrimi amare.

Zăpăcită ca niciodată mă uitai la Filip. El își încreți fruntea, ca și cînd căuta cu încordare soluția. Ajuns la o hotărîre imediată, se ghemui în iarbă lîngă sărmana siluetă și încerca să-i dea la o parte mîinile de pe față.

– Noi n-am spionat nimic, spuse el blînd, am venit aici din întîmplare, pentru că voiam să vedem luna. Desigur că nu trebuia să luați merele unchiului Petru! Însă dacă Terry trebuie să flămînzească și să tremure de frig, cu siguranță nu vom spune nimic. În nici un caz un vrem să ajungeți la închisoare iar Terry să nu mai aibă pe nimeni să-l îngrijească.

Femeia încetă de-a mai plînge și aținti asupra lui Filip ochii furioși, în care se aprinse o licărire de speranță.

– Dragă băiatule, spuse ea cu vocea tremurîndă, căutînd în același timp după mîna lui Filip, ascultă-mă: Jur înaintea lui Dumnezeu că n-o să mai fac niciodată. Eu știu că sînt o femeie rea și că n-ar fi trebuit să viu în grădina asta, dar Terry al meu lîncezește bolnav și doctorul mi-a spus: „Dați-i mai mult lapte și o pătură călduroasă de iarnă și hrăniți-l bine dacă vreți să-l aveți ceva mai multă vreme lîngă dumneavoastră.”

Și Terry este doar tot ce am! Tatăl său m-a părăsit, iar sora lui mai mică a murit. Acum el stă acolo lipsit de ajutor, eu nu-l pot lăsa singur ca să mă duc la lucru. Atunci cum să-i fac rînd de cele de trebuință? Mi-l vor lua și-l vor interna iarăși în spital. O, copii, vă rog, vă rog nu mă denunțați, ca să nu fiu despărțită de Terry.

Stătea în genunchi cu mîinile împreunate, ca și cînd ar fi spus o rugăciune către noi. Îmi părea așa de rău de ea, că, cu cea mai mare plăcere aș fi asigurat-o că noi n-o să o denunțăm și că putea să aibă atîtea mere, cîte voia. Filip însă mă reținu.

– N-o să spunem nimic, promise el încet, însă dacă dumneavoastră încetați a mai fura – cum ați promis ceva mai înainte – atunci nu știu cum o să ajungeți la bani. Iar să furi, este grozav de rău. Nu vă ajută nimeni cu nimic?

Ea dădu din cap.

– Dacă fac o cerere pentru întreținere, mi-l ia pe Terry înapoi la spital, iar eu nu mai pot merge pe la el. Ei vor spune că locuința noastră nu este potrivită pentru un copil bolnav și așa și este. Așa însă noi sîntem împreună și aceasta este tot ceea ce avem nevoie.

Ea ne privi cu ochi stăruitori, de parcă voia să ne jurăm c-o înțelegem. Filip părea încă mereu a fi dus pe gînduri.

– Ascultați dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Eu am o idee. Însă nu pot să vă spun încă nimic despre ea. Mergeți acasă la Terry, iar mîine după ce voi discuta și cu Rut, vă vom vizita. Noi am promis că nu vă vom denunța, nu-i așa Rut?

– O, da, fui eu de acord. Nu vom spune nici un

cuvînt, iar mîine ne vom vedea.

– Dumnezeu să va binecuvinteze! murmură mama lui Terry. Și să mă ierte și pe mine, că sînt o femeie așa de rea.

Își ridică sacul gol și dispăru prin deschizătura gardului, înainte ca noi să găsim timp să-i spunem „noapte bună“. Rămaserăm singuri și priveam la fructele împrăștiate.

– Aș fi vrut mai bine să i le fi lăsat ei, îmi dădui eu părerea.

– Nu, spuse Filip, merele sînt ale unchiului Petru, iar noi am fi fost la fel de hoți dacă le-am fi lăsat ei. M-am gîndit la ceva, Rut! Îți voi spune însă abia dimineață. Acum sînt prea obosit și doresc cît mai curînd să mă culc.

Eu eram de asemenea epuizată, de aceea n-am mai pus întrebări. Ne furișarăm pe trepte și ne trîntirăm în paturile noastre. Eram gata să ațipesc, cînd Filip băgă capul pe ușa mea și șopti:

– Cîți bani avem în pușculiță?

– Treizeci și cinci de franci și patruzeci centime, mor-măii eu somnoroasă. Iar în clipa următoare, eram departe în lumea visurilor.

DESPRE DĂRNICIE

Bine-nțeles că am dormit pînă tîrziu a doua zi și ne-am trezit abia cînd suna gongul pentru micul dejun. Mătușa Margareta a venit sus să vadă ce-i cu noi. I se păru destul de suspect cînd văzu că abia ne-am trezit.

– Am impresia că voi vă culcați seara prea tîrziu, spuse ea aspru, altfel v-ați scula la timp. Înclin să cred că-n ultimul timp aici sus la voi se umblă înapoi și-n colo, cînd voi trebuie demult să fiți în pat! Eu nu pot să îngădui aceasta. Cînd vă băgați în pat, acolo trebuie să rămîneți. Altminteri, trebuie să vă închid cu cheia. Ne aruncarăm unul altuia, în taină, priviri conștiente de vină. „Numai de n-ar căuta mătușa să aprofundeze tema mai departe“. Din fericire azi era zi de spălat și ea avea mult de lucru, începînd de la aprinsul focului, așa că n-a mai pus întrebări.

Eu aveam o singură dorință: Să pot vorbi detaliat cu Filip.

Cu toate pretextele mele relativ la cearta de ieri seară, totuși conștiința mă mustra, așa că voiam acum să fiu deosebit de cuminte, ca să îndrept totul. De aceea m-am dus în bucătărie și i-am oferit mătușii ajutorul meu, despre care păru a fi foarte bucuroasă.

În timp ce lucram am discutat foarte prietenos una cu alta, iar eu am găsit ca foarte binefăcător și plăcut faptul că ea vorbea cu mine, aproape ca și cu o persoană

adultă.

Așa ceva n-a făcut niciodată înainte, așa că eu mă minunam ce ar fi putut contribui la această schimbare.

Eu cred că toate sînt în legătură cu Păstorul cel bun, cugetai eu, în timp ce întindeam batistele la uscat. Într-adevăr, multe s-au schimbat de cînd Filip și cu mine L-am cunoscut. Eu cred sincer că El începe să mă ajute să fiu mai puțin obraznică și leneșă și aceasta o face pe mătușa Margareta să fie mai prietenoasă. Poate că am putea azi după-amiază, după ce-l vom fi vizitat pe Terry, să-i povestim mătușii Margareta mai mult despre el și s-o întrebăm dacă n-are cumva în plus o pătură de lînă, ca el să nu înghețe de frig la iarnă.

Gîndindu-mă la Terry, îmi veni în minte iarăși mama lui. De fapt, tot timpul de dimineată a trebuit să mă gîndesc mereu la ea. Îmi tot răsunau în urechi ultimele ei cuvinte triste: „Să mă ierte Dumnezeu, că sînt o femeie rea.“

Firește că Dumnezeu o va ierta, dacă-L roagă sincer și din toată inima pentru aceasta. Dacă era o femeie ce fura, atunci se asemana pînă în cele mai mici amănunte cu biata oaie de la marginea prăpastiei, iar păstorul o căuta. Mă întrebam dacă știe ceva despre El. Dacă nu, trebuie să-i povestesc eu despre asta. Dacă ar aparține bunului Păstor, El se va îngriji de ea și de Terry, iar ea ar putea să se roage Lui pentru lapte și pătură.

Eu cugetam așa de adînc asupra acestor lucruri, că uitasem de-a binelea să întind batistele; pînă ce mătușa Margareta scoase capul pe geam să vadă ce-i cu mine.

– Înainte, Rut! strigă ea. Trebuie să-ți fie capul acolo! Te învîrtești de trei, patru minute, fără să miști un

deget.

M-am roșit ca focul și m-am apucat în grabă de treabă. M-am grăbit să fiu gata, ca să pot discuta planul meu cu Filip. Din fericire, spălatul rufelor era pe terminate.

– Poți să pleci acum, spuse mătușa Margareta dându-și șorțul jos, astăzi mi-ai fost un adevărat ajutor! Te mai poți juca o oră înainte de masă.

Urcai treptele într-o fugă și-l găsii pe Filip întins pe pat, iar conținutul pușculiței împrăștiat în fața lui. M-am pus pe genunchi și am numărat împreună banii.

– Treizeci și cinci de franci și patruzeci centime, remarcă el îngândurat. Cu patruzeci de franci se poate cumpăra un aparat de fotografiat. Dacă economisim amîndoi banii de buzunar toată vacanța, s-ar putea ca la începutul anului școlar să-l procurăm.

Făcu o pauză, iar eu îl privii îngrijorată. În schimb, dacă dăm zece franci pentru laptele lui Terry, am putea cumpăra aparatul pe la Crăciun.

Un suspin ușor îi scăpă. Știam că se gîndea la familia de veverițe, la cuibul de alunar pe care le-am putea găsi în toamnă și cuiburile de șoareci de câmp ce ieșeau la iveală îndată ce se secera grîul. Acest gînd era mai mult decît puteam suporta.

– Ah, eu nu cred deloc că trebuie să dăm zece franci! strigai eu. Cu șapte franci și cincizeci de centime se poate cumpăra enorm de mult lapte. Iar eu propun ca s-o rugăm pe mătușa Margareta pentru o pătură de lînă. Cu siguranță că ea are în plus una mai veche.

Filip răsuci monedele cu ajutorul degetelor.

– Poate nu e necesar, spuse el, să ne hotărîm chiar

acum , pe drum ne mai putem gîndi la asta. Eu iau pușculița cu tot ce este înăuntru și dacă-i vorba să dau șapte franci și cincizeci de centime, pot s-o fac, iar dacă va trebui zece franci, de asemenea voi putea.

Eu eram absolut de acord. Chestiunea era prea importantă pentru a lua în grabă o decizie. Am pus deci banii la locul lor. Acum puteam să-mi mărturisesc și eu planul.

– Filip, mai ții minte cum mama lui Terry a zis că este o femeie rea?

– Așa și este, fu de acord Filip, vreau să spun că-mi pare rău de ea. Însă oricît de sărac ar fi cineva, n-are drept să fure merele de la alții.

– Da, știu deja, intervenii eu. Însă m-am gîndit la cu totul altceva, Fil. Dacă într-adevăr ea este așa de rea, n-ar trebui să-ncercăm să-i spunem despre Păstorul cel bun? Poate că ea nu știe că El o caută și că vrea s-o ierte. Eu cred că, dacă ea ar știe, ar deveni cu mult mai fericită, așa ca mine.

Filip dădu din cap în semn de aprobare.

– Eu de asemenea m-am gîndit la aceasta, recunosc Filip, și, într-adevăr, cred că ar trebui să încercăm. Dar poate nici nu vrea să audă. Așa sînt unii oameni în vîrstă. Odată, pe cînd veneam de la școală, am văzut un biet vagabond bătrîn stînd pe marginea șanțului. Arăta așa de trist, iar eu m-am gîndit să-i spun că Isus îl iubește. El însă a spus că nu-l interesează și că are nevoie de pantofi și de bere, nu de Biblie.

– Și ce-ai răspuns tu la aceasta? îl întrebai eu foarte interesată.

– Dar ce puteam să-i răspund? Eu am spus simplu:

„Bere n-am, iar pantofii mei ar fi prea mici pentru dumneavoastră.“ Atunci mi-a spus să încetez a mai face pe prostul și să-mi iau tălpășița. El n-a vrut să audă chiar nimic despre Isus. Atunci a trebuit să plec.

– Tot ce-i posibil ca doamna Terry să fie tot așa! îmi dădai eu părerea. Totuși trebuie să-ncercăm. Nu se știe niciodată.

După masa de prînz am pornit la drum pe calea bine cunoscută. Eu aveam Biblia mea sub braț și în ea păstram și tabloul. Filip ținea pungulița în mînă. Ea avea o greutate îmbucurătoare, iar monedele zăngăneau în tact cu pașii noștri. Filip părea destul de mîhnit. Îmi închipuiam că-și bătea capul cu aparatul de fotografiat și doream fierbinte să-l mîngîi.

– Fil! spusei eu, eu cred că și cu cinci franci se poate cumpăra mult lapte! O să ne interesăm cît costă. Nu-i așa?

Filip scăpă numai un mormăit. Nu părea a fi înclinat să discutăm din nou asupra acestei probleme. De aceea am mers mai departe tăcuți.

Eram la jumătatea drumului pe deal, cînd mama lui Terry, pe nesimțite, ieși de după un trunchi de copac. Se părea a ne fi așteptat. Ne privi plină de teamă, ca și cînd ar fi avut bănuieli că noi nu ne-am fi ținut promisiunea.

– N-am putea vorbi aici împreună, începu ea agitată, înainte de-a ajunge la Terry? Să nu-i spuneți nimic lui Terry al meu despre mere. Eu am făcut-o de dragul lui. S-ar întrista însă foarte tare, dacă ar ști despre aceasta. Este un băiețaș cinstit și cuminte Terry al meu.

– Bine-nțeles că nu-i spunem nimic, o liniști Filip.

Am promis doar că nu vom trăda nimănui! Și dacă vorbim aci pe deal împreună, nu se poate auzi.

Ne așezarăm între florile de câmp ce creșteau pe marginea drumului și o bună bucată de vreme am rămas tăcuți. Filip privi spre mine, căci se aștepta să încep eu. Eu mă uitam în pământ, pentru că mi-era teamă, iar mama lui Terry se uita fix la pușculița cu bani.

Filip mă lovi cu piciorul și dădu din cap, pentru că găsea cu cale că era timpul ca cineva să zică ceva. Atunci am scos tabloul meu dintre paginile Bibliei și-l pusei în fața femeii. Pe la margini era deja tocit, iar colțurile erau îndoite, pentru că-l luam în mână așa de des. Totuși în ochii mei nu și-a pierdut cu nimic din frumusețe.

– Doamna Terry, spusei eu timidă (scăpînd din vedere că nu putea deloc să se numească așa). Doamna Terry, dacă doriți, totul poate să devină în ordine cu dumneavoastră în legătură cu merele. Păstorul cel bun este Domnul Isus, care a murit pentru noi ca să putem primi iertare. El este înfățișat în acest tablou. Iar sărmana oiță de pe marginea prăpastiei sîntem noi, atunci cînd facem răul și ne îndepărtăm de la Dumnezeu. Deci, dacă-L rugați pentru aceasta, El vă va ierta imediat, iar dumneavoastră Îi puteți aparține Lui, ca și mine și Filip. Atunci eu cred că vă va ajuta să-l îngrijiți pe Terry, să primiți bani pentru o mîncare mai bună.

Pînă acum se uitase mai mult la pușculița cu bani decît la tablou. Acum dar și-a ridicat capul și mă privi curioasă.

– Tu ești așa de mică și poți vorbi așa de bine, observă ea.

– O, nu! strigai eu și mă roșii de-a binelea. Nu spun eu aceasta. N-am născocit eu. Totul stă scris în Biblie! Așteptați, vreau să vă citesc povestirea. Ea este mult mai frumoasă decât eu pot să povestesc.

Am găsit cap. 15 din Evanghelia după Luca și am citit povestirea, rar și cu profund respect pînă la capăt. „Este mare bucurie în ceruri, pentru un singur păcătos care se pocăiește ...“ Aceasta v-am și spus, doamna Terry. Bunul Dumnezeu și îngerii se bucură cînd noi Îl rugăm pe Păstor să ne găsească.

Mama lui Terry ascultă cu atenție.

– Da, așa ne-a învățat și pe noi la școala duminicală, pe cînd eram și eu tot o fetiță ca tine, murmură ea.

– Adevărat? zisei eu cu bucurie. Atunci vreau să vă mai citesc ceva.

Am deschis cap. 10 din Evanghelia după Ioan și am început să citesc versetele ce-mi erau așa de scumpe și pe care le știam aproape pe de rost: „Eu sînt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun își dă viața pentru oile Sale.“

Dintr-o dată însă m-am oprit, căci un gând îngrozitor mă neliniști. „Păstorul cel bun și-a dat viața pentru oile Sale“. Iar eu nu dădeam cu plăcere nici cinci franci.

O, de-aș putea numai să-l lămuresc pe Filip că zece franci ar trebui să fie deajuns. Tușeam și făceam grimase să-i atrag atenția asupra mea. Însă el nu voia și nu voia să observe. Deschise încet capacul pușculiței. Mama lui Terry îl observa cu încordare.

Eu îl împinsei un pic cu piciorul, însă el tot nu se uita la mine. Cît de nepriceput ar fi dacă m-ar lua pe cuvînt și i-ar da numai cinci franci, cînd Păstorul cel bun și-a dat viața! De l-aș face să priceapă aceasta.

Filip se apropie și mai mult de mama lui Terry.

– V-am adus ceva bani ca să-i puteți cumpăra lui Terry lapte și mâncare bună, spuse el. Nu sînt foarte mulți, însă este tot ce avem.

Și cu aceasta răsturnă pușculița și goli tot conținutul în șorțul ei.

– Sînt 35 franci și 40 centime spuse el clar, în așa fel ca orice neînțelegere în această chestiune să fie exclusă. Noi sperăm să-i prindă bine lui Terry. Iar acum vrem să coborîm spre casă să-l vizităm.

S-a ridicat și începu să coboare, eu însă am rămas o clipă în urmă. Păstorul cel bun și-a dat viața, Filip toți banii strînși pentru aparatul de fotografiat; voiam dar să dau și eu ceva: mi-am dat seama că țineam în mînă comoara mea cea mai prețioasă, am luat tabloul și l-am pus lîngă bani în șorțul negru.

– Acesta este tabloul meu, șoptii eu. Dumneavoastră îl puteți avea acum, ca să vă amintească de bunul Păstor, care dorește să vă găsească.

– Mulțumesc, fetiço! spuse mama lui Terry.

Apoi am lăsat-o pe iarbă să-și numere banii, iar eu am alergat după Filip.

În timp ce ne găseam în drum spre casă, cu o oră mai târziu, Filip zise către mine:

– Sper că nu te-ai supărat că am dat toți banii! De fapt erau tot așa de bine ai tăi, ca și ai mei. Însă am simțit cumva că n-avem voie să-i păstrăm pentru noi; vreau să spun, dacă reflectăm bine, mi se pare că aparatul de fotografiat n-are atîta importanță în comparație cu Terry. Nu ești de aceeași părere?

– Negreșit, răspunsei eu. Și ce-i mai interesant este că

și eu m-am gândit la fel. Când am citit versetul despre Păstorul cel bun, că-și dă viața, mi s-a părut cu totul josnic să dăm așa de puțin. și am încercat să-ți fac semn, ca tu să dai mai mult.

– Ciudat, spuse Filip, am crezut că o să mă simt grozav de rău fără banii mei. Acum însă am o bucurie nespusă.

– Și cu mine este ceva ciudat, spusei eu, am crezut că niciodată nu m-aș putea despărți de tabloul meu, iar acum sînt cu adevărat bucuroasă că-l are mama lui Terry. Nu-i interesant aceasta?

– Da, adăugă Filip. Nici n-am fi putut visa vreodată că poate fi așa de frumos, cînd dăruiești ceva. Însă, știi tu ... Eu cred că este prima dată cînd dăm și noi ceva, ce cu bucurie am fi păstrat pentru noi. De aceea nici nu puteam ști ce-nseamnă să te bucuri.

Aceasta ne dădu așa de mult de gândit, că făcurăm drumul spre casă în deplină tăcere.

HAMEI ȘI CIUPERCI

Da data aceasta vacanța de vară a avut un farmec deosebit. Aceasta și pentru faptul că mătușa Margareta, pentru prima dată, ne-a permis să petrecem câteva după-mese în câmpurile semănate cu hamei, unde am câștigat bani frumoși.

Gîndul la aparatul de fotografiat l-am abandonat deodată. Scopul nostru era să procurăm bani pentru a cumpăra o pătură bună și călduroasă pentru Terry. Mătușa Margareta ne-a făcut propunerea aceasta, pentru că ea n-avea nici o pătură de rezervă. În schimb ne-a dăruit o mulțime de lucruri mărunte pentru Terry și a mai ajustat o pijama flanelată de-a lui Filip, pentru el. Desigur c-o să-i fie mai cald decît în cămașa lui de bum-bac subțire și mică.

Din partea sa pastorul Robinger a promis că-l va vizita pe Terry. În una din numeroasele noastre vizite, ce le efectuam sîntăta, i-am povestit despre Terry și l-am rugat stăruitor să-l viziteze pe prietenul nostru.

– Știți dumneavoastră, i-am explicat pastorului, am încercat să-i spun despre Păstorul cel bun, însă el nu vrea să asculte. El susține că dacă Dumnezeu l-ar iubi, i-ar face spatele sănătos și-i va permite să umble. Iar la aceasta n-am știut ce să-i răspund. Dar dacă ați veni dumneavoastră, ați putea să-i explicați totul, nu-i așa?

– Nu, a fost răspunsul său. Eu n-aș putea deloc să-i

explic! Când Dumnezeu trimite ceva trist în viața noastră, adesea nu ne explică de ce trimite. El spune doar că pentru acum aceasta este cel mai potrivit pentru noi. Iar când noi Îl iubim cu adevărat, credem ceea ce El spune fără să înțelegem. Aceasta se numește „încredere“. Dealtfel, Terry ascultă mult mai degrabă de tine decât de mine, pentru că tu ești un copil ca și el, iar eu sînt un om mare.

– Dar el nu vrea să audă nimic, l-am asigurat eu, nu mă ia deloc în seamă sau spune să vorbim despre altceva.

– În cazul acesta, a răspuns pastorul, trebuie să începeți a vă ruga zilnic, pentru ca Terry să dorească să asculte. Dumnezeu, ce-i drept, nu împlinește totdeauna și îndată rugăciunile noastre, însă El le aude. Iar când sînt rugăciuni din toată inima, El le împlinește întotdeauna. Îl voi vizita pe prietenul vostru, îndată ce mă voi întoarce din concediu.

După aceasta, soții Robinger cu cei doi gemeni au plecat în vacanță pentru trei săptămîni. În acest timp Filip și cu mine am cîștigat bani, cît am putut, la cules de hamei. Noi iubeam aceste cîmpuri cu culegătorii gălăgioși și mireasma ciudat de bizară ce se prindea de hainele și mîinile noastre. Ne-am atașat de o familie de la oraș, și ascultam conversația amabilă a acestor oameni simpli, în timp ce stăteam în jurul unei grămezi de hamei și culegeam. La ora șase ne așezam la rînd la casă, pentru a lua în primire plata, după care ne simțeam minunat de însemnați și maturi, cînd simțeam monezile în mînă.

Într-o seară ne-a invitat această familie la cină, iar

noi ne-am așezat împreună cu dînșii în jurul unui foc de cărbuni aprinși. Au copt într-o cratiță mare un fel de clătite curioase, ce miroseau minunat; iar cînd a răsturnat într-o farfurie de tinichea o astfel de „clătită“ și ne-a dat-o, am găsit că niciodată în viața noastră n-am mîncat ceva mai bun. Cînd am venit acasă, mătușa Margareta a fost foarte supărată pe noi pentru întîrziere. Cînd am explicat de ce am întîrziat ea a fost și mai nemulțumită, afirmînd că am fi putut căpăta cine știe ce boală și auzi discuții urîte, dacă am continua să stăm în jurul focului de cărbuni și să mîncăm împreună cu „țigani“ din farfuria de tinichea. Așa că, a trebuit să renunțăm la această plăcere.

În curînd am găsit o nouă sursă de-a cîștiga bani, care i-a plăcut mai mult mătușii Margareta, decît la culesul hameiului. Era într-o dimineață de septembrie cu ușoară ceață. Ne scularăm de dimineață și alergarăm pe cîmpiile aurii, unde păianjenii țeseau pînze transparente în jurul ierburilor. Ne-am descălțat de pantofi și ciorapi, pentru că simțeam cu plăcere printre degete roua rece și săream pe cîmp încoace și-ncolo. Dintr-o dată Filip s-a oprit. A observat o ciupercă albă, rotundă și se plecă să se convingă că nu era o ciupercă otrăvitoare.

– Ciuperci, Rut! strigă el. Vino să vedem dacă nu cumva găsim mai multe.

La o privire mai atentă descoperirăm că tot cîmpul era semănat cu bile albe și mari, iar altele mai micuțe. Noi le-am adunat toate într-o grămadă, pînă am fi putut umple un coș dacă l-am fi avut.

– Există numai o soluție, explică Filip. Tu trebuie să-ți

dezbraci maioul iar mîncile să le legi împreună în așa fel, ca să formeze un sac. Doar trebuie să ducem acasă ciupercile astea!

M-am retras după o salcie să nu mă vadă vreun țaran, care ar fi trecut pe acolo și, de asemenea „să nu sperii vacile“, cum spunea Filip, și m-am dezbrăcat. Cînd maioul meu a fost plin cu ciuperci a început să se lungească, iar pînă am ajuns acasă devenise așa de lung că aproape atingea pămîntul.

Aveam de gînd să-i dăm o parte din ciuperci mătușii Margareta și s-o întrebăm dacă avem voie ca restul să le vindem negustorului de legume din apropierea noastră.

Mătușa Margareta s-a bucurat foarte mult de ciupercile noastre, însă nu și de maioul meu. Ea a spus că puteam să mă fi ales cu o răceală bună iar cele mai bune lenjerii de corp se pot distruge în felul acesta. Am primit un medicament pentru a preveni guturaiul și a trebuit să-mi spăl singură maioul. Ca urmare a acestui fapt, tot timpul micului dejun am fost indispusă. Însă cheful mi-a venit repede, cînd mătușa s-a declarat de acord cu afacerea sperată, cu condiția ca ciupercile să fie duse într-un coș adevărat. Plecarăm deci și ne așezarăm în fața tejghelei prăvăliei și am cerut să vorbim personal cu domnul Danielsen.

Domnul Danielsen era un om voinic, cu chelie și purta o pereche de ochelari groși, cu ramă de corn, pe nasul său lat și roșu. El ne simpatiza, iar la vederea noastră radia de bucurie. Cînd zări ciupercile își aruncă brațele în aer de admirație.

– O, Doamne! strigă el, ce copii ingenioși sînteți voi. Așteptați puțin să cîntăresc ciupercile și să vă plătesc,

tot așa ca și la țărani; și când mai găsiți și altele, aduceți-le de-a dreptul la mine.

Noi am găsit multe ciuperci. Mulțumită hameiului și ciupercilor, pușculița s-a îngreunat din nou. Am început să stabilim deja culoarea păturii de lână pe care voiam s-o cumpărăm, când s-a întâmplat ceva minunat.

În căldura după-amiezii am trecut peste deal, ca să-i ducem lui Terry o pungă plină de prune. Camera sa avea astăzi un miros tare de mucegai și aer închis, iar Terry, pe care l-am găsit singur, arăta înfierbîntat și epuizat. Părul său negru îi atârna în șuvițe transpirate peste frunte, iar așternutul îl aruncase de sub el. N-a observat când am intrat în cameră, căci se uita fix la peretele opus, unde atârna tabloul ce-l dăruisem mamei sale.

– Alo, Terry! îl salutarăm și ne așezarăm pe pat. Mama ta e plecată?

– Hm-m veni răspunsul, cu o voce istovită. E plecată demult.

– Unde s-a dus? ne interesarăm.

– Nu știu, răspunse el, n-a vrut să-mi spună.

Urmă o pauză, după care Terry spuse pe un ton nemulțumit, poruncitor:

– Ia cu tine tabloul de colo! O chinuiește teribil pe mama. În ultimele zile a plîns aproape mereu când se uita la el. N-avem nevoie de el. Înainte de-al primi era mai fericită.

– Este al mamei tale, eu i l-am dat și nu pot să-l iau, mă împotrivesc. Dacă l-aș lua, ar fi ca furat.

Epuizat, Terry își trecu mîna peste frunte și își întoarse fața la perete.

– Mi-aș dori să fiu mort, mormăi el.

Niciodată nu l-am văzut așa deprimat și nu doream nimic mai arzător decât să-l putem mîngîia. Dar cu ce să mîngîiem un băiat care trebuia să stea toată ziua în această întunecime apăsătoare, lipsit de bucurie? Chiar și prunele ce i le-am oferit, le-a refuzat.

– Îmi este rău, spuse el, poate o să le mănînc mai târziu.

L-am părăsit îndată, căci părea a fi prea obosit ca să-și dorească tovarășia noastră. Mamă-sa încă nu se întoarse, iar noi am urcat dealul destul de îngrijorați.

– Filip, întrebai eu, te mai rogi tu în fiecare zi ca Terry să se facă sănătos?

– Nu în fiecare zi, recunosc Filip, pentru că de multe ori sînt sigur că el nu va mai fi sănătos. Eu cred că Dumnezeu găsește cu cale ca el să fie bolnav. Doctorul a spus că nu poate fi vindecat. Mai știi? Și doctorii au dreptate de multe ori.

– Însă Dumnezeu poate face o minune, obiectai eu, ca în Biblie. Terry, de fiecare dată pare tot mai trist. Este îngrozitor. Nu găsești?

– Cel mai rău nu este boala! observă Filip gînditor, ci odăița acea groaznică. Înăuntru este așa de cald și întuneric și miroase așa de scîrbos, că ar trebui să-i fie cuiva îngrozitor de plictisitor. Dacă bolnavul ar putea fi într-un loc mai plăcut, ar fi cu totul altfel.

Noi discutarăm așa de serioși această problemă că, ajunși la poarta de la grădină, n-am băgat de seamă încotro mergem și era cît pe ce să ne ciocnim de mătușa Margareta, ce cobora pe cărarea din grădină. Ea se întreținea cu o femeie înaltă, îmbrăcată cu o pelerină

neagră de ploaie. Privirăm îndată în fața vizitatoarei și, spre uimirea noastră fără margini, o recunoscuserăm pe mama lui Terry. Ochii ei negri erau înroșiți de plîns. Interesant era însă că mătușa mea, care de regulă se ținea departe de țigani și cerșetori, vorbea prietenos și chiar puse mîna pe brațul ei.

Nici una din femei nu ne luară în seamă, iar noi dispărurăm foarte grăbiți în casă, căci aveam o presimțire sumbră, că mama lui Terry cu siguranță nu dorea să ne întâlnească. Cînd am ajuns în casă, ne priveam foarte curios unul pe altul.

– Oare ce să-și fi avut de spus mătușa Margareta și mama lui Terry?

– Poate c-o fi cerut ceva lucruri pentru Terry? încercăi să ghicesc.

Filip dădu din cap.

– Nu prea cred, spuse el. Mătușa Margareta era așa de drăguță cu ea. În mod obișnuit, este destul de necăjită cînd vin cerșetori.

Dacă sperasem că mătușa Margareta ne va satisface curiozitatea, ne înșelasem. După puțin timp ea se întoarse în casă și se duse în dormitor. După ce reveni, era foarte liniștită, iar pe noi nu ne luă în seamă. Mi s-a părut mai tristă ca de obicei și cu toate că începuse pregătirea cinei, arăta ca și cînd gîndurile ei ar fi la lucruri ce n-aveau nimic a face cu mîncarea de seară.

A doua zi dimineață ne aștepta o nouă surpriză. În timpul micului dejun mătușa Margareta își puse pe masă tacîmurile ei și privi la ceas.

– Rut! spuse ea. Eu plec în dimineața aceasta de acasă. Este ceva foarte important, iar eu voi lipsi cîteva

ore de acasă. De aceea, tu poți să gătești masa pentru prînz. Cartofii sînt deja curățați și mai este friptură rece. Trebuie să speli numai salata, să cureți merele și să le fierbi ca să faci budincă. Nu de mult ți-am arătat cum se face, iar acum ai ocazia să încerci singură.

Filip și cu mine o priveam mirați.

Atît cît ne puteam aminti, niciodată mătușa nu plecase de acasă înainte de masă, sau mîncarea pentru prînz să n-o fi gătit ea personal. Trebuie să fie în curs ceva enorm de important, iar noi ardeam de nerăbdare să știm ce era. De la sine însăși nu ne spuse nimic, iar noi nu îndrăznirăm să-i punem întrebări. În afară de aceasta eram așa de mîndră că aveam voie să pregătesc singură masa de prînz, că uitai curînd să mă mai minunez.

Mătușa Margareta a făcut ce spusese. Se ridică de la masă, își puse pălăria și părăsi casa. N-o mai văzurăm pînă la prînz.

Rămași singuri, ne puserăm cu încordare la lucru. Aproape o jumătate de zi să fii stăpîna casei, îmi plăcu nespus de mult. Am strîns masa și în deplină cunoștință a însemnătății noastre ne-am apucat de spălat vasele. Mai întîi am golit aproape un pachet de fulgi de săpun în apa de spălat și am bătut cu telul pînă s-a urcat spuma aproape de robinet. De la sine înțeles că a trebuit vreo zece minute ca să scoatem spuma cu mîinile, din care făceam baloane și le dădeam drumul să zboare prin bucătărie. Chiuiau de bucurie cînd aterizau pe suporturile cele de sus.

Dintr-o dată mi-am dat seama că nu mă comport deloc ca o gospodină. M-am întors în grabă la spălatul

vaselor; îmi scufundai mâinile pînă la coate în apa cu săpun și începui a pescui tacîmurile de argint.

Timpu dinainte de masa de prînz s-a scurs în modul cel mai plăcut. Am curățat așa de multe mere, că s-ar fi putut ospăta un regiment întreg. Budinca s-a prins tare de fund, încît mirosea a afumat. Pe salată am găsit trei melci și i- am dus cu grijă înapoi pe stratul cu salată, pentru cazul că mama lor le-ar simți lipsa. Cînd pregătirile pentru masa de prînz erau pe terminate, ne-am apucat de camere. Am dus afară în grădină toate covorașele dinaintea paturilor și am dansat cu ele încolo și- ncoace, pînă ne-am umplut cu totul de praf.

Da, într-adevăr, să fii domn și stăpîn în casă era o plăcere de prima clasă. Timpul trecea în grabă, căci nouă ni s-a părut foarte scurt, pînă mătușa Margareta intră iarăși pe ușă. Era timpul mesei. Eu mă repezii la cartofii care fierbeau mai departe în clocot. Mîncarea de prînz a fost așezată pe masă de mica și ciufulita „bucătăreasă“ cu obrajii înfierbîntați, care îndată după rugăciunea de masă a fost trimisă să se pieptene.

Mătușa părea a fi mulțumită cu eforturile mele. A lăudat cartofii și salata și n-a zis nimic despre gustul afumat al budinței. Arăta fericită, mult mai fericită decît la micul dejun. Din cînd în cînd se furișa cîte un zîmbet peste trăsăturile feței ei, de parcă deținea o oarecare taină plăcută.

– Sper că ai avut o dimineață plăcută, mătușă Margareta, spuse Filip politico.

Mătușa Margareta clipi din ochi, în timp ce pe buze îi juca un zîmbet cu înțeles.

– Mulțumesc Filip, spuse ea serios, am avut o dimi-

neață foarte frumoasă! Iar după o clipă adăugă: Disea-
ră, cînd vine unchiul Petru, și vorbesc cu el, o să auziți
și voi despre aceasta. Pînă atunci e un secret ...

Filip și cu mine, aproape că plesneam de curiozitate.
Cînd sosise seara, ieșirăm mereu în stradă să vedem
dacă nu apare unchiul Petru. În cele din urmă l-am
zărit. Ne repezirăm în bucătărie și strigarăm:

– El vine, mătușă, el vine! Spune-ne taina.

Ea ne pofti afară, amenințîndu-ne cu o lingură de
lemn:

– Cărați-vă afară! rîse ea. Nu pot prăji și pește și în
același timp să vă destăinuiesc secrete. Spuneți unchiu-
lui vostru să fie așa de bun și să vină la mine, apoi mer-
geți și vă jucați în grădină. Unchiul Petru a intrat în
bucătărie și a închis ușa după el.

SECRETUL

Secretul, secretul! jubilarăm noi și ne așezarăm comod pe cîte un scăunel mic, la picioarele mătușii Margareta. Era în amurg, iar noi stăteam afară, înaintea ușii de sticlă. Aerul era îmbibat cu miros de trandafiri, iar liliiecii zburau filfîind, neobosiți pe lîngă noi. În timp ce mătușa vorbea, se aplecă înainte, iar noi ne-am tîrît mai aproape, tot mai aproape, pînă ajunserăm cu capetele de atingeam genunchii ei.

– Ei, bine, spuse ea, înainte de-a scoate la iveală secretul, doresc să știu, ce-ați căutat voi cu cîteva săptămîni în urmă, noaptea, în grădina cu pomi fructiferi?

Ne-am speriat amîndoi, iar sîngele ne-a venit în obraz. La aceasta nu ne-am așteptat. Curios că întrebarea nu suna nicidecum supărată. Dimpotrivă, un tremur ușor în vocea mătușii trăda faptul că trebuia să se forțeze să nu izbucnească în rîs.

După un moment de tăcere foarte jenant, Filip, cu o voce nesigură, dădu răspunsul:

– În noaptea aceea nu puteam adormi. Atunci am dorit să privim stelele mai de aproape. Ne-am îmbrăcat cu ceva și am mers pe vîrfurile dealului și ...

– Cum, voi v-ați dus singuri de tot tocmai pînă sus pe deal? În timpul nopții? Îl întrerupse îngrozită mătușa Margareta.

– Tu nu ne-ai interzis niciodată categoric! mă scăpai

eu repede cu vorba.

– Rut, spuse mătuşa cu seriozitate. Sînt multe lucruri pe care niciodată nu le-am interzis în mod categoric. Însă în adîncul inimii tale, tu ştii foarte bine că n-ai voie să le faci. De aceea nu trebuia să aduci pretexte neînte-meiate. Înainte însă ca să vorbim mai departe, trebuie să-mi promiteţi că niciodată nu veţi mai pleca noaptea singuri, atîta timp cît voi locuiţi la mine.

Am promis amîndoi, sus şi tare.

– Atunci, e bine! continuă mătuşa, dacă aţi priceput, nu vreau să mai discutăm despre aceasta. Acuma vă miraţi, poate, cum v-am dat de urmă.

Noi credeam că am putut ghici, însă am tăcut.

– Ieri, abia ce ieşiserăţi voi din casă, că a şi venit mama lui Terry în vizită la mine. Ea avea să-mi spună o poveste lungă. Cu cîteva săptămîni în urmă era aproape disperată pentru că nu ştia cum să-i facă rost băiatului ei de o pătură de lînă. Cînd a văzut merele noastre mari şi roşii s-a conturat în sufletul ei hotărîrea de-a veni în timpul nopţii ca să se servească singură. A făcut-o în cîteva rînduri. Pentru ca unchiul vostru să nu observe, a luat de fiecare dată cîteva kilograme, de la fiecare pom. A vîndut merele la un negustor de zarzavaturi din vecinătatea ei şi a cîştigat o sumă frumuşică de bani. Apoi a venit noaptea în care v-a întîlnit pe voi în grădină.

Noi ne-am aruncat unul altuia priviri conştiente de vină şi ne-am întrebat dacă mătuşa Margareta n-o fi supărată pentru că nu i-am spus nimic. N-am fost deosebiţi de încîntaţi de secretul acesta.

– I-aţi promis că nu veţi spune nimic, continuă mătuşa. Aceasta n-a fost prea rezonabil, căci dacă ne-aţi fi

spus mai înainte, aş fi putut s-o ajut mai degrabă. Însă eu ştiu că i-aţi vrut binele.

Apoi mi-a povestit mama lui Terry cum aţi mers la ea şi i-aţi adus toate economiile voastre, iar tu Rut i-ai dat tabloulăşul tău.

M-am roşit din nou, căci mereu eram sfioasă când era vorba de tabloul meu.

—Te-ai aşezat pe iarbă lângă ea şi i-ai citit din Biblie povestirea cu oaia cea pierdută, apoi i-ai povestit despre Păstorul cel bun, care doreşte s-o găsească şi s-o salveze. Se pare că i-ai explicat foarte bine tabloul, Rut, căci l-a luat acasă şi l-a pus pe perete. De atunci şi-a dorit mereu să devină asemenea cu oaia din tablou. Simţea însă că nu putea aştepta iertarea de la Dumnezeu atît timp cît nu mi-a adus cîştigul de pe merele furate. De aceea a venit ieri aici.

Pentru un timp s-a aşternut o linişte între noi. Luna s-a urcat în dosul pinilor, iar grădina se umplu de uşoare rafale de vînt şi de tot felul de foşnituri miste-rioase. Stăteam nemişcaţi, cu privirea aţintită la mătăuşă, aşteptînd continuarea.

— A venit deci şi mi-a adus banii, căci se simţea ca şi cînd bunul Păstor o striga, iar ea nu putea să dea un răspuns ca să primească pacea. După aceasta am avut o lungă conversaţie în care mi-a povestit totul despre fiul ei, care se distruge în acea colibă mizerabilă. Azi dimineaţa m-am dus eu însumi acolo şi m-am convins de adevărul vorbelor ei. Ea nu-l poate lăsa singur pe băiat, ca să meargă la lucru. Nu vrea nici să se despartă de el, ca să-l dea la spital. Aşa că amîndoi sînt aproape să moară de foame.

Mătușa privi ținută spre amurg. Părea a fi uitat cu totul de prezența noastră. În sfârșit, continuă: Ieri, când ea a plecat de la mine, Filip și Rut, cred că Păstorul cel bun a vorbit și către mine. De mulți ani nu mi-am mai adus aminte de El. Ieri seară însă mi-a arătat multe lucruri.

Urmăream mișcarea buzelor mătușii Margareta și m-am apropiat atât de mult de ea, încât a putut să-și pună brațul peste mine.

– Mi-a spus Păstorul cel bun așa de multe, că nici nu pot să vi le povestesc acum pe toate. Două lucruri însă trebuie să le știți. Mi-a arătat o sumă de bani care stă nefolosită la casa de economii și o cameră nelocuită, în care mobila este acoperită cu huse. Această cameră are o fereastră mare, prin care în fiecare dimineață pătrunde soarele cald și luminos. Mai are, de asemenea și o minunată priveliște spre câmpie, iar fagul stă așa de aproape, că te simți ca și-n aer liber.

Aproape că mi se tăie respirația.

– Frumoasa cameră de oaspeți? șoptii eu.

Mătușa dădu din cap.

– Exact, așa e. Camera noastră cea mai bună a stat destulă vreme goală. De acum înainte nu va mai fi, căci o punem la dispoziția Păstorului celui bun. Poimîine vine Terry și mama lui pentru cîtăva vreme la noi. Mama lui Terry mă va ajuta în gospodărie, iar Terry însuși va sta în pat, la fereastră, primind un pic de culoare în obraji săi. Va fi camera lui proprie iar voi aveți voie să mă ajutați s-o aranjăm pentru el. Vreți?

Și încă cum voiam! Eram așa de fericiți, că nu scoteam nici o vorbă. Eu cred însă că bucuria ne stătea

scrisă pe față, iar mătușa Margareta se pare c-a observat, căci zîmbi ușor. Ochii lui Filip străluceau de bucurie.

Am stat mult și am vorbit, pînă ultimele raze de lumină s-au stins, iar luna se ridică de după pini. Unchiul Petru apăru în pragul ușii, iar noi ne-am aruncat spre el.

– Tu știi deja? ne bucurarăm noi, tu știi deja?

– Sigur că el știe, rîse mătușa Margareta, credeți voi că aș putea transforma casa noastră într-un spital, fără ca să-l întreb mai întîi pe el?

Am fost trimiși la culcare și fiindcă era tîrziu am primit permisiunea de-a ne spăla numai mîinile și fața. Eram fericiți de încheierea unei zile împlinită cu desăvîrșire.

Ziua următoare am fost ocupați cu aranjarea camerei lui Terry. Cu mîinile noastre am curățit temeinic peste tot și am așternut paturile, unul la fereastră pentru Terry, iar altul în colț pentru mama lui. Am căutat cărțile noastre cele mai frumoase și jucăriile, pe care le-am așezat în așa fel, încît Terry să le poată vedea din pat. Pe pereți am agățat tablourile noastre cu culorile cele mai variate. Am cules cele mai roșii mere și perele cele mai coapte, pe care le-am pus într-o fructieră lîngă patul lui Terry. Cînd am fost gata cu toate, am privit încă odată, cercetînd totul în jurul nostru, și am găsit că nici nu se putea mai frumos.

În dimineața zilei celei „mari” m-am trezit foarte devreme. Primul meu gînd a fost: camera lui Terry e pregătită și-l așteaptă! Dintr-o dată m-a cuprins cheful să mă duc singură și s-o privesc în răsărit de soare. În

felul acesta mi-aș putea închipui totdeauna, ce vedea Terry prima dată cînd se trezea.

Mă strecurai din pat și coborîi treptele în camera de oaspeți. Aci mirosea a săpun și ceară de lustruit parchetul; totul plăcut și curat. Era deja lumină din plin. Am mers la pat, mă învelii în plapumă și-mi sprijinii coatele pe pervazul ferestrei ca să privesc afară.

În fața mea tremurau frunzele fagului în adierea vîntului de la răsărit. Păreau aproape transparente de atîta lumină. La orizont, cerul părea scufundat în jăratec, radiind puternic splendoarea culorilor. Șuvița de nori trandafirii plutea ca insule de corali pe o mare aurie, iar cîmpia era înfășurată într-o ceață argintie. Niciodată nu văzusem un așa minunat răsărit de soare. Îndată m-am dus cu gîndul la Terry, care în locul pereților întunecoși din coliba sa va avea această privesc înaintea ochilor lui, care m-a copleșit și pe mine. Mi-am pus capul pe brațe, căci lacrimile îmi curgeau pe obraji și se strecurau printre degete. Cît de ciudat! Cînd toate sînt așa de frumoase, simți că te doare ceva, iar cînd mă simt prea fericită, aproape că mă copleșește tristețea.

Am întins și netezit din nou plapuma și m-am dus în patul meu, pentru că sub perină țineam batista de care aveam nevoie. Abia am pus capul pe perină, că am și adormit îndată. O oră mai tîrziu m-am trezit bine dispusă. Frumosul răsărit de soare mi se părea ca un vis, ce-a zburat odată cu noaptea.

SOSIREA LUI TERRY

Terry a venit după masă cu o mașină a salvării. Mama lui îl însoțea. Într-un geamantan de tinichea, aduse cu ea cele câteva lucruri ce le avea. Mașina a fost comandată de mătușa, iar Terry a fost transportat cu mare grijă. Cu toate acestea, era epuizat. Când l-a așezat pe patul lui la fereastra deschisă, iar el își fixă ochii briști la fagul de afară, fața lui slabă era așa de albă, ca și perina pe care stătea.

Îndată după aceea am rămas singură cu el. Terry era îndreptat cu fața spre fereastră; deodată am auzit un zgomot ce suna a plîns cu suspine. El plîngea. Atunci îmi veni în minte propria-mi trăire de azi dimineață. „Nu-i curios? Azi dimineață am venit în camera aceasta și am contemplat răsăritul de soare, după care am plîns și eu. De aici se poate vedea o priveliște minunată, Terry! Îți place?“

Dar bietul și obositul Terry era prea copleșit, ca să poată răspunde. Dorea să rămînă nemișcat și să contempleze fagul, în timp ce lacrimile-i se rostogoleau pe obraji. În cele din urmă se stăpîni și spuse cu buze tremurînde:

– Este minunat!

În clipa aceasta mama lui intră în cameră cu un castronaș cu supă fierbinte. Ea îngenunchie la pat ca să-i dea de mîncare. Mă surprinse faptul cît de amabilă

arăta cînd se ocupa de Terry. Întreaga-i ființă părea pătrunsă de o gîngașă purtare de grijă.

Restul vacanței s-a scurs în toată liniștea. Terry părea pe deplin fericit. Ore în șir sta liniștit cu brațele sub cap și privea afară pe fereastră. Tot ce vedea îi producea bucurie. Nici nu era de mirare, căci erau multe de văzut dacă te uital bine: Era fagul, care zi cu zi avea frunzele tot mai colorate; apoi norii cu formele lor schimbătoare; jos în grădină erau gherghinele înflorite și ultimii trandafiri ce lăsau să cadă pe pămînt ultimele petale obosite. În cursul zilei treceau prin dreptul geamului stoluri de rîndunele, ce-și începuseră migrația spre sud. Seara roiau în jurul lui Terry fluturi de noapte, iar liliecii, în zborul lor, intrau și ieșeau afară din cameră. Trep-tat, Terry învăță să iubească fiecare zgomot și orice umbră, așa că eu, cu firea mea neliniștită și energia mea fără margini, mă minunam de adîncă lui mulțumire. Filip trebuia să învețe zdravăn pentru bursă, de aceea petrecea serile mai mult la masa din sufragerie, unde stăteau împrăștiate în fața lui toate cărțile de școală. Eu îmi făceam totdeauna timp ca să-i țin tovărășie lui Terry. Uneori aprindeam lumina și-i citeam ceva. Altădată mă așezam pe patul lui și- mi sprijineam coatele de pervazul ferestrei, privind afară în întuneric, apoi stăteam de vorbă.

Vorbeam despre lucruri foarte variate, căci Terry, care era prea nenorocit ca să-și petreacă timpul în alt fel, reflecta acum asupra multor lucruri. Ne întorceam adesea cu gîndul înapoi la timpul fericit, cînd coliba indiană stătea în centrul ocupațiilor noastre și vorbeam despre cuiburi și animale. Uneori atingeam și acciden-

tul și spitalizarea și lungile zile triste din locuința întunecoasă. Alteori vorbeam despre părinții mei și de bucuria ce-o vor avea la întoarcerea lor acasă, să-l întâlnească pe Terry la noi. De multe ori comparam gândurile noastre simple cu cele mai bizare gânduri ce le scapă celor adulți din memorie, iar copiii le împărtășesc numai între ei.

Într-o seară, în timp ce stăteam împreună în lumina de amurg, Terry întrebă dintr-o dată:

– Rut, cum este când mori?

Eu nu mă simțeam bine, și-mi frecam mereu picioarele unul de altul.

– Ah, nu știu, răspunsei, cred însă că este foarte frumos. Cel puțin, mă gândesc, ca și când ai merge într-un loc minunat de frumos unde este Isus și unde fiecare este fericit. De ce, Terry?

– Pentru că în spital eu am auzit ce-a spus doctorul, răspunse Terry și se asigură, cu o privire grăbită spre ușă, că nu era nimeni prin apropiere. Ți-am povestit deja odată. Mai ții minte? El a spus: „Bietul băiat! Nu-i nimic de făcut“. Aceasta înseamnă că trebuie să mor.

– Dar, a fost vorba încă demult, obiectai eu.

El ridică din umerii uscățivi:

– Nu mă simt mai bine de atunci. Rut, într-acolo merg toți oamenii?

– Nu sînt sigură, răspunsei încet, eu cred că Păstorul cel bun trebuie să fie rugat ca să găsească pe cineva. Și cred că trebuie să aparții Lui. Aceasta este foarte ușor, Terry! Tu trebuie numai să-L rogi să te găsească, ca și pe oaia din tablou.

El își încreți fruntea.

– Am fost un băiat rău, spuse cu teamă, am furat lucruri cu duiumul cînd îmi ajungeau în mîini. Odată era cît pe ce să mă prindă poliția.

– Cu toate astea eu cred că totul poate fi în ordine, îl mîngîiai eu. Dar ascultă, Terry, am să-l rog pe pastorul Robinger să te viziteze odată. El ar putea să-ți explice totul cu mult mai bine decît mine.

Urmă o pauză.

Terry nu părea deosebit de încîntat despre perspectiva unei conversații cu un pastor. În cele din urmă întrebă:

– Rut, unde este tabloul? Tabloul ce ni l-ai dat nouă.

– Ah, vrei să spui de tabloul meu? replicai eu. Nu știi, Terry, mama ta cred că-l are.

– Doresc așa de mult să-l mai văd odată, spuse el. Eu i-am spus mamei să-l ia de acolo. Mă chinuia faptul că oaia se găsea pe stîncă și nu știam sigur dacă păstorul o va putea scoate afară. Dacă însă păstorul este Isus, atunci cred că se va putea cățăra pe stîncă ... sau nu?

– O, da! strigai eu cu deplină convingere. Isus ajunge pretutindeni. Nimeni nu poate fugi așa departe de El, ca El să nu-l poată aduce înapoi. Și pastorul, mi-a spus mie, că nu trebuie să mă necăjesc pentru oiță! Ei îi merge foarte bine.

– Ceea ce doresc, zise Terry visător, este să am un tablou cu această oaie. După aceea, cînd pastorul a salvat-o și o ducea pe brațe spre casă. Aceasta aș dori tare mult!

– Adevărat Terry? îl întrebai cu ardoare. Am să-ți fac rost de unul. Am să caut peste tot, foarte sigur îți promit!

Un zîmbet ușor îi alunecă pe trăsătura feței. Era însă prea emoționat ca să poată vorbi mai departe. Am rămas tăcuți împreună, pînă a venit mama lui să-l pregătească pentru culcare. Eu am mers în sufragerie să văd dacă Filip e gata cu lecțiile.

PLECAT ACASĂ

Nu mi-am uitat promisiune; în prima sîmbătă de la începerea școlii am plecat la pastorul Robinger să-i cer sfat cu privire la tablou.

Filip a rămas la școală, deoarece voia să participe la un joc de fotbal. Nu m-am supărat din cauza aceasta, căci îmi plăcea drumul spre parohie.

Era o zi luminoasă cu vînt, iar aerul mirosea a frunze umede și foc de toamnă. Pădurile ruginii se întindeau peste pîrînișuri, iar în gardurile vii fructele de sorb străluceau ca mici lampioane magice pe un fond întunecat. Din cînd în cînd mă aplecam să-mi umplu buzunarele cu castane și ghindă lucioasă cu dungi roșcate. Mă simțeam sprintenă și fericită, iar cînd un măcăleandru se umfla în pene cîntînd un cîntec de toamnă, cu plăcere mi-aș fi unit glasul cu el. Mi-am rupt un lujer de viță de vie, am încolăcit-o în jurul capului și-mi închiuiam că sînt zîna pădurii, cu toate că cu părul meu negru și dezordonat și cu fața obișnuită și plină de pistrui nu mă asemănam nici pe departe cu o zîna.

Doamna Robinger stătea la geam cu un lucru de mîna. Am rămas puțin cu ea să stăm de vorbă, în timp ce m-a servit cu o napolitană. Cei doi gemeni se tîrau în patru labe în ȧrcul de copii, iar eu m-am jucat un pic cu ei. Cînd am reușit să mă desprind de copii, era spre seară. Îl întîlnii pe pastor în biserică, foarte ocupat și

mi-am dat seama că n-aveam voie să-i răpesc timpul cu discuții inutile.

– Domnule pastor, începui fără înconjur, în timp ce mă îndreptam grăbită spre el. Vă amintiți de tabloul ce mi l-ați dat?

Își lăasă lucrul la o parte și se așeză pe treptele de la strană. Mă așezai și eu lângă el. Era frumos cum înțelegea întotdeauna pastorul Robinger să acorde fiecăruia toată atenția.

– Desigur că-mi amintesc, răspunse el, pentru că după cum știi, același tablou îl am și pe perete în camera mea de studiu.

– Da știu, spusei eu, vedeți însă, domnule pastor, trebuie să am tabloul următor. Credeți dumneavoastră că este posibil? Există așa ceva?

Pastorul mă privi întrebător.

– Mă tem că nu pricep bine ceea ce înțelegi tu prin „tabloul următor” spuse blînd, te referi la un alt tablou de același pictor?

– O, nu, răspunsei, îmi este absolut egal cine l-a pictat. Doresc doar un tablou despre ceea ce urmează după ce păstorul a luat oaia în brațe. Vedeți dumneavoastră, lui Terry nu-i place tabloul meu. Îl face nefericit. El spune că nu poate fi sigur dacă păstorul acelei oi o va scoate cu adevărat de acolo. Știți dumneavoastră ... mîinile păstorului nu arată destul de vînjoase, iar oaia stă destul de jos pe marginea stîncii abrupte. Acest lucru îl chinuiește pe Terry cîteodată. De aceea m-am gîndit să încerc să-i fac rost de tabloul unde oaia este în siguranță, așa ca să nu mai fie nevoie să-ți bați mintea asupra acestui lucru.

Pastorul nu și-a luat privirea de la mine în timp ce-am vorbit, iar cînd mi-a răspuns, vocea sa suna foarte îngrijorător.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, să procur lui Terry un astfel de tablou. Însă, Rut, tu nu trebuie să-l lași să gîndească în felul acesta despre oaie. Crezi că ai putea să-l faci să-nțeleagă? Dacă tu mai întîi ai învăța un verset pe care să i-l spui ca să-l învețe și el?

– O, da! răspunsei eu hotărît. Pe Terry l-am învățat pînă acum cine mai știe cîte. Este o strofă despre păstor?

– La drept vorbind, nu, spuse el. În orice caz nu apare cuvîntul „păstor“, totuși este vorba despre El. Versetul sună astfel: „El poate salva pe deplin“. Știi ce înseamnă „salva pe deplin“, Rut?

Nu știam exact.

Înseamnă „smuls din orice pericol“. Uite, cît de sus să se fi urcat sau cît de jos să fi căzut oaia, cu toate acestea păstorul poate s-o aducă înapoi. Aceasta înseamnă că nu există nici un om pe pămînt care să fie atît de rău sau îndepărtat de Dumnezeu, ca Domnul Isus să nu-l poată salva, îndată ce acest om Îl cheamă din toată inima.

Mă uitam la el pe deplin satisfăcută.

– „El poate salva pe deplin“ repetai grijulie. Da, vreau să țin minte aceasta și să-i spun lui Terry. Atunci nu mai trebuie să-și facă griji pentru oaia aceea. Vă mulțumesc, domnule pastor!

În timp ce ieșeam din biserică, pastorul mi-a făcut o promisiune:

– Lunea viitoare mă duc la oraș să mă uit dacă pot

găsi un așa tablou.

Seara i-am repetat lui Terry totul, ceea ce știam despre noul verset, iar apoi l-am spus împreună. Terry l-a învățat pe dinafară și mi-a promis c-o să fie fără grijă de azi înainte, căci „pe deplin mîntuit“ înseamnă că oricît de adîncă ar fi prăpastia, nu l-ar putea împiedica pe păstor să-și găsească oaia.

Sărmanul Terry! Era așa de obosit, că-n seara aceasta numai scurt timp am putut rămînea la el. Fața lui era mai palidă ca de obicei și-și strîmba mereu fața de parcă ar fi avut dureri.

Toată ziua mama sa nu s-a clintit de la căpătîiul lui, iar mătușa a pregătit pentru el gustări delicioase, ca să-i provoace poftă de mîncare, însă zadarnic. Terry ținea fața îndreptată spre fereastră și stătea liniștit și absent la toate.

S-au scurs mai multe zile. Frunzele de fag au început să cadă în mare număr. Terry vorbea rareori cîte un cuvînt. Îi plăcea însă să privească cum se-nvîrteau frunzele de vînt. Cu toate că mama lui stătea lîngă el tot timpul, Terry nu se uita la ea. Privea mereu pe geam. Doctorul venea la fiecare două zile, însă nu îndrăzneam să întreb cînd va putea Terry să se joace iarăși cu noi.

Într-o după-amiază am venit într-o fugă de la școală. Filip încă nu sosise. Mi-am aruncat ghiozdanul într-un colț și am urcat treptele. În fața ușii lui Terry m-am oprit și am apăsat ușor pe clanță, căci de cîteva zile am înțeles că trebuia să domnească liniște. Mă oprii însă uimită în pragul ușii. Lîngă pat stătea pastorul Robin-ger, iar pe trăsăturile suferinde ale lui Terry, care asculta o povestire despre un tigru, stătea ceva asemă-

nător unui zîmbet.

Mi-am apropiat un scăunel, mă așezai și eu și am ascultat pînă ce tigrul a murit și a fost îngropat sub un palmier. Apoi pastorul a scos un pachetel plat de subsoară și spuse: „Te-am așteptat pe tine, Rut, ca să-l despachetezi“.

Sub ochii lui Terry am rupt șnurul cu degetele tremurînde. Bucuria ne-a fost așa de mare cînd tabloul dorit stătea în fața noastră, că n-am putut scoate nici un cuvînt. Doar un oftat adînc și am rămas cufundați în contemplarea micului tablou pictat.

Era un tablou înrămat ce înfățișa o pajiște plină cu oi albe, curate. Păscînd, toate se deplasau în aceeași direcție. Înaintea lor mergea păstorul cu un toiag în mînă, iar pe brațul celălalt stătea un mieluşel ce dormea liniștit.

Terry întrerupsese tăcerea.

– Încotro le duce? întrebă Terry, cu o voce sfioasă.

– Spre casă, Terry, răspunse pastorul, a cărui față avea o expresie pe care n-am înțeles-o. În fiecare zi el le poartă cu siguranță, pînă ce ajung toate acasă.

– Unde este aceasta? întrebă Terry mai departe.

– Este acolo unde locuiește păstorul, iar noi îl vom vedea față în față, răspunse pastorul. Să-ți citesc ceva despre această „casă“ Terry?

Băiatul aprobă dînd din cap. Pastorul scoase din buzunar un Noul Testament și citi cu voce clară despre orașul ceresc, unde locuiește Dumnezeu: „Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere.“

Din nou tăcere. Apoi Terry zise gânditor:

– Frumos, nici o durere? Strașnic va fi aceasta. Apoi, după un moment de tăcere: Toți pot să meargă acolo, sau numai cei buni?

– Nu, răspunse pastorul, ușa este larg deschisă pentru oricine dorește să intre și care aparține bunului Păstor, chiar dacă înainte a fost bun sau rău. Păstorul cel bun Și-a dat viața, pentru ca oricine dintre noi să poată intra acolo. Cunoști frumoasa cântare despre aceasta? Doresc să ți-o spun. Ascultă cu atenție:

*Păstorul moare pentru turma Sa
Isus e Fiul ce merge la moarte,
Ca eu să scap de pierzarea grea,
Mîntuitorul S-a expus la toate.
El ispășește păcătosului vina,
C-o dragoste nespusă îi întinde mîna.*

*Păstorul moare pentru păcătoși,
Ce sînt pe cale nespus de căzuți.
Îi caută pînă iarăși îi găsește
Și-i iubește ca pe fiii pierduți,
El caută ca să-i poată găsi
Cu bucurie-i primește în fiecare zi.*

După un moment de tăcere, Terry îl rugă încet:

– Mai povestește-mi o poveste cu tigrlul!

În timp ce pastorul povestea, Terry a adormit. În mîna ținea tabloul cu oița găsită. În tăcere am părăsit camera.

În sîmbăta următoare am mers cu Filip după cumpă-

rături. Am cumpărat doi bulbi du narcise pentru Terry. Intenționam să punem bulbii în oala de pământ și s-o așezăm pe pervazul ferestrei, pentru ca spre sfârșitul iernii el să poată vedea cum apare tulpina verde, iar apoi să observe cum înflorește. Ajunși acasă ne-am așezat pe dușumea în camera lui Terry și am pus bulbii în oala cu pământ; Terry ne privea indiferent.

– Curios, spuse Filip. Nici nu-ți vine să crezi că într-un așa bulgăre neînsuflețit se ascunde o narcisă.

– Nu, zisei eu, bulbul nu pare ca și când întreaga plantă ar fi împachetată înăuntru. Eu pun bulbul la suprafață, pentru ca floarea să iasă mai repede.

– Aceasta n-are importanță, mă lămuri Filip, bulbul nu va încolți, pînă nu-i vine timpul! Însă când acesta a sosit, planta înșenește afară, de la orice adîncime s-ar afla.

Eram pe punctul de-a contesta această părere, când privirea mi se opri pe fața lui Terry. Arăta albă ca varul și mistuită de durere. Am mers la el și l-am apucat de mîină.

– O, sărmane Terry, strigai eu. E așa grav? Foarte grav? S-o chem pe mama ta?

– Nu, șopti el. Ea se agită tare când durerile sînt așa mari. Apoi suspinînd, continuă: Mi-aș dori să pot merge acolo unde nu mai este durere!

Filip și cu mine eram buimăciți de-a binelea. Nicio-dată nu l-am văzut pe Terry în starea aceasta. Era un băiat foarte curajos și arareori amintea despre suferințele lui.

După o tăcere neplăcută, Filip spuse cu blîndețe:

– Eu cred că e bine să-L rugăm pe Dumnezeu să-ți

alunge durerile și să te ajute să adormi. Ne amintim din Evanghelie cum oamenii veneau la Isus, iar El îi vindeca. Îngenunche și îmi șopti: Rut! Vrem să ne rugăm.

Filip nu se rugase niciodată pînă acum cu glas tare, iar cuvintele veneau rar și cu întrerupere: „Bunule Dumnezeu ... te rog ... îndepărtează durerile lui Terry ... Te rog fă-l curînd sănătos, dăruiește-i un somn bun ... Amin.“

Am deschis ochii și priveam cu nerăbdare dacă au dispărut de pe fața lui toate semnele de durere. Terry deschise și el ochii și-i aținti pe tabloul cu păstorul, ce era atîrnat deasupra patului său.

În noaptea aceea, în timp ce dormeam, mulți pași s-au făcut înapoi și încolo în casa noastră. Mătușa Margareta și mama lui Terry nu s-au culcat deloc, iar doctorul a venit spre miezul nopții. Cînd a venit însă bunul Păstor și l-a luat pe Terry în brațele Sale, nimeni n-a simțit pașii Lui. Rugăciunea lui Filip a găsit o altă împlinire decît cea la care ne-am gîndit. Cînd stelele scli-peau încă pe cer și înainte ca soarele să-și arate razele pentru o nouă zi, Terry părăsi pentru totdeauna corpul lui schilod și suferind. Păstorul cel bun l-a dus acasă.

DOMNUL TANNER SFĂTUIEȘTE

Drumul spre pădure în sus era aproape acoperit de ferigă galbenă și boltit de crengi de fag de culoarea ruginii. Eu mergeam mai departe, grăbind pașii. Ceva mă atrăgea spre inima pădurii, departe de toți oamenii. Acolo voiam să mă așez jos și să reflectez asupra atîtor lucruri curioase care s-au întîmplat de la plecarea lui Terry.

Cînd mi se aduse la cunoștință în acea dimineață că Terry a murit în timpul nopții, am plîns amarnic, pentru că-l iubeam; însă n-am simțit nici o frică. Aceasta a venit mai tîrziu cînd m-am aplecat prea jos ca să mă uit în mormîntul lui Terry, încît mătușa a trebuit să mă ia de braț ca să mă ducă acasă. Plecaserăm toți de la mormînt. Chiar și mama lui Terry. Ceața de octombrie se ridicase, iar ziua era pe sfîrșite. Abia puteam suporta gîndul că Terry trebuia să zacă în pămîntul întunecat, în care fusese așezat după-amiază pe un soare strălucitor.

„Bietul, bietul Terry! Cît de rece trebuie să fie. Cît de singur trebuie să se simtă!“.... repetam neîncetat cînd eram în patul meu și plîngeam în hohote. Chiar și Filip era neputincios ca să mă mîngîie. În cele din urmă am adormit plîngînd, fiind epuizată de încordarea zilei.

A doua zi, cînd mătușa Margareta a venit să mă trezească, a observat fața mea palidă și părul meu încîlcit și udat de lacrimi, s-a retras ușor și m-a lăsat să dorm în

continuare. Filip s-a sculat și a mers la școală, unchiul Petru la servicii, iar mătușa Margareta la lucrul din gospodărie. Soarele era sus pe cer și eu încă dormeam. Când m-am trezit într-un târziu, era timpul pentru masa de prînz, am sărit îngrozită din pat, căci soarele strălucea deja în partea de nord a grădinii.

A fost o masă de prînz tăcută. Când am terminat de mîncat, eu am pornit-o spre pădure. Mătușa m-a însoțit pînă la porțița de la grădină, ce era mîngîietor pentru mine. Totuși mă simțeam mereu foarte nefericită, cu toate că traversam fînețe pe care pășteau vacile și vedeam ciupercuțe mărunte ce creșteau în cerculețe.

Mergeam mai departe încotro mă duceau picioarele. Hoinăream fără țintă, pășind peste frunzele umede, despărțind feriga cu picioarele și mă căzneam să uit că l-am lăsat pe Terry singur în pămînt. Nu puteam uita însă. Când în sfîrșit am ajuns într-un luminiș unde un castan bătrîn își întindea ramurile, m-am așezat la rădăcina lui, mi-am sprijinit capul de trunchi și am început să-mi vărs durerea, în lacrimile ce curgeau pe mușchi.

Eram așa de obosită și nefericită, că n-am auzit deloc pașii rari și greoi ce se apropiau de mine prin frunzele ce foșneau. Nici nu-i de mirare că m-am speriat cînd o voce bine cunoscută mi se adresă.

– Ei, lasă micuțo, spuse vocea, dar ce vrea să zică asta? Tu poți să te-mbolnăvești dacă stai așa pe pămîntul umed.

Era domnul Tanner. El se aplecă și-și înfășură mantaua sa mare și aspră în jurul meu de parcă eram un mieluşel rătăcit. Apoi se așeză și el la rădăcina castanu-

lui, iar eu mă rezemai de el și-mi înghiții lacrimile.

Nu-l văzusem de luni de zile pe domnul Tanner, pentru că între timp fusese în altă parte la lucru. De aceea eram foarte bucuroasă să-l văd. În primul moment mă întrebai dacă domnul Tanner apare totdeauna acolo unde este ceva mic și pierdut. Dar după aceea mi-am dat seama că era imposibil să știe unde eram eu. M-am uitat la el și l-am întrebat ce face aici în pădure. Venise să taie niște pari, cu care voia să repare un gard. În mână ținea un topor, pe care-l așează jos lângă el și mă întrebă care-i pricina lacrimilor mele.

Ah, ce bine-mi făcea după zbuciumul singuratic să găsesc un om cu care să pot vorbi. Așa că îi povestii bătrînului povestea mea despre Terry și durerile lui, despre tabloul lui, despre felul cum s-a mutat la noi și că nu i-a mers mai bine cu boala.

– M-am rugat așa cu tărie ca să-i meargă mai bine, am spus eu descurajată, dar n-a folosit la nimic. Dumnezeu n-a ascultat și Terry a murit.

– Ascultă, fetiço, replică domnul Tanner liniștit. Închipuiește-ți că tu vii la mine și-mi spui: „Colo jos este o oiță șchioapă, care nu poate sări înapoi și încolo ca celelalte oi, pentru că pajiștea este prăpăstioasă și multe pietre ascuțite stau pe ea. Eu aș veni jos, aș lua oița în brațe și aș duce-o pe altă pășune unde iarba este fragedă, iar pămîntul neted. Mi-ai reproșa că nu te-am ascultat?

Îl priveam amuțită. Începusem să pricep.

– Vezi, micuțo, continuă domnul Tanner, Păstorul și-a luat oaia acasă. Asta-i tot. Tu nu trebuie să-ți faci inimă rea pentru aceasta!

– Dar,... strigai eu, și ochii mi se umplură iarăși de lacrimi, el nu părea deloc așa. Pe Terry l-au îngropat iar noi a trebuit să-l lăsăm singur acolo. Pare așa de trist. Cum poate Terry să fie la păstor, cînd noi l-am pus în pămînt?

Bătrînul nu răspunse imediat. Începu să răscolească printre frunze de parcă ar fi căutat ceva.

Truda i-a fost răsplătită, căci îndată ținea într-o mîină o castană sălbatică brun-lucioasă, iar în cealaltă învelișul castanei gol zbîrcit, cu țepi ce trecuse din verde la brun.

– Acum, spune-mi, zise el, în felul lui de-a vorbi, rar și chibzuit, ce se întîmplă cu castana și ce se întîmplă cu învelișul?

– O, răspunsei eu, învelișul o să putrezească pur și simplu, colo jos în frunze. Nu mai e nevoie de el. Castana însă va încolți, va prinde rădăcini, va înfrunzi și va deveni un castan.

– Așa-i corect! aprobă domnul Tanner. Nici n-ai fi putut spune mai bine. Mai doresc să știu un singur lucru, micuțo: Cînd vei vedea tînărul castan peste cîțiva ani, legănîndu- se în vînt cu frunzele fragede, iar păsările cîntînd în jurul lui, ai să te mai necăjești din pricina vechiului înveliș ce a putrezit sub frunze?

– Nu, răspunsei, ațintind privirea la el.

Iarăși mi se părea că încep a pricepe.

– Ei bine, spuse bătrînul triumfînd, încetează să te mai mîhnești pentru ce s-a băgat în pămînt. Nu-i nimic altceva, decît învelișul. Băiatul crește și se întărește la soare, sus la Mîntuitorul său.

În timp ce vorbea, ochii săi bătrîni și prietenoși stră-

luceau de bucurie. Aruncă castana împreună cu învelișul și puse toporul pe umăr. Se ridică cu greu, căci picioarele sale erau pline de reumatism (cum mi-a povestit el într-o zi). Mă desfăcu de manta și-mi spuse să mă duc acasă.

– Dacă nu lucrez mai departe, nu pot termina de reparat gardul, iar oile fug prin spărtură. Rămîi cu bine micuțo, și Domnul să te binecuvînteze.

Mă uitai în urma lui cum se depărtează în umbrele aurii ale pădurii. Apoi mă aplecai și ridicai castana și învelișul. O țineam strîns în mîna și mă grăbii spre casă. Eram obosită și-mi era frig, iar seara se lăsa. Cînd am ajuns iarăși pe fînețele noastre, soarele era pe asfințite. O siluetă neagră se ridica pe fondul luminos de culoare portocalie. Era Filip ce venea în întîmpinarea mea.

Am alergat spre el, îmi vîrîi mîna într-a lui și am mers spre casă într-o tăcere binefăcătoare. În timp ce ne cățaram peste gard, Filip aruncă o privire asupra pumnului meu strîns și mă întrebă curios:

– Ce ții în mîna așa de strîns?

Îmi deschisei mîna și-i oferii noua mea comoară.

– Este o castană cu învelișul ei, spusei timidă, se aseamănă cu Terry. Domnul Tanner mi-a spus.

– Cum așa? întrebă Filip.

Îmi venea greu să explic eu însumi chestiunea, totuși am încercat.

– Pentru că ceea ce am pus noi în pămînt este ca învelișul. Nu mai are nici o valoare, pentru că Terry nu mai are nevoie de el. Partea interioară, vie, a plecat la Păstor. Pentru aceasta nu mai sînt tristă. Domnul Tanner a spus că este ca și cînd un miel este dus pe o altă

pășune mai bună.

Filip dădu din cap plin de înțelegere:

– Înțeleg și sînt bucuros că nu mai ești tristă, spuse el.

Acasă mătușa Margareta a aprins focul în cămin în camera de jucat, unde urmă să luăm masa de seară împreună cu mama lui Terry.

A fost o masă minunată, ouă fierte tari, pîine cu unt, turtă dulce, mere roșii, pere și ciocolată. După plimbarea mea obositoare, iar Filip după meciul lui de fotbal, eram așa de lihniți de foame, încît această mîncare ni s-a părut cea mai bună din cîte ne aminteam. Ne arătarăm așa de mulțumiți încît și mama lui Terry zîmbi.

După ce am mîncat pe săturate, mătușa Margareta își puse mîinile la foc și spuse liniștită:

– Noi am făcut planuri, mama lui Terry și cu mine.

– Ați făcut? ne mirarăm noi. Putem să le auzim?

– Da, spuse mătușa. Este vorba despre ceva anume, la care voi amîndoi puteți ajuta; ba mai mult, depind chiar de ajutorul vostru. Uitați-vă: Pentru că Terry a plecat acum de la noi, dorim să facem ceva în amintirea lui. Terry era slăbit și bolnav și nu l-am putut ajuta să se facă sănătos. Sînt însă alți copii slabi și bolnăvicioși cărora le-am putea ajuta să devină sănătoși și voinici. Pentru că o am pe mama lui Terry care să mă ajute în gospodărie, iar Rut devine așa de îndemînică, m-am gîndit că am putea încerca să găsim cîțiva copii de felul acesta și să-i invităm la noi pe timpul vacanței. Mai demult am cunoscut pe cineva care lucra printre prizonieri, într-un mare oraș. Eu cred că el ne-ar putea ajuta. Am de gînd să-i scriu și să-l rog să ne trimită 2 sau 3 copii săraci pentru vacanța de Crăciun, care au nevoie

de hrană bună și aer de la țară. Vrem să-ncercăm să le facem atîta bucurie cît este posibil. V-ar face plăcere acest lucru, Filip și Rut?

Am găsit că ideea este grandioasă și am început a sporovăi amîndoi în același timp și a face la planuri. Era o mare ușurare pentru noi, căci de la moartea lui Terry aveam simțămîntul că n-avem voie să discutăm despre nimic altceva. Acum puteam vorbi veseli și deschis, iar această preocupare o făceam de dragul lui Terry și ținea de amintirea lui. De aceea noi discutăm cu ardoare despre cadouri de Crăciun și brazi. Obrajii ni se făcură tot mai roșii, iar ochii tot mai strălucitori.

– Mătușă! strigai eu în cele din urmă și mă alipii de ea. Ideea e grozavă. Cum de ți-a venit în minte?

– Am să-ți povestesc, spuse ea, ție-ți plac texte păstorești, nu-i așa? Iată: Era în dimineața cînd l-am vizitat pe Terry pentru prima dată. În timp ce mergeam prin pădure, îmi veni în minte un verset ce-l uitasem ani de-a rîndul. Acolo stă scris ceea ce Isus a însărcinat pe ucenicii Săi înainte de-a Se înălța la cer. El a spus: „Paște mieluşei Mei“. Aceasta este motivul pentru care am vrut să-l avem neapărat pe Terry în mijlocul nostru. După ce el însă, acum 4 zile a murit, mi-am spus: „Acest mieluşel nu mai are nevoie de mine. Sînt însă încă mulți alții“.

Ea tăcu și privea spre foc. Eu întinsei mîinile spre căldură și stăteam cu toții afundați în gînduri.

Erau gînduri triste despre Terry, însă amestecate cu gînduri fericite asupra viitorului.

Sonerie telefonului ne-a speriat pe toți. Mătușa s-a dus la aparat. A rămas multă vreme afară, iar cînd s-a

întors înapoi rîdea și făcea o față foarte misterioasă.

– Încă o veste, ne făcu de cunoscut, și ce-i drept, cea mai frumoasă pe care am primit-o de ani de zile.

O priveam amîndoi plini de uimire. Dintr-o dată Filip sări în sus și se năpusti asupra mătușii Margareta.

– Eu știu ce! strigă el. Am ghicit! Mama și tata vin acasă.

Mătușa Margareta aprobă.

– Da, ai ghicit corect. Ei vor fi aici de Crăciun.

Fața lui Filip, luminată de foc, strălucea de fericire. Eu însă am rămas nemișcată, cu mîinile în jurul genunchilor. Toate temerile mele de odinioară se întoarseră, iar eu mă simții dintr-o dată nenorocită și îndărătnică. Cuvintele pe care mătușa Margareta le-a vorbit cu mult timp în urmă, îmi veniră în minte. „Vei fi o mare dezamăgire pentru mama ta“. Nu! Eu nu doream s-o întîlnesc. Ea îl va prefera pe Filip iar eu voi fi din nou fetița cea nemulțumită, nefericită și geloasă, tocmai acum cînd începuse să devină plăcut. Îmi întorsei capul și priveam la lada cu lemne.

Filip mă ghionti cu nerăbdare:

– Nu te bucuri? De ce nu spui nimic?

Am ridicat din umeri.

– O, desigur! zisei eu, fiindcă toată lumea aștepta de la mine un răspuns.

Apoi m-am sculat, căci aveam numai o dorință: să fiu singură.

– Este timpul de mers la culcare, spusei aparent indiferentă, noapte bună, mătușă Margareta!

Însă „noaptea bună“ n-avea să fie valabilă. O jumătate de oră mai târziu, mătușa Margareta veni încet în

camera mea și se așează pe întuneric pe patul meu.

– Rut, șopti ea, iar vocea-i suna îngrijorată, de ce nu te bucuri ca și Filip?

M-am întors jenată și mi-am băgat în perină fața fierbinte. Dar mătușa nu s-a mișcat din loc. Aștepta răbdătoare. Când am văzut că dorește neapărat un răspuns, șoptii către ea:

– Tu ai spus că n-o să-i placă de mine și desigur că așa va fi!

– O, Rut! strigă mătușa. N-am spus aceasta niciodată. Eu am spus că va fi dezamăgită de tine, dar aceasta a fost cu mult timp în urmă, când tu erai obraznică și egoistă. Acum știu că-ți dai silința să fii cuminte și te-ai și schimbat de tot. De cîtăva vreme mă bucur de tine foarte mult și cu siguranță că și mama ta te va iubi profund.

Am încetat să mă frămînt în pat încoace și-n colo și stăteam liniștită. Timiditatea mea dispăru dintr-o dată.

– Eu știu ceea ce face deosebirea, șoptii. Este tabloul meu ... pentru că-L cunosc pe Păstor, am devenit astfel.

– Tu ai dreptate, confirmă mătușa. Tabloul tău și cunoștința făcută cu Păstorul cel bun, Isus, a însemnat enorm de mult pentru noi toți.

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

Ajunul Crăciunului se apropia și cu aceasta și sosirea părinților mei.

Filip și cu mine am avut voie să lipsim de la școală, iar împreună cu unchiul Petru să așteptăm în port sosirea vaporului. Unchiul a luat cameră la hotel, unde am mers pe o scară rulantă. Acolo am luat masa de seară: pui fript și café glacé. Apoi am urcat cu ascensorul la camerele noastre. În dimineața următoare am fost treziți de timpuriu și în revărsatul zorilor, pe o vreme rece și umedă, am coborât în port. Am văzut pasagerii cum se revărsau din vaporul transoceanic, peste puntea îngustă a vaporului. Dintr-o dată unchiul Petru a șoptit: Iată-i că vin! Apoi pe tata și mama i-am văzut cum au stat la barieră și au prezentat pașapoartele.

Plin de bucurie și încredere, Filip s-a năpustit de-a dreptul în brațele deschise ale lui tata, apoi s-a îndreptat spre mama, iar printr-o îmbrățișare furtunoasă i-a dat jos pălăria de pe cap. Eu, însă, am stat nemișcată. Voiam mai întâi să fiu în clar despre toate. Când mama a venit spre mine, am privit-o scrutător în față. Dintr-o dată am știut că acum am găsit ceea ce de mulți ani mi-am dorit, fără să știu exact ce anume era. Eram așa de copleșită de această descoperire, că nu-mi puteam lua

privirea de la mama. Ea nu m-a zorit. Mă privea și aștepta liniștită pînă cînd m-am hotărît să-ntind brațele și s-o sărut. Atunci s-a aplecat spre mine și m-a tras la pieptul ei. Acolo pe faleza portului, în ploaie și îmbulzeala mulțimii, în urletul sirenelor de ceață, mi-a șoptit cît de mult mă iubește. În acest moment îmi devenise clar că eu niciodată, de nimeni și nimic nu mă voi lăsa despărțită de ea.

Cînd ne-am întors la hotel, eu mergeam între mama și tata, în timp ce Filip juca ca un cățeluș în jurul nostru. La micul dejun am servit heringi și pîine prăjită cu marmeladă de portocale. Era cît pe ce să pierdem trenul.

Pînă cînd aveam să găsim o casă proprie, am rămas să locuim la mătușa Margareta. Eram toți împreună, cînd cu o săptămînă mai tîrziu, trei copii palizi de la oraș au sosit la noi. Mai întîi păreau a nu se simți bine. Aveau frică să doarmă singuri în pat, iar mîncarea noastră nu le plăcea. Atunci i-am așezat pe toți trei într-un pat dublu, iar la cină le-am dat cea mai simplă mîncare cu care erau ei obișnuiți. Cu încetul, deveniră mai vorbăreți și se bucurară de vacanță.

A doua zi după sosirea lor am mers toți împreună cu tata să cumpărăm un brăduleț de Crăciun. Acasă l-am fixat într-un suport. Era și timpul căci a doua zi începu să ningă. Micuții copii de la oraș nu văzuseră niciodată zăpadă albă, ci numai un terci gri și erau din cale-afară de emoționați. După micul dejun i-am îmbrăcat pe Fritz și Lizuca cu paltoane călduroase, care erau mult prea mari pentru ei. și mărșăluirăm împreună de-a dreptul peste cîmp, să-i ducem domnului Tanner o pere-

che de mănuși de lînă, pe care eu le-am tricotat pentru el. Micuța Mihaela a rămas în bucătărie cu mama lui Terry, de care se simțea atrasă, în cele trei săptămîni de ședere arareori se dezlipea de lîngă ea. Linsul oalelor, gustările de probă și delicatesele suplimentare o îngrășaseră așa de tare, c-a trebuit să-i dăm o rochie de-a mea cînd a plecat acasă.

Înainte noastră se întindeau ogorele de un alb sclipitor, iar cerul de deasupra colinelor strălucea în culoarea-i albastruie.

Încălziți și bine dispuși, am ajuns la coliba domnului Tanner. Soția lui cu obraji roșii ne-a deschis ușa și ne-a urat bun venit. Ne-am așezat lîngă foc și am băut cacao fierbinte, după care am mîngîiat oița bolnavă ce stătea jos pe un sac.

Din păcate domnul Tanner era plecat în pădure să taie pari.

Cu o zi înainte de Crăciun, pe o vreme senină și rece, am pornit iarăși la drum; de data aceasta însă pentru a duce cadourile noastre la parohie. Eu am confecționat niște mingi de lînă pentru cei doi gemeni, iar Filip a meșterit un calendar dintr-o carte poștală ce înfățișa o ciocănitoare. Aveam simțămîntul că ducem ceva prețios. Tot drumul ne-am împărțit în partide și ne-am bătut cu bulgări de zăpadă. Cînd am ajuns la parohie, ne-am așezat la ușa din spate, ca să ne dăm drept colindători. Am cîntat „Noapte sfîntă“ pentru că era singura cîntare pe care Fritz și Lizuca o știau pe dinafară. Soția pastorului fu indusă în eroare și ieși afară cu cîte un copil sub fiecare braț, ca să ne dea un ban.

Ce rîsete au fost! Ce s-a mai bucurat doamna Robin-

ger cînd i-a văzut pe Fritz și Lizuca. Ne-am scuturat zăpada de pe încălțăminte și năvălirăm în camera copiilor, unde am fost serviți cu cafea și prăjituri. Am dat mingile copiilor, căci ardeam de nerăbdare să văd dacă le place. Ei ar fi trebuit să primească cadourile abia de Crăciun, însă mama lor ne-a explicat că la această vîrstă nu deosebesc bine cadourile chiar dacă le primesc pentru a doua oară. Gemenii au mers legănîndu-se pînă într-un colț și au început să muște din mingile lor.

În drum spre casă, lui Filip i-a venit o idee bună, puteam învăța o cîntare cu care să le facem o surpriză de Crăciun, atît părinților cît și mătușii și unchiului Petru. Nu de mult la școală el a învățat o cîntare nouă de Crăciun și s-a oferit să ne învețe și pe noi. Așa că, mergînd prin zăpada pufoasă, învățam cu succes un vers după altul.

În sfîrșit a sosit și seara sfîntă, iar măreța clipă se apropia. Am mers la biserică, am mîncat gîscă friptă și budincă de Crăciun, pe săturate. După amiază am făcut o plimbare lungă peste deal cu tata și cu unchiul Petru, din care ne-am întors așa de flămînzi, de parcă masa de prînz a fost doar un vis. Am băut ceai la lumina roșiatică a lumînărilor, iar tata, cu cuțitul lui indian, a tăiat prăjitura.

Mătușa Margareta porunci: „Mergeți afară pentru cinci minute, copii!“ Mama propuse: „Jucați-vă ceva împreună.“ Tata completă: „Oricine își vîră nasul în sufragerie, va fi mîncat de un urs mare și brun.“ Filip ne ghionti pe fiecare la rînd și șopti:

– Veniți repede, acesta este un moment favorabil!

În timp ce cei mari au rămas cu ușile închise, noi ne-

am îmbrăcat repede cu paltoanele și ne-am strecurat pe ușă în vârful degetelor. Lumea era învăluită în tăcere, iar stelele reflectau o lumină argintie. Filip ne aruncă o privire poruncitoare și fredonă încet tonul cântării. Apoi împreună am început să colindăm:

*Păstorii au avut un cântec îngeresc,
Iar magii au avut o stea,
Dar cine pe copii călăuzesc
Frumoasa patrie li se va da.
Unde stele, oameni și îngeri
Laudă pe Domnul de-a pururi.*

Un sentiment de singurătate m-a cuprins la cântatul primei strofe. Îmi închipuiam niște copilași gingași plângînd, ce semănau cu Mihaela noastră, care s-a rătăcit fără călăuză într-o noapte întunecoasă. Spre bucuria mea, în strofa următoare totul era bine. Eu cântam puțin mai tare ca să mă liniștesc.

*Mîntuitorul este Păstorul meu
Nimic nu-mi va lipsi, căci, Dumnezeu,
Pe miei îi poartă El cu grijă
Și-n necazuri El are milă
De cei rătăciți să-i ducă înapoi
Cu braț puternic, ce fericite oi!*

Aceasta îmi amintea de tabloul meu, de prăpastie, de stîncă și de păstorul cu mîini sîngerînde. Desigur că s-a sfîrșit cu bine: copiii au fost călăuziți ca și oaia de pe marginea prăpastiei.

*Pe cer ca o stea luminoasă
Isus îmi indică drumul spre casă.
El mă conduce pas cu pas.
Pe drumul către cer, fără popas,
El mi-e lumină și rază luminoasă,
Mă face vesel, bun, pe calea către casă.*

Îmi întorsei privirea spre cerul presărat cu stele și calea lactee ușor înnorată. Stelele păreau a fi de milioane de ori îndepărtate; și undeva peste ele se găsea cerul, acea țară unde era Terry. Cine știe, poate el cânta chiar acum împreună cu îngerii, despre care strofa următoare spune:

*Păstorii vegheau liniștiți
La turme, fiind obosiți.
Cînd îngerii au venit
Și mare cuvînt le-a vestit.
Cînd coruri cerești cîntau pe pămînt,
Strigînd Aleluia celui Sfînt.*

Gîndurile mele zburau înapoi la păstorii ce se grăbeau să-L salute pe copilașul din iesle. Îi vedeam pe cei doi gemeni ai pastorului, care cu cîteva luni în urmă stăteau în leagăne cu căpușoarele pufoase îngropate în perne și inima mi se strîngea cu gîndul la copilul Isus care dormea. Aș fi vrut să-L iau în brațe, să-L mîngîi și să-L pun la loc sigur și cald. Am ajuns la ultima strofă și cîntarăm cît ne ținea gura. Vocea limpede a lui Filip acoperea pe ale noastre.

*Oița Păstorului eu sînt
Și nu-mi fac griji mari mult,
De-acum Îi aparțin mereu,
Căci eu trăiesc în Dumnezeu,
Cînd odată la El pe veci voi fi
Cu cîntec și laudă Îl voi sluji.*

Deci totul s-a terminat cu bine. Mîntuitorul nu mai era un copil neajutorat. El era Păstorul ce Se interesa de mine și care mă va lua acasă, acolo unde era Terry. Privirea mea cuprindea toată lumea și eram fericită. Ce frumos, să poți ști că eram pentru totdeauna într-o siguranță deplină.

Cîntarea s-a terminat iar Fritz bătea cu vehemență la ușă, care se deschise larg dintr-o dată și, sub coroana din cetină de brad din coridor, stătea tata, mama, unchiul și mătușa și s-au făcut că nu știau că sîntem noi. Mama lui Terry era alături. Avea lacrimi în ochi și o ținea pe Mihaela strîns lipită de ea. Noi ne-am repezit la ei:

– V-a plăcut? strigarăm noi de-a valma. Cu adevărat nu v-ați gîndit că sîntem noi?

În momentul acela un țipăt strident scos de Lizuca ne-a speriat pe toți. Prin ușa între-deschisă a sufrageriei ea zări ceva ... Noi năvălirăm după ea. Luminile din minunatul brad de Crăciun ardeau și împrăștiu o lumină intimă în camera întunecoasă.

Era atît de frumos încît gălăgia amuți, iar noi ne-am așezat liniștiți pe covor cu picioarele încrucișate. Fritz și Lizuca au căscat ochii așa de mari, că se putea vedea în

ei reflexele de la lumînări. Când tata a împărțit cadourile, corpul lui Lizuca tremura de emoție și bucurie.

Mihaela a primit o păpușă mare cu părul blond, buclat și haine pentru schimbat păpușa. Ea a luat-o în brațe și a sărutat-o. Apoi s-a suit în poala mamei lui Terry, își lipi obrazul de părul blond al păpușii și n-o mai interesa ce se petrece în jurul ei.

Lizuca a primit o rochiță drăguță, verde deschis, pe care mătușa Margareta a cusut-o cu mâna ei și o coardă de sărit cu mânere vărgate în albastru-roșu. Am îmbrăcat-o imediat și am condus-o într-un cortegiu triumfal la oglinda cea mare din coridor. Cu obraji înroșiți și ochii strălucitori de bucurie s-a oprit într-o fericită admirație față de propria-i persoană. Și eu am găsit-o drăguță de-a binelea. Lui Fritz i-a plăcut de asemenea, căci el îi puse mâna pe spate și strigă:

– Ooo ... Lizuco! Arăți excelent!

Am izbucnit cu toții în hohote de râs și ne-am întors în sufragerie. Când Fritz și-a despachetat cadoul, a uitat de Lizuca. Nici astăzi nu cunoaștem secretul, cum de mătușa a descoperit ce-și dorea fiecare. Patinele după care Fritz tânjea de un an de zile stăteau înaintea lui, strălucind ca argintul, iar măsura era exact potrivită.

Fritz n-a vorbit multe, însă mormăitul lui era destul de convingător. Când mătușa Margareta mai târziu a făcut un control prin cameră, l-a găsit dormind cu patinele cu roțile în brațe.

Filip și cu mine am luat parte sinceră la bucuria micilor noștri oaspeți. Dintr-o dată însă interesul deveni personal. Eram noi la rînd.

Tata întinse mâna după un pachet de formă pătrată,

care stătea sub pom și-l înmînă lui Filip.

– Deschide-l cu băgare de seamă! îl sfătui. Este foarte fragil.

Filip îmi producea agitație, căci i-a trebuit foarte mult timp ca să desfacă șnurul. Îl distra faptul că putea s-o lungească. În cele din urmă ieși la iveală conținutul, ceea ce-l făcu pe Filip să scoată din gît un zgomot curios, de parcă trebuia înăbușită o explozie. În mîini ținea un aparat de fotografiat negru ce semăna perfect cu acel pe care-l admiram noi în vitrină.

– Filip! strigai eu. Iată că acum îl ai!

Apoi a trebuit să tac, căci venea rîndul meu. Tatăl meu alege un pachet mare și plat și mi-l întinse mie.

Toți stăteau în cerc în jurul meu, în timp ce eu, în contrast cu fratele meu, rupeam cît mai repede cele cîteva rînduri de hîrtie a pachetului. Apoi am scos un țipăt de extaz și mă făcui roșie ca focul. În fața mea era tabloul meu. Nu însă cartea poștală cea șifonată și cu marginile deteriorate. Nu, ci era un tablou mare și frumos cu o ramă de lemn sculptată, exact așa ca tabloul din camera de studiu al pastorului. Pe acesta aveam voie să-l atîrn pe perete deasupra patului meu și să-l păstrez pentru totdeauna.

După aceasta, despachetară și cei mari cadourile lor și păreau tot așa de bucuroși ca și noi. În mare parte erau lucruri confecționate de noi, pentru care eram foarte mîndri, cu fierăstrăul de traforaj: suporturi de cărți pentru unchiul, un portmoneu pentru mătușa, un petic de șters penița pentru tata și o husă pentru termoforul mamei. Mamei lui Terry a fost dăruită o punguliță pentru batistă, pe care o admira cum se cuvenea.

Au mai fost și alte cadouri însă acestea au fost cele mai de seamă.

Cînd toți au fost gata cu despachetatul, Mihaela adormise adînc în brațele mamei lui Terry, iar Lizuca, în rochia ei verde, se sprijinea somnoroasă de perete. Așa că am fost duși cu toții la locul de culcare.

Filip și cu mine am ajutat la făcut ordine în cameră. Apoi tata și cu Filip s-au așezat pe canapea pentru a contempla, pentru a zecea oară, albumul de păsări. De data aceasta însă avea o nouă atracție, aparatul de fotografiat, care stătea pe genunchii lui Filip. Ei discutau ce fotografii urmau să fie făcute.

Eu mă strecurai cu tabloul meu sub braț și urcai treptele. Voiam să mă așez pe geamul de la trepte, să-mi lipesc capul de perdea și de acolo să privesc afară la zăpadă și stelele de pe cer, în timp ce auzeam clopotele din turnul bisericii. Cînd ajunsei la ascunzișul meu, mama era deja acolo. Aceasta era mult mai frumos decît să fii singură, căci mă puteam lipi de sînul ei, contemplînd împreună tabloul ce-l promisem.

– Nu este minunat? întrebai eu.

– Da, răspunse mama. Însă spune-mi Rut, cum ai ajuns tu de fapt să-l iubești în chip așa de deosebit?

Cam sfioasă, i-am povestit taina mea. Ea mă ascultă liniștită, în timp ce-și lăsă privirea să rătăcească peste întinderile albe.

– Și eu nu sînt singură, încheiai eu. El m-a găsit pe mine mai întîi, apoi pe Filip, apoi pe mama lui Terry, apoi pe Terry însuși. Pe el însă l-a dus îndată acasă la Sine. Și, știi tu mamă, uneori mi se pare că și mătușa Margareta L-a găsit. Cel puțin așa cred eu, ea L-a uitat

puțin, însă tabloul i-a amintit iarăși de El.

– Eu cred că ai dreptate, Rut! Și eu doresc să aflu cât mai mult despre Păstorul cel bun. N-ar fi minunat să-nvățăm cu toții să-L urmăm? Cîteodată acolo în îndepărtata Indie, am îngenunchiat și m-am rugat ca tu să dorești și să-L cunoști pe vreo cale oarecare, pe Isus. Mi se părea însă de fiecare dată că eu știam prea puțin despre El, ca să te-ndrumez pe tine.

Ridicai capul.

– Așa este? strigai eu. Atunci iată motivul pentru care s-au întîmplat toate acestea. Rugăciunile tale L-au trimis pe Păstorul cel bun la noi. Ce bucuroasă sînt că este așa. Acum totul mi se pare mai frumos.

Fericită, rezemai capul pe umerii ei și privirăm tăcute pe fereastră.

Se vede că am ațipit puțin, căci, pe jumătate în vis, ne vedeam pe toți căutați și găsiți, călătorind peste cîmpiile verzi de pe tabloul lui Terry, tata și mama, unchiul Petru și mătușa Maragareta, domnul și doamna Robinger cu cei doi gemeni cu piciorușele scurte, care se împiedicau prin florile de părluțe; pe bătrînul Tanner cu turma sa, pa mama lui Terry, pe Filip și pe mine, pe Fritz, Lizuca și Mihaela, căroră le promisei să le explic tabloul în dimineața următoare. Înainteă noastră a tuturor mergea Păstorul cel bun cu mîinile Sale străpunse, ce ne conducea în acea țară îndepărtată, unde era Terry sănătos, puternic și pe deplin fericit.